

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

PART TWO

BAD BOYS NEVER FALL

S.J. SYLVIS

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantev.org>

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

KÖTÜ ÇOCUKLAR ASLA DÜŞMEZ

SJ SYLVIS

İÇİNDEKİLER

Yazarın Notu

Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15

Bölüm 16

Bölüm 17

Bölüm 18

Bölüm 19

Bölüm 20

Bölüm 21

Bölüm 22

Bölüm 23

Bölüm 24

Bölüm 25

Bölüm 26

Bölüm 27

Bölüm 28

Bölüm 29

Bölüm 30

Bölüm 31

Bölüm 32

Sonsöz

Sonsöz Yazarın
Notu Ayrıca
yazan: SJ Sylvis
Yazar Hakkında
Güncel kalın
Teşekkür

Kötü Çocuklar Asla Düşmez

Telif Hakkı © 2021 S.J.

Sylvis

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, eleştirel makalelerde veya incelemelerde yer alan kısa alıntılar dışında, yayıncının yazılı izni olmaksızın elektronik veya mekanik dahil olmak üzere hiçbir şekilde çoğaltılamaz veya iletilemez. Bu çalışma bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür veya hayali olarak kullanılmıştır. Yaşayan ya da ölmüş gerçek olaylar, yerler ya da kişilerle olan benzerlikler tamamen rastlantısaldır.

Yayımlanmıştır: S.J. Sylvis

2021 sjsylvisbooks@gmail.com

Kapak Tasarımı: Danah Logan

Fotoğrafçı: Lukeographyau

Model: Beau Privato

Düzenleme: Jenn Lockwood Editing

Prova: On Pointe Dijital Hizmetler

YAZARIN NOTU

Bad Boys Never Fall, St. Mary's Duet'in ikinci ve *son* kitabıdır. Mary's Düeti, **olgun** (18+) okuyucular için tasarlanmış **KARANLIK** bir yatılı okul romantizmidir. Bu düet, baştan sona karanlık temalar (sert dil, cinsel sahneler ve durumlar) nedeniyle karanlık olarak etiketlenmiştir. Bazı okuyucuların rahatsız edici bulabileceği **TETİKLEYİCİLER** içerdiğini unutmayın. **Okuyucuların sağduyulu olması tavsiye edilir.**

Bad Boys Never Fall, St Mary's Duet'in ikinci ve son kitabıdır ve bir **HEA** ile sona erecektir. Mary's Serisi'nde başka kitaplar da olacak ancak bu kitaplarda ikincil karakterler yer alacak.

WELCOME TO

\\iŞTE

BAD BOYS NEVER FALL

S.J. SYLVIS

BİRİNCİ BÖLÜM

ISAIAH

Çok küçük yaşlardan itibaren duyguların geçici olduğunu ÖĞRENMİŞTİM. Geçiciydiler. Göz açıp kapayınca kadar değişebilirlerdi. Ve Gemma'nın yüzünde son birkaç saniyede gördüğüm duygu çeşitliliği de tam olarak buydu. Yeşim rengi gözlerinin ardında değişen duyguları izledim. Korku rahatlamaya dönüştü. Kafa karışıklığı acıya dönüştü. Kalp kırıklığı ihanete dönüştü.

Az önce neden olduğum acıyı maskeleyen öfke ve şokun sulu karışımına bakarken, St. Mary's Yatılı Okulu'ndaki ilk gün onu aramakla büyük bir hata yaptığımı biliyordum. Peki ya bu? Yanımda en iyi iki arkadaşımın birlikte ayaklarımın dibine çömelmiş, dizleri nemli asfaltta sürtünürken, muhtemelen mükemmel yumuşak tenini keserken attığı bu bakış? Bu benim lanet cezamdı.

Ateşle oynadığımı biliyordum.

Sonunda kaçınılmaz olarak ona zarar vereceğimi biliyordum. O ve benim çarpışıp yanacağımızı biliyordum.

Onun gibi iyi kızlar benim gibi erkekler için yaratılmadı. Ve kötü çocuklar asla onun gibi kızlara aşık olmazlar.

"Senden nefret ediyorum," diye fısıldadı sıkılmış dişlerinin arasından, ıslak gözyaşları hâlâ yanaklarının kıvrımlarında parlıyordu.

İşte o an kendimden en çok nefret ettiğim andı. Onu içeri aldığım için. Onu öpmeme ve ona dokunmama izin verdiğim için. O dünyama girmeden önce boş bir kabuktum ve bu kabuğun içindeki tek şey öfkeydi. Böyle olmasını istiyordum çünkü ufukta görünen geleceğimde nefes almamı sağlayacak tek şeyin öfke olduğunu biliyordum. Ama yine de duygular birbirinin yerine geçebiliyordu. Dudaklarını dudaklarıma değdirdiğinde sanki bir sel kapısı açılmış gibiydi. Sahiplenici, koruyucu, çılgın, şehvet dolu, korkulu. Her şeyi aynı anda hissediyordum.

Daha önce odasında olmadığını öğrendiğimde çılgına dönmüştüm.

Temple'ı lakros sahasında ezdikten sonra otobüs St. Mary's'in önünde tamamen durduğunda telefonumda bir uyarı aldım. Bakışlarım Cade ve Brantley'e kaydı ve hepimiz koltuklarımızdan fırladık, Shiner da hemen arkamızdan takip etti. Aslında lakros kıyafetlerimizin hâlâ otobüste olduğundan emindim ama o anda bunun bir önemi yoktu. Önemli olan, Bain'in, hayatımı alt üst eden adamın, St. Mary's'den G-wagon'unun anahtarları olmadan nasıl ayrılabilirdiği.

Bain'in oda arkadaşı Mica ile koridorda karşılaştığımızda, Bain'in yatağında uyuduğunu doğruladı.

Bain'in arabasının düşünmek bile istemediğim bir yere doğru hareket ettiğini gösteren küçük kırmızı noktanın telefonumun ekranında ilerleyişini izlerken şaşkınlık omuzlarımın üstüne oturdu. Tam o sırada Sloane sokağa çıkma yasağından sonra koridordan uçarak geldi.

Gemma. Ne sikim düşünüyordu ki?

"Ee, ilk kim dövülecek?" diye sordu babam, ses tonunda heyecan kadar hoşnutsuzluk da belirgindi. Gözlerim kırmızıyı görmek, gardımı düşürmek ve onu burada öldürmek için yanıp tutuşuyordu. Ellerimi boğazına dolamak ve kendisinden önce pek çok adama yaptığı gibi yaşam mücadelesi vermesini izlemek istedim. Ama yapamadım. Mantıklı olmam gerekiyordu. İşin içinde çok fazla şey vardı. Yoluma çıkan çok fazla şey vardı.

Ben o değildim.

Şu anda öyle olduğumu düşünse bile Carlisle Underwood'un bir kopyası değildim. Babam gururla gülümsüyordu. Onun tarafında olduğumu düşünüyordu. Gemma'yı lanet olası bir fahişe gibi dolaştıracağımı ve ona dokunmasına izin vereceğimi sanıyordu. Kendi kadın düşmanı özellikleri ve güce olan açlığı gözlerini o kadar kör etmişti ki ellerimin kör edici bir öfkeyle nasıl titrediğini göremedi. Tir tir titriyordum. Yumruklarım iki yanımda kenetlenmiş, tırnaklarım kanlı avuçlarım boyunca ete batıyordu.

Ona bir daha asla dokunmayacaktı.

Ben de öyle.

Şimdi olmaz. Bundan sonra olmaz. Ben onu hak etmedim, o da bunu hak etmedi. "Cade? Brantley? Her zaman önce ben giderdim ve senin yaşlı adamlarına

"Babam güldü. "Yani, bunu söylediğim için üzgünüm Cade ama baban annenin düşündüğü kadar sadık değil."

Cade'in ayakkabısının altındaki çakıllar çıtırdadı ama ona bakmadım. Bu arkadaşlığımız için iyi bir sınavdı. Geleceğimizin ne kadar boktan olduğunu bilen en iyi iki arkadaşım Cade ve Brantley'nin bana söyledikleri kadar güvenip güvenmediklerini bu an belirleyecekti, tıpkı uzun vadede yanımda kalmalarına izin verip vermeyeceğimi belirleyeceği gibi.

Cade'in geniş omzu Gemma'ya bakarken benimkine değdi. Göğsü inip kalkıyordu ama dişlerini göstermiyordu ve gözleri ölümcül bir kararlılıkla doluydu. Dudaklarım yukarı doğru kıpırdadı ve bunun nedeni babamın düşündüğü gibi değildi. Gurur duyuyordum. Şu anda bana karşı nefretle dolu olduğunu bilsem bile, sinip kaçmadığı için gurur duyuyordum. Gemma cesurdu. Öyle olduğunu hep biliyordum. Geçmişte yaşadıkları onu sertleştirmişti ve bu iyi bir şeydi.

"Ona çoktan sahip oldum," dedim ve eğilip kollarını sıkıca kavradım. Narin çenesi yukarı doğru kalktı ve yüz hatlarında bir korku parıltısı belirdi ama sonra yerini yakıcı bir ateşe bıraktı. Onu birkaç metre ötede duran Brantley'e doğru ittim. Ayakkabılarının üzerinden tökezledi, gevşek taşlar ve çakıllar peşinden sürüklenerek yakındaki bir su birikintisine düştü. "Belki Brantley de denemek ister?"

Onu göğsüne doğru çekti ve ön kolunu vücudunun üst kısmına doladı. Küçük elleri adamın tenini tırmalarken yukarı kalktı ve ceketinin kolları geriye düşerken bileklerinin etrafındaki pembe yara izleri ortaya çıktı.

"Hayır!" Bu küçük kelime, babamın manyak kahkahası gibi etrafımızda yankılandı.

Ellerini ağzının etrafında kavuşturdu. "Bunu duyuyor musun, Bain? Senin küçük oyuncağını yakaladık! Çık dışarı, çık dışarı, her neredeysen!"

Cade kıkırdamayı başardı ama ben zorlayamadım. Gemma'nın kararlılığı düşerken gözlerinden sızan korkuya odaklanmışım. Karşıdan bakışlarımı yakaladı ve ağzı düz bir çizgi çizerken kaşları çatıldı. "*Siktir git.*"

İşte oradaydı. Öfkenin yakıcılığı. Kızgın olmasına sevinmişim, çünkü bu adrenalini olduğu anlamına geliyordu ve birazdan o heyecana ihtiyacı olacaktı.

"Zaten sahipsin, ufaklık." Göz kırptım ve Brantley sanki onunla sıcak patates oynuyormuşuz gibi onu tekrar ileri fırlattı. Cade'in kollarına düştü ve ben de nefesini tutmuş onu izleyen babama baktım. *Eğer onu öldürürsem, tıpkı onun gibi olacaktım.* Ondan daha akıllıydım. Ve bir katil değildim. Bir adım öne çıkarak çenemi eğdim. "Peki, plan nedir? Hepimiz onu becereceğiz, iyice döveceğiz ve Bain'e geri mi göndereceğiz? Küçük fahişesine dokunanın ben olduğumu bilecek. Gelecekte bazı sorunlara neden olabilir. Bain daha da dikkatli olmalıyız."

Babam uzun bakışlarını Gemma'dan alıp bana dikti. "Zaten bir sorun var oğlum. Bain senin kim olduğunu biliyor. Müşterilerimin her birini yavaş yavaş ele geçirmeye çalışıyorlar." Arkasındaki binayı işaret etti. *Covens.* "Bu bizim en büyük tüketicimiz. Bain'in koşarak babasına gitmesini ve ona bunu yapamayacağını söylemesini istiyorum. Covens silahları benden alır, başka kimseden değil. Bain ve boktan babası benim malıma dokunursa, ben de onunkine dokunurum. Böyle devam ederlerse listemde sırada Bain'in annesi var."

Gemma Cade'in kollarında çırpınıyordu, babam ters ters bakarken Gemma'yı sabit tutmaya çalışan Cade'in kolundaki kaslar ileri geri sallanıyordu. "Bunu duydun mu, seni küçük fahişe?" Gemma ona bakarken ağzını kapattı. Ayaklarımın arkasındaki zemin sallanmaya başladı. *Onu boğacaktım.* "Seninle işimiz bittiğinde..." Eğri büğrü gülümsedi. "*Eğer* hayatta kalırsan, az önce söylediklerimi Bain'e *aynen* anlatacaksın. Anladın mı? Bir uyarı olabilirsin."

Dudağı kalktı ve başı aşağı inerken beyaz dişleri tekrar ortaya çıktı. Kaşları gözlerinin üzerinde toplanmıştı, "Ben *lanet* olası

Senin gibi adamların bir şeyler talep etmesinden bıktım." Sonra kafasını tüm gücüyle geriye attı ve tam da umduğum gibi ormana doğru koşmaya başlamadan önce Cade'in burnuna bir tane patlattı.

Babam duruma el koyup bir şeyler talep etmeye başlamadan önce ben öne çıktım, sorumluluğu üstlendim ve muhtemelen onu daha da gururlandırdım. "Oyun zamanı çocuklar. Gidip getirin."

Brantley yüzünde şeytani bir sırıtişla hızla dönerek tepeden aşağı koşmaya başladı ve Cade kendini toparladıktan sonra o da aşağı indi.

Babam geri çekildi ve ellerini tembelce ceplerine sokarak bana gülümsedi.

"Merak etme baba. Bana iyi öğrettin." Gemma'nın gözden kaybolduğu tepeye doğru yürümeye başladım. "Ama artık istediğini yaptığımı ve bana verdiğin görevi yerine getirdiğimi görebildiğine göre... Senden de aynısını yapmanı bekliyorum. Jack'i bu işin dışında bırak." Uzun ağaçlara ve sisli havaya baktım, ağızımda aldatılmanın acı tadını hissettim. "Nasıl olsa kendinin daha iyi bir versiyonunu yaratacak değilsin."

Gözlerinde bir umut ışıltısıyla başını salladı ve otoparka doğru yürümeye başladı. Arabasına varmadan önce omzunun üzerinden şöyle seslendi: "Beni gururlandır Isaiah. Meseleyi Bain'e anlat... ve biraz eğlen. O çok güzel."

Evet. Siktir git, baba.

İKİNCİ BÖLÜM

GEMMA

Hayatım boyunca itilip kakıldım. Dizlerimin üzerine çöküp yalvarmaya zorlandım. Tehditlerin ve hakaretlerin beni engellemesine izin vererek dudaklarımı mühürledim ve dilimi kestim. Kırılmış, parçalanmış ve bir şekilde savunmasız ve zayıf birine dönüşmüştüm.

Ama artık o ben değildim.

Ağabeyimin ortadan kaybolması ve bana boş umutlar bırakması beni çıldırtmadı.

Richard ve onun tehditleri değildi.

O kirli bodrumun soğuk zemini ya da ardından gelen taciz değildi. Hayır, değildi.

Bu oydu.

Isaiah.

Bunu yapacak olan Isaiah'tı.

Birine kendinizden parçalar verip her birini yok etme gücüne sahip olmasına izin vermekten daha kötü bir şey olamazdı. Isaiah'a kalbimin en pürüzlü, en lekeli, hem korku hem de umut barındıran birkaç parçasını verdim ve o da onları ikiye böldü.

Ve bu da beni kırdı. Ama beni en iyi şekilde kırdı. Umut azalmıştı. Suçluluk artık hissettiğim bir kavram değildi. Beni hayatıma sahip çıkmaktan ve mücadele etmekten alıkoyan her şey uçup gitmişti.

Arkama yaslanıp bana sahip olmalarına izin vermeyecektim. Ben bir çöp parçası ya da kendi iğrenç oyunları için dokunabilecekleri küçük bir oyuncak değildim. Bir nesne olmaktan bıkmıştım. İnsanların beni kullanmasından bıkmıştım. *Bıkmıştım.*

Bu yüzden, Cade'in nefesi kulağımın üzerine düştüğünde ve vücudumu sertçe kavradığında kavgaya hazırdım. "Kendini kurtar, Gemma. Kaç amına koyayım."

Ve ben de tam olarak bunu yaptım.

Başım Cade'inkiyle çarpışır çarpışmaz kolu gevşedi ve ben de deli gibi koşmaya başladım. Havadaki nem yapış yapış tenimi kaplamıştı, sis aşağıdaki ormana zorlukla yol veriyordu. Ayakkabılarım ıslak asfaltta kaydı ve bir iki kez tökezledim ama koşmaya devam ettim. Çubuklar kırıldı ve kaygan yapraklar tabanlarıma yapıştı. Saçlarım yüzüme dökülüyor, ceketim omzumdan aşağı düşüyor ve gecenin serinliği tenimi yıkıyordu.

Benim için geldiklerini biliyordum.

Tıpkı Richard'dan ilk kez kaçtığımda onun da kaçacağını bildiğim gibi. Bir kütüğün üzerinden atlayıp bir an için ellerimin üzerine düştüğümde acı içime sızdı.

Çamur parmaklarımı kapladı ama tekrar ayağa kalktım ve koşmaya devam ettim. *Bunu bana nasıl yapabilirdi? Cade hayatta kalmamı istediği için mi bana koşmamı söylemişti? Yoksa kovalamacayı sevdikleri için mi kaçmamı söyledi? Arkamda olduklarını duyabiliyordum. Yaprakların hışırtısını ve dalların kırılmasını duyabiliyordum.*

Tanıdık bir sarsıntı vücudumu sararken ayaklarım yere gömüldü.

Hayır.

Böyle bir zamanda geçmişin beni tekrar ziyaret etmesine izin veremezdim - odaklanmam ve bir plan yapmam gereken bir zamanda değil. Bacaklarım yeniden hızlandı, kan damarlarımda hızla akarken ciğerlerimdeki hava kesik kesik dışarı çıkıyordu. Hızlı tempodan bacaklarım yandı ve dizlerimde bir acı daha hissettim. *Tıpkı geçen seferki gibi.*

"Hayır!" Kendi kendime fısıldayarak bağırdım ve yakındaki bir cırcır böceğinin cıvıltısını kesmesine neden oldum. Richard burada değildi. Beni kovalayan o değildi. Aklıma bir düşünce gelince başımı kaldırdım. *Ama...* Daireler çizerken bakışlarım ormanın her yerinde dolaştı. Etrafım büyük ağaç gövdeleri ve hiç bitmeyecekmiş gibi görünen kalın çam dallarıyla çevriliydi. Eğer Isaiah bana bir kez ihanet ettiyse, yine edebilirdi. Beni kullanıyordu. Beni Bain'i tuzağa düşürmek için mi kullanıyordu? Her şeyi anlamlandırmaya çalışırken başım dönmeye başladı. Hiç mantıklı gelmiyordu. Bana dokunma şekli. *Beni öpmesi. Bana bakması.* Hiç mantıklı değildi!

Hiçbir şey mantıklı değil!

Göğsüm daralırken ayaklarım beni geriye doğru çekti.

Nefes alamıyordum.

Ceketimi pençeledim ve fermuarını açarak yana doğru fırlattım. Ayaklarım tekrar geriye doğru hareket etti ve tekrar ayağa kalkmak için hızla tırmanmadan önce tırnaklarımın altındaki toprağı kazarak kırımın üzerine düştüm.

Parayı bana vermeyi düşünüyor muydu?

Paraya ihtiyacım vardı. O olmadan nereye giderdim?

Sahte kimlik mi?

Eğer yanımda olmasaydı Richard beni bulurdu. Asla çalışamazdım. Başka birinin kimliğinin arkasına saklanamazsam asla hayatta kalamazdım. Eninde sonunda bir iş bulmak zorundaydım. Yaşayacak bir yer bulmalıydım. Bunu Gemma Richardson olarak yapamazdım.

Beni bulacaktı. Ben

onun olurdum.

Ben boyun eğene kadar zincirler tekrar bileklerime

dolanırdı. Beni yemek için yalvartırdı. Onun için yalvartırdı.

"Bana baba de, bebeğim. Artık sahip olduğun tek şey benim."

Parmağı omurgamdan aşağı iner ve onun dokunmaması gereken yerlerin üzerinden kıvrılırdı. Tehditlerini yerine getirirdi. Beni genişçe açacak ve kaçmayı iki kez düşünmemi sağlayacaktı. Hoşuma gittiğini söyleyene kadar durmazdı. Onu sevdiğimi. Onun olduğumu. Annemin yaptığı gibi kuralları çiğnemeyeceğimi.

"Gemma! Kendine gel."

Elleri kollarımda geziniyordu ve korkudan titriyordum. Yine mi? Hayır.

"Kuralları mı çiğnedin? Benim iyi kızım olduğunu sanıyordum. Sonun annen gibi mi olsun istiyorsun?"

Nefes nefese kaldım ve bileklerimi yokladım. Henüz zincirlenmemiştim. Hala zaman vardı.

"Gemma. Hadi, o lanet yere gitme."

"Özür dilerim. Lütfen beni zincirlemeyin. Bir daha yapmayacağım."

Gülüştü beni iki büklüm etti. Mide bulantısı dalgalar halinde geldi.

"Cade, titriyor. O bizimle değil."

"Hayır. Bir daha kaçmayacaksın. Sana izin vermeyeceğim." Beni sarsarken gözyaşlarımı yüzümde hissettim. Arkamda sert bir şey hissettim ama bu Richard değildi. Tırmalayıcı ve topraklayıcıydı.

"Onu sallamak işe yaramıyor. Gözlerini açmalıyız ve-"

"Zihnini geri al... onu şimdiki zamana geri getir."

Kaşıntı gitmişti ama bodrum hâlâ görünürdeydi. Üzerimde eller vardı. Ama... tüylerim diken diken olmuştu. Üzerimde dört el vardı. Dört. İki değil. Ve onun elleri değildi.

"İşte böyle. Rahatla."

Sırtımın arkasındaki kaşıntı nereye gitti? Gitmişti. Artık kazınmıyor ya da kesilmiyordum. Keskin parçalar artık beni acıtmıyordu. Bunun yerine, sert ve sıcaktı. Kalçalarım da eller vardı ve göğsümün üzerinde yumuşak dokunuşlar dolaşıyor, beni sıkılaştıracak kadar aşağıya iniyordu.

"Bırak gitsin. Gözlerini aç," diye derin, hışırtılı bir fısıltı kulağımın iç kısmına dolandı. Fısıltının hemen altında ıslak bir şey tenime dokundu ve başımın sarktığını hissettim.

Eller hareket ediyordu. Parmaklar kotumun belinde gezinirken kalçalarım geriye doğru itildi. Arkamda bir tıslama vardı ama kızgın bir ses değildi. Sıcaktı. Bu ses hoşuma gitmişti. Tekrar olmasını istiyordum. Gözlerim kapalıydı ve bodrum gitmişti. Tepemde bir baykuşun ötüşü vardı ve sıcak dudaklar benimkine dokunduğunda aniden acıkmıştım. Ve istekliydim. Ve kızgın. Nedenini bilmiyordum ama karşılık verdim. Başka bir çift dudak boynuma dokunduğunda sırtım kamburlaştı ve ağızmdakiler aniden kayboldu ve karnımdaydı.

Nefes nefese kaldım, başımı eğdiğimde gözlerim açıldı.

İki büyük kahverengi göz bana baktı. Cade'in elleri kalçalarımın etrafındaydı ve dizlerim bükülmeden önce beni sabitliyormuş gibi etrafımı sarıyordu. Dilinin dudaklarının arkasından kayarak karnımın yumuşak derisini ıslatmasını ve zonklamaması gereken yerlerin zonklamasına neden olmasını izledim. Benim

Kafam karıştıkça kalbim şiddetle çarpıyordu. Cade bekledi. Bana baktı, içimde hissettiğim ama dışarıdan tanımaya cesaret edemediğim kadar aç görünüyordu. Boynumda ağır bir nefes vardı ve bunun Isaiah olmadığını biliyordum. Nasıl koktuğunu biliyordum. Nefesinin tenimde nasıl hissettirdiğini biliyordum. Başımı yavaşça hareket ettirdim ve arkama baktım. Brantley'nin gözleri kapalıydı, çünkü sırtım onun sert ön kısmına bastırıyordu, ama gözlerini kırdığı anda kendime geldim.

"Çekin şu lanet ellerinizi üzerimden. İkiniz de."

Tutuşu gevşemeden önce ağzında küçük bir gülümseme seğirmesi oldu. Cade yavaşça ayağa kalkıp bir eliyle ağzını silerken yer çatırdadı ama diğer elini hâlâ belimde tutuyordu. Brantley de arkamda kaldı ve beni ikisinin arasına hapsetti.

Gerçeklikten koptuğum için hâlâ sarsılıyordum ama neden karanlık bir ormanlık alanın ortasında, beni bulmak için buraya gönderilmiş iki çocuğun arasında olduğumu tam olarak hatırlıyordum. Tek sorum neden olduğuydu? Neden bana dokunuyorlardı? Isaiah'ın babasının istediğini mi yerine getiriyorlardı? Bu hiç mantıklı değildi. Ben Bain'in hiçbir şeyi değildim. Ama öyleymişim gibi gösterdiler. Bain ve Isaiah'ın söylediğinden daha fazla bir şey miydim? Sebep ne olursa olsun, Cade'in yüzüne kilitlendiğimde neredeyse hırlayacaktım ama bir şey söyleyemeden arkadan bir şey dikkatimizi çekti.

Cade omzunun üzerinden baktı ve bu bana Isaiah ile doğrudan bir hat verdi. Yüzümü sabit tuttum ama içimde bir acı parladı. Sözleri yankılandı ve kafamın içinde duyabildiğim tek şey buydu. *"Onu çoktan elde ettim."* Sanki benimle seks yapmak ulaşılması gereken bir hedeften başka bir şey değildi. Başka bir oyun.

"Ellerin neden onun üzerinde?" diye homurdandı, daha da yaklaştı ve onu hiç görmediğim kadar ölümcül görünüyordu. Kaşları siyah çerçeveli gözlerinin üzerine kapanmıştı ve çenesi bir kasap bıçağı kadar keskin görünüyordu.

Onu görmek beni mantıksız bir şekilde öfkелendirdi, ama aynı zamanda hayata kıvılcım saçan bir şey de vardı.

Ellerimle Cade'in göğsünü ittim. Zorlukla hareket etti ama sonunda

geçmeme izin vermek için kenara çekildi. "Sakın şimdi umurundaymış gibi davranmaya kalkma!" Isaiah'ın kararlılığı gözlerimi yakaladığında hızla düştü ama ben devam ettim. Sanki burada güçlü olan benmişim gibi ona doğru ilerlemeye devam ettim. Beni durduramayacak kadar çok duygu üstüme üstüme geliyordu ve tutunmak istediğim tek duygu öfkeydi. Çok kızgındım. İhanet, içimde kaçmak için var olan tüm sağduyuyu silip süpürmüştü. "Ne demek neden elleri üzerimde Isaiah? Brantley'e bana saldırmak isteyip istemediğini *sordun*!" Ağzı açıldı ama ben devam ettim. "Bu davetin Cade'i de kapsadığını varsayıyorum, değil mi? En iyi iki arkadaşın bana senin gibi dokunmak istedi diye orada sinirli sinirli durma!" Korku ve acı yüzeye çıkmaya başlamıştı ama ayaklarımı sabitleyerek onu bastırdım ve bir de baktım ki elimi kaldırmış, yüzünün yan tarafına doğru savuruyordum.

Avucumun yanmasını bekledim. Yanağında daha önce defalarca hissettiğim acıyı hissedeceğini biliyordum ama tam temas edecekken eli hızla havaya kalktı ve bileğimi, tam da çirkin küçük yara izlerimin etrafından yakaladı. "Gemma," diye tersledi. "Kes şunu."

"Keser misin şunu?" Bileğimi geri çekmeye çalışarak bağırdım. "Sen... sen..." Gözlerim onunkiler arasında gidip geliyor, cesaretimi toplamaya çalışıyordum. "Bana ihanet ettin! Bunca zamandır beni kullanıyor muydun? Bain'in beni bir oyuncak olarak kullandığı konusunda beni uyarıyordun ama o sendin! Sanki basit bir yatıştan başka bir şey değilmişim gibi davrandın. Bir fetih. Babana Bain'in kız arkadaşı olmadığımı söylemedin. Babanın elleri üzerimdeyken orada durdum ve ona tüm bu olanlarda masum olduğumu söylemeni bekledim. Bain'in bana ne olduğunu umursamayacağını. Onun için bir hiç olduğumu. Ama siz orada durdunuz ve bana dokunmakla tehdit ederek etrafımda dolandınız!"

Sesim kesildi ve duvarımın yavaşça yıkıldığını hissettim. *Hayır. Burada durup zayıf görünmeyecektim.* Çenesi ileri geri esnerken ona doğru baktım. Bileğimi bıraktı ve ben de aynı anda bileğimi kaptım, vücudum ürperirken kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum.

Bitirmiştım. Oyun oynamaktan bıkmıştım. Bain'in tehditleri ve

Isaiah'ın benden bir şeyler saklayarak beni koruma ihtiyacı. *Bunun gibi şeyleri.* Belli ki Asiler, Bain ve Isaiah'ın babası arasında çok daha büyük şeyler oluyordu. Isaiah'nın babasının iyi bir insan olmadığını biliyordum ama Isaiah'nın güvenimi sarsmasını beklemiyordum. Onun ağzından böyle şeyler duymayı beklemiyordum. Kalp kırıklığını henüz ve bu nedenlerle hissetmeyi beklemiyordum. *Söylediklerinde ciddi miydi?*

"Senden nefret ediyorum," diye fısıldadım, bir adım geri çekilerek. "Bain ve babanla oynadığın bu iğrenç oyunda beni kullanıyor musun bilmiyorum ama artık oynamıyorum." Kuralları bilmediğin zaman adil değildi. Ya da hedefi. Isaiah'ın gözlerinin arkasındaki duvarın yükselişini izledim. Burun delikleri alevlendi. Yumruklarını sıktı. Ben daha geri adım atmaya fırsat bulamadan alanımı doldurdu ve bana ters ters baktığında, "Güzel," dedi.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

ISAIAH

YAVAŞÇA Gemma'dan bir adım uzaklaştım, göğsümden kaçmaya çalışan her bir duyguyla savaşıyordum. O hayatıma girmeden önce bomboştum, şimdi ise uğraşmak istemediğim şeylerle dolup taşıyordum.

Senden nefret ediyorum.

Bu sözleri duymak beni düşündüğümünden daha derinden yaraladı. Ama onlara ihtiyaç vardı. Hem de en acı şekilde gerekliydi. Brantley'nin haklı olmasından nefret ediyordum. Sonunun böyle olmayacağını düşünmekle aptallık etmişim. O burada şaşkın ve incinmiş bir halde durmayacaktı ve ben de burada, o bana geri fırlatırken kanlı kalbimi ellerimde tutuyor olmayacaktım. Ona kalbimi verdiğimi bile bilmiyordu. Ben bile bilmiyordum. Başlangıçta bir kalbim olduğunu bile bilmiyordum ve işte buradaydım, o sadece birkaç adım ötemde dururken kan kaybediyordum.

"Ben geldiğimde elleriniz neden onun üzerindeydi?" Doğrudan en iyi iki arkadaşıma bakarak tekrar sordum. Ellerimi ceplerime sokup Gemma'yla aramda daha fazla mesafe bırakırken öfkem daha da alevlendi. Az önce olan her şeyi silmek için onu kendime çekip öpmeyi o kadar çok istiyordum ki. Ama aynı zamanda, arkamdan iş çevirip St. Mary's'den sıvıştığı için ne kadar kızgın olduğumu da ifade etmek istiyordum. Eğer ona söylediğim gibi lanet olası odasında kalsaydı, o zaman bu durumda olmazdık. Burada durmuş, en iyi iki arkadaşıma ona dokundukları için kafalarını koparmak istiyormuşum gibi bakıyor olmazdım.

Ormanda saatlerce koşmuş gibi göründükten sonra yukarı doğru yürüdüğümde, olduğum yerde durdum. Gemma'nın yüzüne odaklandığımda sıcaklık kasıklarına yayılmıştı. Zevk yüz hatlarını kaplarken başı yana eğikti ama sonra Brantley'nin dudaklarının sadece boynunda değil, Cade'inkilerin de karnında olduğunu fark ettiğimde bu sıcaklık bir cehenneme dönüştü. Derin

Aşağıda, bir açıklaması olduğunu biliyordum - ya da en azından umuyordum - ama şu anda, bir şeyleri kırıp dökme havasındaydım. Ve yüzleri işe yarayacaktı.

"Sakin ol, Isaiah." Cade kollarını göğsünün üzerinde kavuştururken gözlerini devirdi. "Baban Gemma'ya tecavüz etmenin eşiğine geldikten sonra onu baştan çıkarmaya çalıştığımızı düşünmemen gerektiğini bilmelisin."

Boynumu kırdım ve homurdandım. *Böyle bir zamanda bana söylenecek bir şey değildi.* "Açıklamak ister misin o zaman?" Daha da yaklaşarak havladım.

Brantley, Cade'in yanına geldiğinde sıkılmış gibi görünerek iç çekti. "Kendini kaybediyordu. Çıldıırıyordu. Mantıklı olmayan şeyler söylüyordu, sanki geçmişî tekrar yaşıyormuş gibi... ve biz de onu kendine getiremedik, bu yüzden..."

Göz ucuyla Gemma'nın hareket ettiğini gördüm. "Sonra bana dokunmaya başladılar ve tahmin et ne oldu, Isaiah?"

Üçümüz de sinsice sırttan Gemma'ya baktık.

Yüce İsa. Ona ne yaptım ben? Gemma'nın o tatlı, iyi kız versiyonu çoktan gitmiş, yerine kendine güvenen, ateşli, günah kadar ateşli bir kız gelmişti ve durumu kontrol altına alıyordu. Daha önce, o iğneleyici sözleri söylediğinde ateşli olduğunu düşündüysem de, şimdi yeryüzünde sikimi sertleştirebilecek tek kız olduğundan emindim. *Onun hakkında böyle düşünmeyi bırak.*

Dilim dudaklarımın üzerinde yavaşça gezindi. "Ne?"

Kızın yanağı kalktı. *Hoşuma* gitti. Ellerin üzerinde olması hoşuma gitti ve başka ne var biliyor musun?"

Vücuduna hararetli bir bakış atarken kanım kaynadı. Dizlerine kadar itilmekten ve ormanda koşmaktan kirlenmişti ama yine de onu kollarıma çekmek ve benim olduğunu göstermek istedim. *Her ne kadar benim olmasa da. Artık değil.* "Başka ne var?" Sesim kalınlaşarak sordum.

"Çok işe yaradı." Bana doğru yürüdü ve Brantley'den bir kıs kıs gülme sesi duydum. Ürkütücü bir şekilde hareketsiz durdum, istesem de uzaklaşamazdım. "En iyi iki arkadaşın beni *senin* paniğinden kurtardı" - parmağı göğsümü dürttü ve aletim zıpladı - "oraya koydu."

Cade, "Sanırım bu bizim gitme işaretimiz," diye mırıldandı.

Ceplerimi karıştırıp anahtarları ona fırlatırken Gemma'ya kilitli kaldım. Ayak sesleri kaybolana kadar bekledim ve Gemma'yı belinden kavrayıp arkadaşlarımdan birkaç dakika önce onu sıkıştırdığı ağaca doğru hızla fırlattım. Çenesi yukarı doğru eğildi ve korkusunun nasıl alevlendiğini gördüm ama geri adım atmadı. Gözlerini kaçırmadı. Benim onu tuttuğum gibi o da beni sıkıca tutuyordu ve nedense bunun bana hâlâ güvendiği anlamına geldiğini umuyordum - bir parça bile olsa.

"Oraya koyduğun paniği kastetmiyorsun," diye dişlerimin arasından tısladım, ellerimi vücudundan çekip bir adım geri atmam gerektiğini biliyordum... ama lanet olsun, yapamadım. Bencillik ettim. Zaten burada durmamızın tek nedeni de buydu. "Sıcak yatağını terk eden, Bain'in G-wagon'una tırmanan ve sana özellikle yapmamamı söylediğim halde buraya gelen sendin." Nefes alış veriş hızlanırken dudakları kenetlendi. Ellerimi hafifçe yukarı kaldırarak hızla yükselen göğüs kafesinin etrafında birleştirdim ve onu kaldırıp bacaklarını belime dolamanın ne kadar kolay olacağını fark ettim. "Senin hakkında öyle şeyler söyledim ki babam seni önemseydiğimi anlamasın. Seni tuttuğunda yüzümde zerre kadar endişe görseydi, bunu bilirdi."

Titreyen parmakları yukarı kalktı ve bileklerimi sıkıca kavradı. "Neyi bilecekti?"

"Benim için bir şey ifade ettiğini! Seni önemseydiğimi bilseydi, zarar görmeden gitmene izin verir miydi sanıyorsun? Bana istediğini yaptırmak için seni koz olarak kullanmanın bir yolunu bulurdu. Jack'i zaten kullanıyor. Seni de kullanır." Babam manipülatif biriydi. Onu herkesten daha iyi tanırdım.

Ben yüzündeki gölgelere bakarken yutkunması etrafımızda yankılandı. Yüz hatları gergindi ve öfkesi hâlâ oradaydı ama tırnakları tenime batarken sesi düzdü. "Ona Bain'in kız arkadaşı olmadığımı söyleyebilirdin. Bana bir şey olursa Bain'in umurunda olmazdı."

Başımı yıldızlara doğru eğerek alaycı bir şekilde güldüm. "Sence bu seni içinde bulunduğun zor durumdan kurtarır mıydı? Yine de seni becermeye çalışacaktı Gemma." Nefesleri sıcak bir şekilde fişkirirken omuzlarım gerildi. Sanki onun sahibiymiş gibi tepesinde dikilirken ne kadar korktuğunu hatırladığından emindim. *Tanrım, ondan nefret ediyordum.* "Peki Bain'in bir arabası olduğunu bilmenizi nasıl açıklarsınız? Ya da nereye park ettiğini? Ya da anahtarlarını nasıl aldığını? Daha da iyisi, Coven'ları nereden bildiğini?" Akıl hastanesi hakkında tam olarak ne kadar şey bildiğini bilmediğim için son soruyu bağırarak sordum ama ağzını kapattı. "Ya seni Bain'in küçük fahişesi gibi gösterecek ve ona ayak uyduracaktım ya da benim için bir anlam ifade ettiğini görmesine izin verecektim. Biri kolayca uzlaştırılabilir. Diğeri değil."

Aramıza sessizlik çöktü ve bu çok ağırdı. İkimizin de göğsü kabarıyordu. Etrafımızı saran hava öfke ve kafa karışıklığıyla doluydu. Onu daha sıkı kavradım, atletinin pamuğu parmaklarımın arasına dolandı ve bileklerimi saran elleri daha da sıkılaştı. "Peki ya sen Isaiah? Beni önemsiyor musun? Çünkü söylediğin şeyler..."

Sözünü kesti ve midemin çekildiğini hissettim. *Hayır de. Senden nefret etmesini sağla. Yap hadi.* "Evet." *Siktir.* Gemma'nın ağzı itirafımla aralandı ve o tatlı dudaklar damarlarımı ısıtırken bana seslendi. "Ama bu..." Dizimi onun kot pantolonlu bacaklarının arasına soktum, küçük kuru çamur parçaları uçuşup altımızdaki zemine çarptı. "...bitti."

İşte oradaydı. Yine o acı ve kafa karışıklığı parıltısı. Ama sonra kaşlarının arasındaki küçük çentik düzeldi. "Neden? Beni Bain ve babanla oynadığın oyunun bir oyuncusu yaptığın için birdenbire kötü mü hissetmeye başladın? Beni gerçekte kim kullanıyor Isaiah? Bain mi? Yoksa *sen* mi?"

"Bir şey bilmek istiyorum," diye tersledim, sorusunu görmezden geldim çünkü cevap vermek istemiyordum. Cevabımla ilgili çok fazla şey vardı ve yakında St. Mary's'den ayrılacaktı ve bunun bir önemi olmayacaktı. "Neden beni beklemedin? Bana güvendiğini sanıyordum Gemma. Eğer sen

Her ne sebeple olursa olsun buraya geri dönmek isteseydim, seni kendim getirirdim."

Sebebini biliyordum. Burayı tanıdığını ve merak ettiğini biliyordum. Ama neden sadece bana sormadı? Neden bunu kendi başına yaptı? Aklından ne geçiyordu? Eğer sadece bekleyseydi, bunlar olmazdı. Babam hasta kafasının içinde onun küçük güzel yüzünün mükemmel görüntüsüne sahip olmayacaktı ve ben de orada durup dehşet içinde hissetmeyecektim.

Ağzından bir kahkaha fırladı ve yüzüme çarptı. Hayal kırıklığı içinde karanlık gökyüzüne bakarken saçları arkasına düştü. "Beni hiç tanımadığın çok açık. Neden yakalanma riskini göze alayım ki?" Birden o parlak gözlerini bana çevirdi ve ben de sustum. "Gizlice kaçarken yakalanırsan nelerin tehlikeye gireceğini bildiğimi unuttun mu? Sen ve ben okul dışında yakalanırsak ne olur Isaiah? Birlikte mi? Seni koruyamam ve SMC'ye yalan söyleyip bütün gece ders çalıştığımızı söyleyemem! Küçük oyunumuzda suçüstü yakalanırdık ve sen okuldan atılırdın, sonra Jack'e ne olurdu?" Kadından bir kahkaha daha geldi ve bu kahkahada alaycılık vardı. "Peki ya babanla tanıştıktan sonra? Doğru seçimi yaptığımı söyleyebilirim. Bir çocuk böyle bir adamla yalnız bırakılmamalı." Sonraki sözleri bir fısıltı gibiydi. "Bilmem gerekirdi."

Göğsümdeki bir şey beni çekip dururken gözlerim kapandı. Sözlerini kafamda tekrarladım, birkaç kez tekrarladım çünkü işkenceye aç biriydim. Gövdesini daha sıkı kavrayarak hırladım. *Tabii ki onun bildiğini unutmamıştım.* Asiler bir yana, Gemma benim hakkımda herkesten daha fazla şey biliyordu. Kendini o tehlikeli duruma soktuğu için ona kızgın kalmam gerekse de, artık kızgın *değildim*. Kendime ve babama daha çok kızgındım ama ona değil. *Buraya beni ve küçük kardeşimi korumak için döneceğini söylememişti. Tanrım.*

Gözlerimi tekrar açtım. Gemma bana bakıyordu ve bir parçam çatlayarak açıldı. "Sen çok iyisin Gemma. İşte tam da bu yüzden

bitti." Onun bu işe olduğundan daha fazla karışmış olması düşüncesine dayanamıyordum. Bain'in ilgisini çektiğini gördüğümde mesafemi korumalıydim. Onu sadece uzaktan izlemeliydim. Daha zor olurdu ama yapılabilirdi. Zaten Bain'i sıkı bir şekilde takip ediyordum. Onun üzerinde daha fazla baskı kurabilirdim. Müdahale etmeden ona daha fazla göz kulak olabilirdim. Onu öpmeden. Herkese onun benim olduğunu ve dokunulmaz olduğunu düşündürmeden. Ona ekstra ilgi göstererek, özel ders için yardımını isteyerek çuvallamıştım. Onu *buna* maruz bırakmıştım.

Gemma bakışlarımı tutmaya devam etti ve ben de devam ettim, sanki vücudum bunun onu son kez ellerimde tutuşum olduğunu biliyormuş gibi onu kavrayışım gittikçe sıkılaştı. "Özel ders vermeye devam edeceğiz. Lacrosse'tan sonra benimle kütüphanede buluşmaya devam edeceksin ve notlarımı yükseltmeme yardım ediyormuş gibi davranacaksın. Biri sorarsa, ayrılısam bile orada seninle olduğumu söyleyeceksin. Tıpkı başlangıçta konuştuğumuz gibi. Ve her şey söylenip bittiğinde, SMC ile gözetimden çıktığımda, istediğin her şeye sahip olacaksın ve sonra gideceksin ve asla geri dönmeyeceksin." *O zaman güvende olacaktı.*

Sözlerim sertti. Onun geri gelmesini istemediğimi ima ediyorlardı. Onu bir daha görmek istemediğimi. Ve dudağının titremesi bana tam olarak bunu düşündüğünü söyledi. Başını başka yöne çevirirken sesi çatallaştı: "Peki," dedi.

Yüzünün yan tarafının neredeyse parçalanmasını izlerken çenem titredi, dişlerim birbirine çarptı. "Yani, kabul ediyor musun? Sen ve ben bittik."

Elleri yavaşça bileklerimden çekildi ve bakışlarını tekrar benimkilere çevirdi. İyi bir görüntü çiziyordu ama göğsünün nasıl çöktüğünü hissettim. Gözyaşlarını silerken havayı içine çekti. "Evet."

Bırak gitsin. Bırak gitsin.

Etrafımızdaki hava durmuştu. Her şey donmuştu. Rüzgâr yaprakları hışırdatmıyordu. Yıldızlar başımızın üzerinde parıldamıyordu. Gemma ve ben göz göze geldik. Parmaklarım onun atletinin altına dalmak için can atıyordu. Ağzım onun sıcak teninde olmak için yalvarıyordu. Dudaklarının oluşturduğu mükemmel yay şekli

Yumuşak bir nefes etrafımda süzülüyordu. Başım aşağı eğildi, gece serin olmasına rağmen sırtım terle kaplandı. Damarlarım ihtiyaçla dolup taşıyor ve vücudumda sadece onun hayat verdiği her gizli noktaya kan pompalıyordu. Göğsüme bastırırken nefeslerimiz birbirine karıştı. Ama *hayır*.

O çok şey ifade
ediyordu. Onu
çoktan incittim.

Babamın elleri onun üzerindeydi. Onu dizlerinin üzerine çöktürmüş ve saçlarını küçük bir bez bebekten başka bir şey değilmiş gibi kavramıştı.

İçimi çektim ve ellerimi çektim. Atleti tekrar aşağı indi ve sıcak, yumuşak tenini örttü. Bir adım geri attım, sonra bir adım daha ve soğuk mesafenin yerine oturduğunu hissettim. Çizgi bir kez daha çekilmişti.

Gemma öfkeyle ağaçtan indi ve yana atılmış ceketine doğru yürüdü. Gözlerimi kırıştırdım, yüzümü kıpırdatmadım ve en iyi arkadaşlarımın ona daha fazla dokunabilmek için o giysiyi üzerinden alıp almadıklarını merak ettim.

İtiraf etmek istemesem de kıskançlık içimi kemiriyordu. Onlara güveniyordum ve ben yanlarına gittiğimde ortalığın neden kızıştığına dair bahanelerine inanıyordum. Gemma da bunu doğruladı.

Ama ona dokunmak onlara ait değildi.

Babam da ona dokunamazdı.

Ya da benimkini.

Gemma beni itmeye başladığında kolundan tuttum ve onu durdurdum.

Bakışları alevlenirken saçlarının koyu renk telleri yüzünün etrafında savruldu. *Güzeldi. Hâlâ kızgındı.* İkimizin de bir daha çizgiyi aşmaya kalkışmaması için o duvarı ayakta tutmasına ihtiyacım vardı ama dilimin ucunda yutkunamadığım bir şey vardı. "Babamın o yönünü görmek zorunda kaldığın için üzgünüm. Seni dizlerinin üzerine çöktürdüğü ve tehdit ettiği için üzgünüm."

O parlak, ormanı yok eden ateş gözlerinde daha da büyüdü. "İlk defa dizlerimin üstüne çökmüyorum, İsaiah." Sonra parmaklarımı soydu

Kolundan kurtuldu ve Covens'e doğru yürümeye devam etti, ben ise yumruklarım yanımda sıkılı, onu tekrar aşağı itmeye yaklaşan herhangi bir orospu çocuğunu ezmeye hazır bir şekilde orada duruyordum.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

GEMMA

Bain'in arabasına doğru yürümek bana acıyı bir kenara itip öfkeyi içime çekmem için yeterli zamanı verdi. Kollarım bacaklarım titriyordu ve hızla atan kalbimi sakinleştirmekte zorlanıyordum. Şokta mıydım yoksa son bir saat içinde olan her şey için gerçekten bu kadar kızgın mıydım emin değildim ama her neyse, saldırmaya hazırdım.

Covens. Isaiah "*Kovuklar*" demişti. Buraya daha önce hiç duymadığım bir isim vermişti. Isaiah anahtarları almak için ellerini uzatırken sırtım Bain'in G-vagonuna dayalı bir şekilde durdum ama onun yerine arkasındaki binaya baktım. Tabela hâlâ titriyordu ama binanın kendisi sessiz görünüyordu. Sorular sormak istiyordum ama aramızda çok fazla gerilim vardı ve onunla tekrar aynı seviyeye gelebileceğim konusunda kendime güvenmiyordum.

Beni uzaklaştırmak istedi.

Ben de aynısını yapardım.

Mary's'e insanlarla güvene dayalı ilişkiler kurmaya hiç niyetim olmadan gelmişim ve bu şekilde ayrılacaktım. Biraz yara bere içinde olsam da en azından saygınlığımı geri kazanmış olacaktım.

Elimi arka cebime attım ve Bain'in yedek anahtarlarını çıkarıp Isaiah'nın eline tutuşturdum; aynı el birkaç dakika önce kalçamdaydı ve içimde bükülmemesi gereken şeylerin bükülmesine neden olmuştu.

Hâlâ kafam karışıktı. Birçok şey hakkında kafam karışıktı. Isaiah, Bain'e ulaşmak için beni mi kullanıyordu? Onu cezbetmek için? Yoksa tam tersi miydi? Isaiah'nın babasının önünde neden böyle davrandığını anlıyordum. Ama aynı fikirde değildim ve acısı hâlâ geçmemişti. Küçük oyunlarında beni aslında kimin kullandığına dair sorumu tamamen geçiştirdiğinde daha da çok acıdı, ki bu muhtemelen sorunun kendi içinde cevabıydı.

"Söyle bakalım..." Isaiah anahtarı çevirdi ve G-wagon canlandı. Endişelenecek o kadar çok şey olmasaydı, Bain'in arabasını aldığını bilip bilmediğini merak ederdim. "Bain'den yedek takımı nasıl aldınız? Temple'a gitmeden önce odasını didik didik aradık. Neredeydiler?"

Kollarımı göğsümde kavuşturdum ve psikiyatri hastanesi uzaklaştıkça pencereden dışarı baktım. "Senin sorularına cevap vermemi bekliyorsun ama benimkilere cevap vermiyorsun?" Kanımda şeytani bir şeyler kıpırdandı ve yüzüme yayılan şımarık gülümsemeyle savaştım. Birden kendimi ilk günkü gibi hissettim, bana iyi bir kız demişti ve ben de karşılık vermiştim. "Belki de arkadaşlarına yaptığım gibi onun da bana dokunmasına izin vermişimdir."

Araba aniden hızlandı ve ben gülümsememi tuttum. Çocukça davrandığımın farkındaydım ama eğer yaralanmamışım gibi davranmaya devam etmezsem ve panik şokunun hâlâ yüzeye çıktığını hissedersen, yıkılacağımdan korkuyordum ve bu yalnız olduğum zamana saklamam gereken bir şeydi.

Çünkü incinmişim ve bununla birlikte utanç da geldi. Birine beni tekrar incitme gücü verdiğim için utanıyordum.

Isaiah daha birkaç dakika önce, kararmış mavi gözleri ve çatık kaşlarıyla beni ağaca doğru bastırırken bana baktığında ve "*İşimiz bitti*," sözlerinin kulaklarıma çarpmasına izin verdiğinde, yüzüme bir tokat yemiş gibi hissettim. Aptalcaydı çünkü daha başlamadığımızı biliyordum ve zaten hiçbir zaman bir şey olamayacağımızı da biliyordum ama bunu söylediğini duymak canımı yakmıştı. Özellikle de babasına benim hakkımda söylediği doğru ya da yanlış her şeyin üstüne.

"Peki hoşuna gitti mi?" Isaiah bana bir kez baktı ve Bain'in bana dokunmasına gerçekten izin verdiğime inanmadığını görebiliyordum, ama sözlerimin onu etkilediğini de görebiliyordum ve kısa bir an için yüzündeki acıyı gördüğüme sevindim.

Omuz silktim. "Neden umursuyorsun ki? Ben sadece başka bir taze kış parçasıyım, değil mi?"

İhanetin dikenleri hâlâ oradaydı. İhaneti kabul edip etmeme sorusu

Bekaretimin onun için bir anlamı olması içimi kemiriyordu. Ya beni sadece gösteriş için öpüyor ve dokunuyorsa? Gizli saklı zamanlarda bile mi? Tüm bunlar Bain'e bana sahip olamayacağını kanıtlamak için miydi? Bu onun ne kadar zorlu olduğunu göstermenin hastalıklı bir yolu muydu? Onun için bir şey ifade ettiğimi düşünerek beni kandırdı mı? Başkalarını da kandırdı mı? Beni herkesin önünde ilk kez öptüğünde bunu açıkça söylemişti. *"İnsanların senin benim olduğunu bilmesini istiyorum."*

"Kes şunu, Gemma." Yoldaki çizgiler daha da bulanıklaştıkça direksiyonu daha sıkı kavradı. "Sana bunu neden söylediğimi anlattım ve herkesten çok senin anlayacağını düşündüm."

Mary's'e yaklaştığımızı ve yakında odama gidip her şeyi halledebileceğimi biliyordum ama çenemi kapalı tutmak yerine devam ettim. Bu bir bakıma kontrolü tekrar bana verdi ve buna ihtiyacım vardı. *"Her yalanın içinde bir parça gerçek vardır"* sözünü duymadın mı?" Dilimi tıkırdattım. "Sadece düşünmek için yiyecek."

Virajı dönerken parmakları büküldü. Yıkık dökük depo tüm ihtişamıyla uzakta duruyordu ve ben aniden okula dönmek için sabırsızlanmaya başladım. Eskiz defterime, kalemime ve olan biten her şeyi sindirebileceğim sessiz bir odaya ihtiyacım vardı.

Isaiah'ın ağzının açılmasını bekledim. "Bu sözü duymuştum. Çoğu açıdan doğru olduğuna inanıyorum." Göğsümde bir hıçkırık oldu ve hissettiğim acıyı hafifletmek için neredeyse elimi kalbimin üzerine koyacaktım. "Seninle sevişmenin bir meleklerle sevişmek gibi olduğunu söylerken yalan söylemiyordum. Ya da güzel ve saf olduğunu söylerken."

Yanağımın içini ısırardım. Yüz ifademi okuyamaması için dikkatimi tekrar pencereden dışarı verdim, çünkü yüzümde görmesini istemediğim bir şey olduğundan emindim. Ağır ağır nefes almaya başlamıştım ve tahriş binlerce küçük iğne gibi derimi dürtüyordu.

Araba durdu ve kapıyı açıp dışarı çıktım ve topuklarımın üzerinde dönerek okula doğru yürümeye başladım. Bain'in anahtarlarını gitmeleri gereken yere geri koyup koymadığı umurumda bile değildi. Sadece uzaklaşmam gerekiyordu.

Adımlarının arkamdan geldiğini, ayakkabısının çakılları ezdiğini duydum. Kolları kollarıma değerken elleri ceplerine gitti ve birden kızardığımı hissettim. "Sana her dokunduğumda bir meleğe dokunmuş gibi oluyordum Gemma. Mükemmel ve büyüleyici. Her seferinde kendimi değersiz hissettim."

Duvarımın yıkıldığını hissettiğimde kaşlarım çatıldı. *Hayır.* Onun sözlerinin, babasının oyununa geldiği anda kurduğum kalkanı yıkmasına izin vermeyecektim. Eğer bunu yaparsam, bütün duygularım ortaya çıkacaktı. Boğazımdan çıkmaya çalışan her şeyi geri yuttum, hızımı artırdım ve St. Mary's görünene kadar durmadım.

Isaiah ve ben kapının hemen dışında durduktan sonra o sağlam bir elle uzanıp kapıyı açtı ve benim geçmeme izin verdi. Amcasının küçük kulübesinin önünden geçerken düşüncelerimizi kendimize sakladık ve en son birlikte yürüdüğümüz zamanki anıları bir kenara ittim. Çenemi kaldırırken kollarım yukarı kalktı ve göğsümün üzerinde çaprazlandı.

Koridor her zamanki gibi sessizdi, siyah-beyaz zemin parlak ve ışıktı. Yemek salonuna bakmaya cesaret edemedim çünkü gece farklı görünüyordu. Bu, sadece onunla paylaştığımız bir sırrı hatırlatıyordu ve düşüncesi bile dudaklarımı karıncalandırırsa da artık önemli olmayan bir şeydi.

Isaiah bana dönmeden önce arkamıza baktı. Bana nasıl baktığını gördüm ve her yerim ürperdi. Mavi gözleri çözemediğim şeylerle doluydu. Çenesi ileri geri oynuyordu. Elini kaldırıp saçlarının koyu renk uçlarından geçirdi ve beni takip edeceğimi bilerek yanımdan geçti.

Sadece odama dönmem gerekiyordu.

"Buradan odama gidebilirim. Benimle yürümek zorunda değilsin." Sesim titrek çıkıyordu ve yakında kırılacağımı biliyordum. Başımdaki ağrı giderek artıyordu. Öfke ve ihanet duyguları yavaş yavaş kayboluyordu. Öfkelenme ihtiyacım ortadan kalkmıştı çünkü bir parçam beni anlıyordu. Derinlerde bir yerde, rol yapmanın nasıl bir şey olduğunu biliyordum. Birisi olmanın nasıl bir şey olduğunu biliyordum.

Kendini ve başkalarını kurtarmak için değil. Ama kalbim acıyordu. Isaiah'ın dudaklarını bir daha dudaklarımda hissedemeyeceğimi bilmek göğsümü çatlattı. Artık onun yanında kendimi güvende hissetmediğimi fark ettiğimde tam ortadan ikiye bölündüm. Sırlarım dudaklarımdan ucundan dökülmekle tehdit etmiyordu ve bunun nedeni artık ona güvenip güvenmediğimden emin olmamamdı ve bu her şeyden daha çok acı veriyordu.

"Seni odana kadar geçireceğim," dedi, sesinde herhangi bir duygu yoktu.

Hepsi.

"Yapmanı istemiyorum. Bunu tek başıma yapmaktan memnunum."

"Tıpkı St. Mary's'den tek başına gizlice çıkarken iyi olduğun gibi mi?" Onun cevabı derime bir ısırık gibi geldi, çünkü haklıydı. O, Cade ve Brantley beni ormana kadar kovalamasaydı içinde bulunduğum durumdan kurtulabilir miydim emin değildim.

Her şey o kadar berbattı ki, ikimiz de koridorda sessizce odama doğru yürürken tek düşünebildiğim buydu, ikimiz de diken üstündeydik ve nöbetçi öğretmenin yakın zamanda gelip gelmeyeceğini merak ediyorduk.

Elim demir kaplı topuzun üzerindeydi ve Isaiah'nın vücudunun sıcaklığının benimkinin arkasında kaldığını hissettim. Gözlerimi kapadım, her şey aniden durduğunda ağır bir şekilde nefes aldım. Acı. Korku. İhanet. Kafa karışıklığı. Doğru şeyi yapmaya çalıştığının farkına varmak. Belki de bu onun özverili olmaya çalışmasıydı. Ya da belki de Bain'e ulaşmak için bunca zamandır beni gerçekten kullanıyordu.

Gerçekten emin değildim. Artık hiçbir şeyden emin değildim.

"Gemma?" diye fısıldadı, sesi yumuşaktı, muhtemelen neden hareket etmediğimi merak ediyordu. *O da mı acı çekiyordu?*

Başımı eğdim, sesim zor duyuluyordu. "Bu gece benimle gelmeni istemememin başka bir nedeni daha var. Sadece yakalanmandan ve bunun benim suçum olmasından korktuğum için değildi. Sadece küçük kardeşin için endişelendiğimden de değildi." Tek bir damla gözyaşı yanağımın kenarından süzülürken yutkundum. "Olmadığım bir şeye adım attığımı biliyordum.

Henüz seninle paylaşmaya hazır değilim. Sana güvenmediğimden değil Isaiah. Sadece sana geçmişimden başka bir şey vermeye hazır değildim." Başımın üzerindeki yeşil tenteyi düşünürken dudağım titredi ve babasının beni yakalamasından hemen önceki anının duvarlarımın üzerinden geçtiğini hissettim. "Covens dediğiniz yere gitmiştim. Bu yüzden tek başıma geri döndüm."

Daha da yaklaştığını hissettim ve dudaklarımı birbirine kenetledim. Avuç içim kapı kolunda titrerken eli başımın yanında kapıya yaslanmıştı. Kalbim o kadar hızlı atıyordu ki kulaklarım duyabiliyordu.

"Biliyorum."

Biliyor muydu?

Birdenbire eli belime dolandı ve beni döndürerek kapıya yasladı. Kolları beni içine hapsetmişti ve göğsü o kadar hızlı hareket ediyordu ki içime küçük bir korku sızdığını hissettim. "*Sakın* oraya geri dönme. Beni duyuyor musun?"

Cevap vermedim. Onun yerine, arkasındaki duvarda titreşen gölgeleri görerek çelik gibi bakışlarını tutmaya devam ettim. O anda bir canı gibi görünüyordu. Belki de öyleydi.

Bakışlarını dudaklarıma indirdi ve ben donakaldım. İkimiz de düzensiz nefes alıyorduk ama koridorun sonunda bir ses duyuldu ve kapıyı itip dehşete düşmüş bir kurt gibi hırlamadan önce başı düştü.

Bir ses boşluğa doğru ilerledi. "Aşağıda kim var?"

"Ben Isaiah," diye cevap verdi, beni yerimde sabit tutarak. "Özel dersten sonra Gemma'yı odasına geri götürüyordum."

"Özel ders mi?" Ses yaklaştı ve Bayan Fitz'e benziyordu ama emin değildim. Kalbim başka bir şey duyamayacak kadar yüksek sesle atıyordu. "Deplasmada maçınız yok muydu? Herhalde gecenin bu saatinde ders çalışmıyordunuz."

"Odana git, Gemma. Pislik içindesin."

Hiçbir şeyi kaçırmadım. Kapı açıldı ve lavanta kokusu ile

Çikolata hemen duyularımı doldurdu. Ve bütün gece boyunca ilk kez, sonunda kendimi güvende hissettim.

Yutkundum ve Sloane yatağından fırladı, dizüstü bilgisayarı yana kayarken elinde bir Kozmik brownie tutuyordu. "Nihayet! Uyandım ve sen gitmiştin-"

Ona tutunduğum anda çatladım. Dudaklarımdan boğuk bir çığlık döküldü, çünkü ormana doğru yola çıktığım andan beri uzaklaştırmaya çalıştığım korku ve endişe geri dönmüş ve tam anlamıyla harekete geçmişti.

Yere çöküp alnımı dizlerime koyduğumda iki sıcak kol beni sardı ve gözyaşlarımdan kirli yüzüme ve kıyafetlerime akmasına izin verdim. "Şşş. İyisin. İyisin Gemma. Buradasın. İyi olacaksın."

Sloane haklıydı. İyi olacaktım çünkü yakında gidiyordum ve Richard, Bain, Isaiah, babası ve Covenant Psikiyatri Hastanesi'nin mide bulandırıcı anısı geçmişte kalacaktı.

BEŞİNCİ BÖLÜM

ISAIAH

"Ne yapman gerektiğini biliyorsun, kardeşim." Dirseklerini yemek masasına dayamış, her zamankinden daha kendini beğenmiş görünen Brantley'ye dikkat kesildim. Gazozunu aldı ve eliyle ağzını silmeden önce geri fırlattı. "Sadece senden nefret etmesini sağla. Ona direnmenin en kolay yolu bu olacak. Onu becermek için hiç şansın olmayacak."

Onu becermek için. Sanki Gemma söz konusu olduğunda tek umursadığım buydu.

Cade onun yanından kıkırdadı. "Zor olmamalı."

"Öyle mi?" diye sordum. Elimi masaya vurarak sordum, masayı yan çevirmeme saniyeler kaldığını fark etmeyenlerin birkaç hızlı bakışını kazandım. "Peki sen ve Journey için işler nasıl gitti, Cade?"

Bütün gün kızgın ve sinirliydim. Bain'e doğru bakmaya dayanamıyordum, aktif olarak orada bulunmasa bile dün gecede bir rolü olduğunu biliyordum. Gemma'yı gece yarısından çok sonra odasına bırakırken beni yakalayan Bayan Fitz'in yüzünü kurtarmak için tüm enerjimi harcamıştım, bu da şu anda verecek hiçbir şeyim kalmadığı anlamına geliyordu. Sakinleştirici hislerim ve mantıklı düşüncelerim bugün pek ortalıkta yoktu.

Ayrıldığımızda Bayan Fitz'in şüpheli olduğunu söyleyebilirdim, neden olmasındı ki? Ama Gemma'yla aramızda özel ders dışında bir şeyler olduğuna dair herhangi bir şüphesi varsa bile, bugün sanat dersinde bu şüpheleri yerle bir oldu. Gemma bana doğru bakmıyordu bile ve ben ona her baktığımda bir şeylere vurmak istiyordum. Gözleri kızarmıştı ve Sloane'un şu anda bana dik dik bakması, Gemma'nın dün gece odasına gittiğinde muhtemelen çatladığı anlamına geliyordu.

Bana arkasını dönüp hayatım boyunca aklımdan çıkmayacak itirafını yapana kadar iyi bir görüntü sergiledi. Sesindeki titremeyi fark etmek ve yanağından süzülen tek damla gözyaşını izlemek o kadar güzeldi ki

nefretinin mayalanmasını görmekten çok daha kötü.

Cade'in elindeki  ip parçalandı. "Siktir git, Isaiah."

Brantley içini çekti. "Onu rahat bırak. Sadece haklı olduğumuz için kızgın." Sırıtmadan önce durakladı. "Ve bizi Gemma'ya dokunurken g rd  i için."

Bakışlarım  ld r c yd  ve kulaklarımın içinde patlamasına saniyeler kalan devasa saatli bombanın tik taklarını duyabiliyordum. Bunun için zamanım yoktu. Gemma Şu anda hayatımdaki en büyük sorun gibi görünse de, ne Cade, ne Brantley ne de Shiner'ın bilmediği başka bir Şeyi dengeliyordum. En azından henüz.

"Pek  ok Şeye kızgıyım," dedim, sesim sakın görünüyordu ama içimde hâlâ bastırılmış bir saldırganlık vardı ve bu iyi bir Şey sayılmazdı.  fkelen-di im ama sakın ve kontrollü g r nd  im zamanlar, kötü seçimler yapt ım zamanlardı. Damarlarımı so utan o aşırı uyuşukluk hissine kapılıyordum ve işte o zaman Isaiah Underwood acımasızlaŐıyordu. "Ve evet" -başımı iki arkadaşıma doğru e dim ve sesimi alçalttım- "ellerini onun vücudunda görmek, dün gece lanet olası babamı bo mak istediğim kadar seni de bo mak istememe neden oldu."

Shiner söylediklerimi duyunca başını kaldırdı. "Ne kaçırdım lan ben?"

Brantley gözlerini devirdi. "Orada olmadığına Ő kret."

Yenilgiyle yere y  ılmadan önce tedirginli ini hissetmiŐtim. Shiner, Cade, Brantley ve benim özel olarak konuştuğumuz Şeylere dahil olmak istiyordu ve ona hayatlarımız ve bu okulun dışında neyle karşı karşıya olduğum hakkında *bazı* bilgiler vermeme rağmen, hala oyunun dışındaydı. Ona g venmedi im için değildi. Daha çok ne kadar az Şey bilirse o kadar iyiydi. "Her neyse. Callie'nin amcı ı eminim    n z n girdiği Şeyden daha iyiydi." Dikkatini başka yöne çekmeden önce omuz silkti. "Ama... haklılar."

Bakışlarımı Gemma'nın üzerinde gezdirdim ve Shiner'a dönmeden önce havuçlu çubuğunu kemirdi ini gördüm. "Ne konuda haklısın?"

"Ona direnmek istiyorsan, seni farklı bir ışıkta görmesini sağla. Eski İsaiah'ı görmesini sağla ki sana dirensin. Ona bu okula adım atmadan önce kim olduğunu göster."

Kravatımdaki bir kırıntıyı silkeledim ve göğsümün içinde bir değişim hissettim. *O buraya gelmeden önce ben kimdim?* Zar zor hatırlıyordum.

Gemma'yı görmek için uzun masaya geri döndüğümde, Sloane'un söylediği bir şeye gülümsediğini fark ettim, bu da midemin düğümlemesine neden oldu. Tüm gün boyunca onu ilk kez gülümserken görmüştüm ve sanki en başa, St. Mary's'e ilk başladığı zamana dönmüştük. Onu ilk gördüğüm andan itibaren anlamaya çalışmışım ve hâlâ da çalışıyordum. Birkaç ay önce o Salı sabahı Sloane'la otururken çok kaybolmuş görüldüğünü düşündüğümü çok net hatırlıyorum. Ama şimdi? O kadar da kaybolmuş görünmüyordu, her ne kadar içten içe hâlâ hayatıyla ilgili kendisinden saklanan şeyleri ortaya çıkarmaya çalıştığını bilsem de. Belki de dün gece babam ortaya çıkmadan önce bir şeyler keşfetmişti.

Gemma son birkaç haftada ayakları üzerinde durmayı öğrenmişti. Ama ben kendiminkini kaybetmişim.

Aslında, kendimi onda kaybettiğime ve onun da kendini bende bulduğuna oldukça emindim.

Cade'in dudaklarındaki isim, bakışlarımı Gemma'dan uzaklaştırdı. "İsaiah her zamanki davranışlarına geri dönemez. Hâlâ gözetim altında, bu yüzden bazı sınırlamalar var ama..."

Shiner meşhur sırtışını takındı ve Cade ile birlikte başını sallarken dudağını hafifçe eğdi. "Oh, evet. Nereye varmak istediğini anlıyorum ve bu hiç şaşmıyor."

Gizlice konuşmaları sinirime dokunuyordu. "Sabırsızlanıyorum," diye tersledim, yemeğimi iterek. Dün gece babamı Gemma'nın başında gördüğümünden beri hiç acıkmamışım.

"Yeni bir oyuncak al."

Gözlerimi kısa süreliğine kapattım, öfkemle sarsıldım. "O lanet bir oyuncak değildi."

Shiner parmaklarını şıklattı. "Ama sen onunla oynadın."

Yumruğumu masaya vurmama ramak kalmıştı ki Brantley boğazını temizledi ve masanın diğer tarafına, yemek salonuna baktı. Şimdiye kadar herkes öğle yemeğini yemişti ama tabii ki Bain -kendisi gibi buyurgan bir orospu çocuğu olduğu için- elinde bir elmayla yavaşça boş alana doğru ilerledi ve doğrudan bana baktı.

Kırmızı gözümün önünde dans etmeye başladı, ama yere sağlam basmak için olabildiğince derine indim. *Hesaplı davranmak fevri davranmaktan daha iyiydi.* Burnumdan nefes alıp verdim, düşmanlık yüzünden vücudumda bir şeylerin çatladığını duydum.

Bain kara gözlerini devirirken kıkırdayarak başını eğdi ve dönüp okul dışındaki hayatından bihaber olan birkaç arkadaşının yanına gitti. Dün gecedен sonra, yakın gelecekte Bain'e ihtiyaç duyacağım bir zamanın geleceğini biliyordum, bu yüzden şimdi her zamankinden daha fazla kendimi geri çekmem ve sakın kalmam gerekiyordu. Zekamı annemden almıştım ve bunu çok iyi kullanacaktım.

Asilerin geri kalanına dönerek, düzgün bir şekilde konuşmadan önce her birine tek tek baktım. "Eğer yeni birini bulursam, Bain Gemma'nın özgür bir oyun olduğunu düşünecek."

Shiner'in kaşı kalktı. "Ve eğer akıllıysa, onu geri çevirecektir."

Bu kez Cade'in sesi titriyordu ve nedenini bildiğimden emindim. "Ve bunun onu durduracağını mı düşünüyorsun?"

Boğazımın arkasına vuran tiksintiyi geri yuttum. "Benim ondan uzak durmam tehdidin bir kısmını ortadan kaldırabilir. Ama içimde Bain'in Gemma'yı sadece benim yüzümden izlemediğine dair bir his var." *Ve bu bana hiç de iyi gelmedi.*

Brantley sesini daha da alçaltarak başını salladı. "Amcasıyla bir ilgisi var, değil mi? Yani, Bain onun en yeni silah kaçakçısı olduğuna göre birbirlerini tanıyorlardır."

Gemma ile ilk kez gittiğimizde çektiğim fotoğrafı düşündüm

Coven'lara. Bain'in oraya, babamın en büyük müşterisi olduğu anlaşılan amcasına yasadışı yollardan silah satmak için gittiğinden hâlâ haberi yoktu.

"Sanırım," diye cevap verdim, zil uçsuz bucaksız alanda yankılanarak günün ikinci yarısının vaktinin geldiğini işaret ederken. Kalbim boğazıma düğümlemiş bir halde Gemma'nın peşinden gittim. Pürüzsüz bacaklarının dizlerinde bakışlarımı çekmek zorunda kaldığım iki sıyrık vardı. "Bunu duymanızı istiyorum, o yüzden beni dinleyin." Shiner ayağa kalkmaya başladı ama ben parmağımı kaldırdım. "Kalabilirsin. Bu senin için geçerli değil ama kalabilirsin."

Yemek salonu boşalmaya başladığında yavaşça yerine oturdu. Kulaklar uzaklaştığında ve Bain bize bir bakış bile atmadan kapılardan kaybolduğunda, ellerimi tepsilerimizin altındaki soğuk tahtaya koydum ve sakın bir nefes aldım. "Yakın gelecekte Bain ile çalışmak zorunda kalacağım bir zaman gelecek."

"Karşı çalışmak demek istiyorsun." Cade bana şüpheyle baktı.

"Hayır." Korku, parmaklarını yavaşça ve baştan çıkarıcı bir şekilde boynumun dibinde gezdiren bir fahişe gibi omuzlarımdan aşağı süzüldü ve karnımın oyulmasına neden oldu.

Arkadaşlarımdan her biri sessizdi. Hiçbiri başka tarafa bakmadı ya da konuşmadı. "Bazı şeyleri hallettikten sonra bir seçim yapmanız gerekecek." Burnumu çektim, masadan uzaklaştım ve ayağa kalktım. "Sadece hazırlıklı olmanızı istiyorum."

Arkamı döndüm ve onları yalnız bıraktım, kendilerine en tanıdık geleni değil de benim tarafımı seçmelerini umuyordum.

Ne de olsa, bu durumda ahlaki açıdan yanlış olsa bile, tanıdık rahatlık demekti.

"VİSKİNİZ VAR MI?" Amcamın karamsar ve iç karartıcı evine geldiğimde sık sık oturduğum koltuğa oturarak sordum

ofisine gittim. Kravatımı gevşettim ve ayağımı masasının çıkıntısına dayayıp sandalyede arkama yaslandım.

"Dün gece ne oldu?" Amcamın bakışları beni korkutmadı ve eğer keyfim yerinde olsaydı onunla şakalaşırdım. Ama bu akşam oyun oynayacak havada değildim ve birkaç dakika içinde yetişmem gereken çok önemli bir dersim vardı.

"Aklım başıma geldi, olan bu." Bu sözlerin tadı ne kadar acı olsa da doğrudu. Dün gecedен aklımda kalan tek şey Gemma'nın onu incittikten sonraki görüntüsü ve babamın gururuydu. Bir daha asla görmek istemediğim iki şey.

Amcam eğildi ve masasındaki bir çekmeceyi açtı. Kısa bir süreliğine ortadan kayboldu ve elinde bir şişe viskiyle geri geldi. *İşte bu. İşte şimdi konuşuyorduk.*

Kaşlarım çatıldı ve sııttım. "Bazen beni şaşırtıyorsun, Tate Amca."

Alay etti. "Bu benim için. Senin için değil. Şimdi söyle bana, ne oldu? Bayan Fitz bana dün gece Gemma'yı odasına bırakırken seni gördüğünü söyledi."

Yüzümü sabit tutarak durakladım. "SMC'nin geri kalanına söyledi mi?"

Lanet SMC. Her zaman ensemdeydiler. Neredeyse babamdan bile beterlerdi. *Neredeyse.*

Başını salladı ve aramızda duran tek bir kadehi doldurdu. Bir tane almama izin verip vermeyeceğini merak ederek dikkatle baktım. Tate Ellison sözünün eri bir adamdı ama damarlarında hâlâ Underwood kanı dolaşıyordu, bu da saklamak istese de biraz asi olduğu anlamına geliyordu.

"Ee?" diye dürttü, bardağı kaldırarak.

Dişlerimi sıktım, titreyen ateşi izliyordum. Öfke yeniden kaynamaya başladığında alevlerin kollarımı yaladığını hissediyordum. "Gemma dün gece biz Temple'dan dönerken gizlice kaçtı." Kadeh masaya çarparak geri döndü ama ben gözlerimi dans eden kırmızılardan ve alevlerden ayırmadım.

portakallar. "Coven'lara geri döndü. Bain'in arabasını çaldı. Ve onu bulduğumda..."

"Yüce İsa."

Mırıldanmasını duymazdan geldim. "Onu bulduğumda babam saçlarından tutmuş, tehdit ediyordu çünkü Bain'in onu uzaktan izlediğini falan sanıyordu. Onun kız arkadaşı falan olduğunu sanıyordu." Sessizlik, bir kasırganın ortasında bir dalganın çarpması gibi odaya yayıldı. Hızlı ve boğucuydu ve sonraki kelimeleri zorla çıkarmak zorunda kaldım. "Ona onun küçük, berbat klonu olduğumu ve Gemma'nın benim için hiçbir şey ifade etmediğini göstermek için mümkün olan en kötü şekilde müdahale etmek zorundaydım. Onu tanımadığımı bile. Onun bir kış parçasından başka bir şey olmadığını ve Bain'e bir mesaj göndermek için onu kullanacağımı söyledim."

Suçluluk duygusunun içime işlediğini hissederek amcama dönüp baktığımda, burun delikleri alevlenirken gözleri kapalıydı. Neye kızdığından emin değildim ama dürüst olmak gerekirse pek de umurumda değildi. Her ne kadar öyleymiş gibi davranmak istese de artık bu hayatın bir parçası değildi. Gemma'nın peşinden giden kişi o olsaydı yapabileceği hiçbir şey yoktu. Underwood işi aynı soyadını taşıyanlar arasında kalırdı ve Tate Amca aile işinden ayrıldığı andan itibaren yasal olarak ismini değiştirmek ve bir daha asla bundan bahsetmemek zorundaydı. Aynı şey ağabeyim Jacobi için de geçerli.

"Peki ya sen, Isaiah?" diye sordu sonunda, bir kadeh daha doldururken. İki onun limitiydi. Üçüncüyü doldurup doldurmayacağını görmek için yarı hevesliydim. Bu okulun onu eninde sonunda alkolizme sürükleyeceğinden emindim - en azından ben varken. Buradaki öğrencilere çok fazla değer veriyordu. Babamın yanında çalışarak asla hayatta kalamazdı. Jacobi yaşırdı. Ama ağabeyim benden bile daha bencildi.

"Ben ne miyim?" İki ayağımı da tekrar yere koydum ve dirseklerimi dizlerime dayadım.

Yutkundu ve viski şişesinin kapağını geri çevirdi. *Hah. İki hâlâ sınırdı.* "Sen babanın bir klonu musun? Onun izinden mi gidiyorsun?"

ayak izleri? Onu Gemma ile görmek sizde bir şeyleri değiştirdi mi?"

Bu konuyu en son konuştuğumuzda, babamın Jack'e yönelik tehditleri nedeniyle zamanı geldiğinde işi devralacağımı söylemişim, bu yüzden "Hayır" cevabını verdiğimde yüzünde belirecek şaşkın ifadeyi bekledim.

"Hayır mı?"

Dün gece beni değiştirmede. Sadece zaten orada olan şeyi fark etmemi sağladı. *Ben Carlisle Underwood değilim.* İltihaplanmasına izin vermeyeceğim endişe beni kafeslemeye başlamıştı, bu yüzden konuyu hızla değiştirdim, tüm bu süre boyunca kızgınlık ve pişmanlıktan başka bir şey hissetmeyecek olsam bile kütüphaneye gitmem gerektiğini biliyordum.

Bir yanım tüm bu özel ders olayını bitirmek istiyordu, böylece hayatım biraz daha kolaylaşacaktı. Ama Jack henüz güvende değildi ve o güvende olana kadar yüzümü korumak zorundaydım. Notlarıma dikkat etmeliydim. Gözümün ondan *başka* bir şey görmemesine neden olan bir kızla özel derslere devam etmek zorundaydım. Bain'i takip etmeye devam etmeliydim, her ne kadar artık onun bana tuzak kurduğundan emin olsam da. İşim henüz bitmemişti.

"Telefonunuzu kullanmam gerek."

"Isaiah," amcamın sesi daha da şiddetlendi ve dilimi ileri geri tıklayarak dünyanın en sinir bozucu sesini çıkardım, adım söyleme şeklindeki şüpheciliği duymamış gibi davrandım. "Sana neler oluyor böyle? Şimdi birdenbire işi devralmıyor musun?"

"Sadece telefonunuzu kullanmam gerekiyor. Ya da masanızın içindeki telefonlardan birini." Parmaklarımı şıklattım. "Bu daha iyi bir fikir. Bana onlardan birini ver ki kimse izimi süremesin."

Kaşlarının arasındaki küçük kırıksıklık geri gelmişti. "Kimi arıyorsun? Gemma iyi mi? Dün gecedten sonra?"

Omuzlarım gerilirken dilimi dişlerimin üzerinde gezdirdim. "O iyi. Covens'ı arayacağım."

Neredeyse tükürüğünde boğuluyordu. "Neden Covens'ı araman gerekiyor ki? Isaiah. Ne yaptığını biliyor musun sen?" Öfkeli bir ses çıkardı

Bana ters ters bakmadan önce iç çekti. "SMC seni şartlı tahliyeden çıkarmaya hazır. Yeniden toplanmak için bir tarih belirlediler. Bu yüzden ofisime gelmeni istedim. Neyin peşindesin? Konuş benimle."

Bu boynumda bir şeylerin kopmasına neden oldu. *Gemma ben gözetimden çıktıktan sonra gidebilirdi.* Ayrıca Jack güvende olduktan sonra bunun bir önemi kalmayacaktı. Bain'i takip etmeyi bırakacaktım ve *bir* korumaya *ya da* özel öğretmene ihtiyacım olmayacaktı. O artık bu oyunun bir oyuncusu olmayacaktı.

Düşüncesi midemi bulandırır da, Gemma Richardson olduğunu bildiğimiz kişi olarak yeryüzünden tamamen silinmek için ihtiyaç duyacağını bildiğim kimliğini ve diğer çeşitli belgeleri kontrol etmeyi aklıma not ettim.

"Isaiah!" diye bağırdı amcam ve beni kendime getirdi.

"Tobias Richardson'ın orada olup olmadığını öğrenmek için lanet Covens'ı arıyorum." Dişlerim gıcırdadı ve ağzımın içi tozla kaplansaydı hiç şaşırmaırdım. "Oraya tekrar gidemez ve kesinlikle eminim ki dün gece oraya gitmesinin tek nedeni onun orada olduğunu düşünmesiydi."

O konuşmadan önce cümleyi zar zor kurabildim. "Orada değil." Başım şaşkınlıkla öne eğildi. "Ne?"

"Orada değil - en azından o isimle değil. Zaten kontrol ettim." Durakladı, iki elini masanın üzerine koydu ve ayağa kalkarak bana dik dik baktı. "Gemma Richardson'ı hallettim, Isaiah."

Gözlerimi devirerek onun yanında ayağa kalktım. "Şimdi mi?" *Ve bunun beni durduracağını mı düşündü?*

"Benim de sırlarım var. Bırak onu ben halledeyim. Sen de kafanın bir köşesinde aile işinden nasıl kurtulacağına dair hazırladığını bildiğim planı hallet ve yardımcı olabileceğim bir şey olursa bana haber ver."

Sırtımı ona dönerek kapıya doğru yürüdüm. Bana yardım edemeyeceğini biliyordu. Ben de biliyordum. Ayrıca bana gelecek planlarım hakkında başka bir şey sormanın faydasız olduğunu da biliyordu, çünkü onlara söylemeyecektim. Sırlarımı kendime saklardım ve bunun bir nedeni vardı.

"Avcı olmak için fazla iyisin, Isaiah. Sen baban değilsin.
Doğru seçimi yapıyorsunuz."

*Ama öyle
miydin?*

ALTINCI BÖLÜM

GEMMA

Ona bakma bile. Sakın bakma.

Gözlerim müdürün bana verdiği dizüstü bilgisayarın kenarına takıldı ve duygularıma hâkim olamadığım için kendimden nefret ettim. Tüm gün boyunca çok iyi iş çıkarmıştım. Tam olarak nerede olduğunu bilmeme rağmen koridorda onu aramadım. Öğle yemeği sırasında o delici buz gibi derinlikleri bulamadım, bana baktığını anlayabilsem bile, çünkü Sloane her seferinde geriliyordu. Erkeklerin lakros antrenmanı sırasında dışarıda oturmaya gittiğimizde, günlüğüme aynı şeyi tekrar tekrar çizerken, öfke ve ihanet momentumunu beynimin ön saflarında tutmaya çalışarak sırtımı sahaya döndüm, çitin yanında dinlendim.

Isaiah'ın ihanetini değil. Her ne kadar dün gece yaşananlar düşüncesi bile boğazımı düğümlerse de, onu tanıyordum - en azından bir parçasını. İğrenç sözleri ve babasının ellerini üzerimden çekmek için neden araya girmediği konusunda bana bir açıklama yaptığında yalan söylemediğini içten içe biliyordum. Hâlâ acıyor muydu? Evet, hâlâ acıtıyor. Ama Richard'dan hissettiğim ihanet on kat daha fazlaydı. Yaptıkları keskin cam kırıkları gibiydi ve o yerin anısı yeniden su yüzüne çıkmaya devam ettikçe beni daha da derinden kesiyordu. Dün gece zaten beklediğim bir kabus gördüm. Bu, psikiyatri hastanesine - *Covens*'e - kendi başıma giderek kilidini açmış gibi görüldüğüm anıydı. Yıllarca bir kenara gömdüğüm bir anıydı çünkü o yarayı yeniden açmak, masumca annemi sorduğum için dizlerimin üstüne çöktürülüp zincire vurulmaktan daha fazla acı veriyordu. Yaşım ilerledikçe Richard'ın bana söylediği yalanlar yüzünden kafam daha da karıştı. Ama bunu başından beri biliyordum. Sadece dün geceki o yırtık pırtık yeşil tente gözlerimi açmıştı. Derin uykumda o gece hakkında daha fazla şey öğrenmenin eşiğindeydim ama Sloane işler ilerlemeden beni uyandırmıştı.

Yine de Richard Stallard'ın hasta olduğunu anlamayı başarmıştım. O süngerli odaya tıkmalıydı. Annem değil.

"Hastaneyi araştırmayı bırak, Gemma. Web sitesinde hiçbir şey bulamazsın."

Nefes alış verişimi dengelemeye çalışırken parmaklarım klavyenin üzerinde hareketsiz kaldı. Tepemdeki saatin tıkırtısını dinlerken kalbim güm güm atıyordu. Isaiah ile aramda kocaman bir duvar vardı artık. İlk tanıştığımız zamankinden çok daha büyüktü. Ama daha büyük olması, sağlam olduğu anlamına gelmiyordu. Kırılgan gibiydi. Sanki çok hızlı bir şekilde yukarı fırlatılmıştı ve en ufak bir çatırtıda yıkılacaktı.

Omuzlarımı dikleştirdim ve kütüphaneye gelmek için ayrılmadan önce Sloane'un bana verdiği moral konuşmasını düşündüm. Özel dersi bırakmamı istemişti. Isaiah'a siktir olup *gitmesini* ve notlarını *yükseltmesine* yardım etmek bir yana, ona hiçbir şey borçlu olmadığımı söylememi istemişti. Bir yanım ona bunu söylemek istiyordu ama daha büyük bir yanım da dün gece kırılan ve beni, kulağına fısıldanan güvenlik vaatleriyle belini kavrayan iki güçlü el olmadan bağımsız olmaya kararlı ve güçlü iradeli bu kıza dönüştüren bir yanım vardı. Isaiah'dan saklanmayacaktım. Artık o kız değildim. Daha boktan durumlara düşmüştüm ve bunun üstesinden gelebileceğimi biliyordum. Richard gibi biriyle yaşamak beni istemediğim şekilde davranmaya alıştırmıştı. Isaiah'ın yanında olmak midemi bulandırmıyormuş gibi davranabilirdim. Onunla göz göze gelmek tüm bedenimi ateşlendirmiyormuş gibi davranabilirdim. Dengede kalmak *o kadar* da zor değildi. *Değil mi?*

"Ben ciddiylim. Bırak artık."

Bilgisayarın üzerinden yukarı bakarken gözlerim yine ona takıldı. Yalan söylemeyecektim; karanlık yüz hatlarında gözdağı vermek iyi görünüyordu. "Neden şuraya oturup ders yapıyormuşuz gibi davranmıyorsun? İstedığın bu değil miydi? Her şeyin başlangıçta planladığın gibi gitmesini?" Dizüstü bilgisayarımı kapattım ve kollarımı üniformamın üzerinde kavuşturdum. Üstümü değiştirmeye zahmet etmedim.

Bugün okula. Babasının beni dizlerime kadar itmesi sonucu oluşan sıyrıklarımın üzerine sürtünen kot pantolonu hissetmek istemiyordum. "Hayatın hakkında hiçbir şey bilmediğim günlere geri dönmemi istedin. Sen, Bain ya da baba sorunların hakkında hiçbir şey. Bir dersin ortasında çıkman gerektiğinde nereye gittiğini sormuyorum. Soran olursa seni idare ederim. Evet, hepsi bu kadar. Öyle değil mi? Yani, eğer sokağa çıkma yasağından sonra koridorda yakalanırsan, beni özel dersten odama geri götürüyordun? Öyle mi? Planın bu muydu? Kılıfın bu mu?"

İçini çekti, kalemi öyle sıkı tutuyordu ki parmak eklemleri bembeyaz olmuştu. "Gemma."

Adım her şeyden çok bir uyarıydı ve bu beni kızdırdı. "İstediğin bu değil miydi? Yanılıyorsam düzelt."

Kalemin sesini duydum ama yüzüne kilitlendim. Yüz hatlarına başka bir şey gelmeden önce gözdağı bir anlığına sürdü. Çenesi gerildi ve kaşları aşağı indi. "Dün gece seni incittim."

Alay ettim, umurumda değilmiş gibi davrandım. "Daha kötülerini de yaşadım, inan bana. Kendini övme." *Yalanlar. Yalan. Yalan.* Alışık olduğum acı somuttu. Richard kalbimi Isaiah gibi parçalamamıştı, bu yüzden bu sessiz, altta yatan acıya alışkın değildim. Ve gerçekten hangisinin daha iyi olduğunu anlayamıyordum, fiziksel acı mı yoksa duygusal acı mı? Tek iyi şey duygularımı saklayabilmemdi. Bileklerimdeki yara izleriyle bunu yapamazdım.

Isaiah sandalyeye yaslandı ve bana bakmaya devam etti. En kötü şekilde hareket etmek istiyordum. Kelebekler karnımın içini kaplarken kıpırdanmak ya da daha iyisi hepsini birden yakmak istiyordum. Dün gece çok fazla şey olmuştu ve kendimi çaresiz ve şaşkın hissediyordum. O buz gibi havuzlara baktığımda öfke hissetmeliydim, bu sinir bozucu beklenti damlasını değil. Hınzır bir yanımla onun *siktir et* demesini ve beni kollarına almasını istiyordu. Ellerini tekrar belimde hissetmek için can atıyordum. Beni öptüğünde ve bana kendimi asi ve özgür hissettiren şeyler gösterdiğinde hissettiğim o yalnızlığı hissetmek için can atıyordum.

Hayır.

"Orada değil, Gemma."

Sözlerini tekrarlarlarken göğsümün yükselmesi durdu. Ağzımdan sıcak bir nefes çıkmadı ya da vücudumun ona tepki vermeye devam etmesi üzerine sessiz tartışmalar olmadı. Kulağımdaki tıkırtı sadece kimden ve neden bahsettiğini doğrulamam için yeterince uzun süre durdu. "Affedersiniz?"

Isaiah öne doğru ilerleyerek çıplak kollarını masanın üzerine koydu. Derinin altındaki gergin kaslar gözümün ucuyla dans ediyordu.

"Kardeşin Covens'ta değil." Bir kez göz kırptı ve zaten şüphelendiğim şeyi doğrularlarken görüşümü bulanıklaştırmamak için elimden geleni yaptım. "Bu yüzden gittin, değil mi? Amcanın dört yıl önce seni terk ettiğinde onu oraya gönderip göndermediğini görmek için mi? O ilk gece onu neden tanıdığını bilmek istiyordun."

Yanağımın içini o kadar sert ısırdım ki kanadı. Metalik tat dilimi kapladı ve kollarımdan aşağı ürpertiler yayıldı. Isaiah bana baktıkça daha çok kırılmak istiyordum. "Bu artık seni ilgilendirmez, değil mi? Sorgusuz sualsiz politikamıza ne oldu? Asıl planımıza geri döndüğümüze göre bu artık geçerli, değil mi?"

Yükselen yumruyu yutkunarak geçiştirdim, gömülü duygular beni boğmaya başladığında dizüstü bilgisayar masadan itmek istedim. Psikiyatri hastanesinin neden artık bana tanıdık geldiğini biliyordum ama yine de küçük bir parçam Tobias'ın orada olmasını umuyordu. Eğer Richard annemi oraya gönderdiyse, onu da oraya gönderebilirdi.

"Sana inanmıyorum," dedim masanın kenarına tutunarak. "Peki bunu nasıl bilebilirsin? Bekle. Sakın söyleme. Bir şekilde o yerle bağlantın mı var? O gece *sadece* Bain'i takip etmiyordun, değil mi? Başka bir şey biliyorsun." Alaycı bir şekilde güldüm ve nefesimin altında mırıldandım, "Muhtemelen baban işletiyordur. Bu mantıklı olurdu. O da en az Richard kadar berbat durumda."

"Richard?" diye sordu yavaş adımlarla.

Onu görmezden geldim. Richard'ın biyolojik amcam olmadığını bilmesi umurumda değildi. Aklıma gelen daha acil bir konu vardı. "Nereden biliyorsun?" Sulu bakışlarımı onunkilere dikerek sordum. "Onun orada olmadığını nereden biliyorsun? Babana böyle bir soru sormadığını varsayıyorum, ama yine de seni gerçekten tanıyor muyum?" Omuz silktim, hayatımdaki herkesin ihanetinin bir anda üzerime geldiğini hissettim. "Yani, tabii ki bekâretimi almana izin verdim, ama bu konumuzun dışında."

"Gemma," diye tekrar uyardı ama ben sesimi yükselttim.

"Nereden biliyorsun Isaiah? Bekle. Bu senin gerçek adın mı?"

Tekrar döndü, zayıf bir elini yüzüne sürerek sırtışını gizlemeye çalıştı. "Evet, bu benim gerçek adımdı."

Gülüyor muydu?

Hızla ayağa kalktım, gözyaşlarımın gözlerime geri geldiğini hissettim ama üzgün olduğum için değil. Hayal kırıklığına uğradığım ve öfkelendiğim içindi. Her şey üst üste yığılıyordu ve eğer amacı ondan nefret etmemi sağlamaksa, bunu başarıyordu. Sanki bana patronluk taslıyordu. Sanki öfkelenmemi istiyordu.

"Nereden biliyorsun?" Ellerimi parmaklarımın altındaki serin ahşabın üzerine koyarak tekrar sordum. Bacaklarım titriyordu ve dizlerimin bükülmesine saniyeler kalmıştı. *Tobias orada olmalıydı*. Çünkü eğer orada değilse, nerede olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu.

Isaiah o siyah çerçeveli gözlerinin arkasından bana baktı. "Çünkü Covens'i aradım ve sordum."

Olamaz. "Ne yaptın?" Sandalyeye tekrar gömülürken sorum fısıltıdan öteye geçmiyordu. Son ip de kesilmişti ve işte oradaydı. *Hayal kırıklığı*. Ama darbenin bana çarpmasına izin verdiğim anda tekrar ayağa kalktım ve öfkem artmaya başladı. "Dalga mı geçiyorsun benimle?!" Sesim tizleşmişti ve ellerimi başımın üzerine koyup kestane rengi saç tellerimi tıpkı bir gece önce babasının yaptığı gibi sıkıca kavradım. "Arayıp Tobias Richardson'ı mı sordun?!" *Richard bilirdi*. Ne de olsa kaç kişi bir *Tobias Richardson*'ı sorabilirdi ki? Richard'ın adını değiştirdiğinden emindim.

Annemiz öldükten sonra soyadlarımızı annesinin kızlık soyadına çevirdi, araştırmasını yapmıştı.

Nefesim kesildi, anının tekrar su yüzüne çıktığını hissettim. Dün gece araştırdığım anı. Bana Richard'ın Covenant Psikiyatri Hastanesi'nin -ya da Isaiah'ın deyimiyle *Covens'in*- bir parçası olduğunu söyleyen. Hızla arkamı döndüm ve Isaiah'dan ve onun hareketsiz yüz hatlarından uzaklaştım. Gözlerim kapanırken ve en savunmasız olduğum zamana geri götürülürken, kütüphanenin en sonuna, karanlıkta sıkışmış bir yere gelene kadar koridorlar ve koridorlar boyunca kitapların yanından koştum.

"Bu yanına kalmayacak, Richard." Annemin sesi boğuktu, sanki bağıriyormuş ya da soğuk algınlığı geçiriyormuş gibiydi. Mikrop kapmak için pek dışarı çıkmazdık ama ara sıra geceleri nezle olurdu. Onu duyabiliyordum. Bazen uyanır, Tobias'ın sıcak elini arardım. O ve ben aynı yatağı paylaşıyorduk ama arada bir dışarı çıkıp annemin yatağına giriyordum. Bazen onun benim elime ondan daha çok ihtiyacı olduğunu hissederdim.

"Beni zayıf biri sanıyorsun Emily." Richard Amca güldü ve ben de gözlerimi kapatarak arka koltukta uyuyormuşum gibi yaptım. Tobias bizimle değildi. Sadece annem, ben ve Richard Amca vardı. Bir kıpırtı hissettiğimde kafamı kaldırdım ve Richard Amca'nın arabasının arkasına nasıl bindiğimi merak ederek camdan dışarı baktım. Battaniyemi yüzümün büyük bir kısmını örtecek şekilde çektiğimde, camdan bulanıklaşan yıldızları görüyordum.

Annemin sesi titriyordu ve bir burun çekme sesi daha duydum. Belki de hastaydı. Belki sabah teyzemden ona sıcak bir çay getiririm diye düşünürken biraz gülümsedim. Bu onu daha iyi hissettirirdi. Tabii ki Tobias'ın bana yardım etmesi gerekecekti. Teyzem onu benden daha çok severdi.

"Richard. Beni çocuklarımdan ayırıp bir zindana atamazsın. Cezam birkaç hafta içinde bitecek. Mahkemeler ne diyecek?"

ne zaman kaybolacağım? Beni hapse girmekten kurtardığınız için minnettarım ama bu işe yaramayacak."

Tekrar güldü ve içimi bir şaşkınlık kapladı. Ne hakkında konuşuyordu? Cümle mi? Kelimelerden oluşan bir cümle gibi mi? "Mahkemelerin sahibi benim, Emily. Bunu biliyorsun ve benim yanımda olman iyi olur. Politikaya uygun bir yüziün var. Sana verdiğim hayattan başka bir hayatı neden istediğini anlamıyorum." Sözleri kesildi ve araba durdu. Neredeyse öne doğru yere düşüyordum ama kendimi deri koltuğa geri ittim ve karnım dönerken battaniyemi kavradım. "Merak etme, Prenses. Buradan çıktıktan sonra tam istediğim gibi olacaksın. Uyumlu, itaatkâr ve söz dinleyen. Ben istediğimde bacaklarını açacaksın, kokteyl partilerinde koluma gireceksin ve çocuklarımızı namuslu vatandaşlar olarak yetiştireceğiz. Tıpkı anneleri gibi onlar da kurallara uyacaklar."

Kapısı açıldığında kaşlarım çatıldı ve uyuyormuş gibi yaparak hızla gözlerimi kapattım. Richard Amca'nın bu ses tonunu kullanması hoşuma gitmiyordu. Beni korkuturdu. Bunu çok sık yapardı. Midemi kıpır kıpır ederdi ve bazen kaçıp saklanırdım. Tobias asla benimle saklanmazdı. Annemle kaldı. O benden daha cesurdu.

"Richard, yıllardır bana yaptıklarını oradaki herkese anlatacağım. Senin küçük bebeğin olmaktan bıktım. Beni istediğin gibi yetiştiremezsin!" Annemin sesi yükseldikçe titredi ve yanağımdan bir damla yaş süzüldü. Kapının çarptığını ve arabanın altımda hareket ettiğini duyduğumda gözlerimi daha da sıktım.

"Anne?" Fısıldadım.

"Bebeğim, uykuda kal."

Gözlerimi tekrar kapadım ve battaniyeme tutundum. Parmaklarım tutmaktan acıyordu ama kendimi güvende hissetmemi sağlıyordu. Arabanın kapısı tekrar açıldı ve annem çığlık atarken tek gözümü açtım. Richard Amca'nın onu güzel saçlarından tutup arabadan dışarı sürüklediğini gördüğümde dudaklarım birbirine yapıştı. Çatlaktan annemin ellerinin arabanın içinde olduğunu gördüğümde kafam daha da karıştı.

Kelepçeler. Tobias ve benim arka bahçede hırsız polis oynarken kullandıklarımızdan daha gerçek görünüyorlardı.

Richard Amca onu çekerken bağırdı ve ben çığlık atmak istedim. "Eğer seni tımar edemiyorsam, o zaman onu tımar ederim." Kapı aniden tekrar kapandı ve kalbim sanki ormanda koşup saklambaç oynuyormuşum gibi hissederek daha uzun oturmadan önce beşe kadar saydım. Üstünde yeşil perdeye benzer bir şey olan bir kapı vardı ve bunun Richard Amca ile annemin geçtiği kapı olduğunu biliyordum.

Annem uyumamamı söyledi ama Tobias burada değildi. Richard Amca bağırdığında onun yanında kalamadı. Onun elini tutamazdı. Cesur olmama ihtiyacı vardı. Cesur olacaktım.

Elim kapı kolunda titriyordu ve arabadan sürünerek çıkarken serin hava ıslak yüzüme çarptı. Parmak uçlarımla onların girdiği kapıya doğru ilerlerken ayaklarımın altındaki çakıl taşları batıyordu. Arkama baktığımda battaniyemin yarısının dışarıda kaldığını gördüm ve ayaklarım acımıyormuş gibi davranarak geri koştum ve battaniyemi kaptığım gibi yanıma aldım. Korkarsam kendimi daha iyi hissedeceğimi biliyordum. Korkamazdım. Annemin bana ihtiyacı vardı.

Kapı gıcırdayarak açıldı ve ağrıyan ayak parmaklarımın altındaki parlak soğuk zemin için şükrederek yavaşça içeri girdim. Gözlerim beyaz koridoru kaplayan parlak ışıklara alışırken ayaklarım düzleşti. Tuhaf kokuyordu, sanki defalarca temizlenmiş gibiydi. Kıpırdamadan durup annemi dinlemeye çalıştım ve tam o sırada bir çığlık duydum.

Anne!

Battaniyemi koridorda sürüklerken arkamda kirli ayak izleri bırakarak ileri atıldım. Tobias beni kovalıyormuş gibi yaparak olabildiğince hızlı koştum. "Anne!" diye bağırdım. Yüzüm gerçekten ıslaktı. "Richard Amca!"

"Bebeğim!" Annemin hışırtılı çığlığını duydum ve aniden durdum. Kalbim çok hızlı çarpıyordu ve korkmuştum. Korkmuştum ve battaniyem kendimi daha iyi hissetmemi sağlamıyordu. Döndüm ve yarısı çatlamış bir kapının tam içinde durdum. İlk başta sadece Richard Amca'yı gördüm. Kaşları

kalktı ama yüzünün geri kalanı pürüzsüz kaldı. "Bebeğim!" Annem üst kollarımı tutarken yüzüm aniden döndü. "Seni seviyorum. Tobias'a onu da sevdiğimi söyle."

Gözlerim doldu ve dudagım titredi. "Anneciğim?" Başım aniden onun sıcak göğsüne gömüldü ve o ağlarken kollarım beline dolandı. "Anne, sorun yok," diye mırıldandım ve ona en iyi sarılışımı gösterdim. "Neden üzgünsün?"

Başımın üstünü öptükten sonra nefesi kulağımı gıdıkladı. "Babanı bul, Gemma. Eğer geri dönmezsem seni o kurtaracak. Onun adı -" Birden annem kollarımdan koptu ve ben panik içinde öne doğru sıçradım.

"Anne!" Çığlık attım. "Anneciğim! Bekle!" Siyah kıyafetler giymiş iki adam öne çıktı ve onu geriye doğru çekti. Onlarla mücadele etti. Kahverengi saçları yüzünün önünde savruluyor, yanaklarına yapışıyordu.

"Hayır! Bırak beni! Bunu yapamazsın, Richard!" Kollarını tutan adamlara baktı. "Bana tecavüz etti! Defalarca! Çocuklarımı alacak! Ben hasta değilim! Burada olmama gerek yok!"

Richard Amca'nın kolları beni çekerken belime dolandı. Kollarım uzandı ve bu sırada battaniyemi düşürdüm. "Anne! Geri gel!"

"Hayır!" Elleri artık serbestti ve adamlardan birinin yüzüne vurduğunda sevindim. Ama sonra gözleri küçüldü. Kaşlarının altındaki küçük çizgiler gibi görünüyordlardı. Öfkeliydi. "Bırak beni! Bebeğim, seni seviyorum! Babanı bul!"

Babamın kim olduğunu bilmiyordum. Bilmiyordum! Bunu söyleyemedim. Richard beni koridora fırlattı ve büyük bir gürültüyle sert zemine çarptım. Karnım düştü ve sırtım ağrıdı. Daha da yüksek sesle bağırdım, orada olacağını bildiğim yumruyu hissediyordum. Kapı çarpıldı ve bulanık gözlerle hızla yukarı baktım.

"Annem nereye gidiyor?" Kesik kesik nefesler alarak sordum. Gözyaşları döküldü,

ve beni üşüttüler.

Ben yerde otururken Richard Amca geldi ve üstümde durdu. Annemi istedim. Onun bana ihtiyacı vardı. Ama Richard Amca, bağırmadan önce ona her zaman attığı bakışla bana bakıyordu. Ben ağladıkça ve ağladıkça önümde eğildi. Duramadım. Tobias'ı istiyordum. Ve battaniyemi istiyordum. Richard Amca'nın arkasındaki kapıya baktım ve battaniyemin düştüğünü hatırladım. Ama sorun değildi. Annem kullanabilirdi. Belki bu onu güvende hissettirirdi.

"Bunu hatırlıyorsun, tamam mı küçüğüm?" Richard Amca'nın parmağı yüzümün yan tarafında gezindi ve ben daha çok ağladım. "Kurallara uymazsan böyle olur. Arabada kalman gerekiyordu. Belki seni de cezalandırmam gerekecek."

Başka hiçbir şeye benzemeyen bir korku üzerime geldi. Başımı dizlerimin arasına eğdim ve saklanmaya çalıştım. Dolaba doğru koşamazdım. Tobias'ı arayıp elini tutamazdım. Annem de burada değildi. Richard Amca'nın yanında kendimi güvende hissetmiyordum.

"Yargıç Stallard?" Yakınlarda bir yerden derinden gelen bir ses duydum ama yüzümü sakladım. Burada olmak istemiyordum.

Richard Amca yanımdan ayrıldı. Uzaklaştığını hissedebiliyor ve ayaklarının sert zemine bastığını duyabiliyordum. Daha da üşüdüğüm için titredim.

"Ahh, evet. Beklettiğim için üzgünüm Bay Underwood. Görünüşe göre ufaklık yerinde kalması gerekirken arabadan ayrılmış. Gözümü bundan ayırmamalıyım. Küçük meraklı bir kedi yavrusu gibi."

Derin bir kahkaha duyuldu ve sonunda kim olduğunu görmek için başımı biraz kaldırdım. Belki bana annemi getirebilirdi. Adam bir an beni süzdükten sonra dönüp Richard Amca'ya baktı. "Sorun değil. Sadece şu anda birlikte iş yaptığım adamın elini sıkmak istedim."

Ben hıçkırırken Richard adamın elini sıktı. Tobias'ı istedim.

"Benim için bir zevk. Güvenebileceğim biri olduğu için mutluyum. Sevkiyatın sorunsuz geçtiğini varsayıyorum. Adamlarımla henüz konuşmadım."

"Sevkiyat alt güvertede güzel ve düzenli. Seri numaraları

Çizilmiş. İzi sürülemez."

Richard Amca parlak ayakkabılarının üzerinde dönerken yüzümü tekrar yere koydum. "Bu harika. Tam da ihtiyacımız olan şey." Ayak seslerini tekrar duydum ama başımı kaldırmaya cesaret edemedim. Gözyaşlarım akmaya devam ediyordu ve titriyordum. Artık durmasını istiyordum. "Yeni bir parti zamanı geldiğinde size haber vereceğim. Son zamanlarda giderek daha fazla talep alıyoruz. Ama iletişim bilgileriniz bende var Bay Underwood. Zamanı geldiğinde ararım. Ufaklığı eve götüreceğim."

Adam boğazını temizledi ve bana baktığından oldukça emindim. Yine de ona bakmak istemedim. "Çok tatlı bir kız. Gözyaşlarıyla bile."

Richard güldü. "Ağlamak onları daha sevimli yapıyor, öyle değil mi?"

Gözyaşlarımı temizlemek için aceleyle yüzümü sildim. Artık ağlamak istemiyordum.

"Bence harika iş ortakları olacağız, Yargıç Stallard." Daha fazla ayak sesi duydum ve kalbim çok sert çarptığı için acıdı. Yüzümü tekrar silerken ellerim titredi ve iki yeni ayakkabının gözümün önüne geldiğini görünce gözlerim tekrar sulandı.

"Bay Underwood'a hoşça kal de Gemma."

Çenem sallanıyordu. Kıpırdadığını hissedebiliyordum. Gök mavisini iki göze baktım ama tek kelime etmedim. Tekrar ağlamaktan çok korkuyordum çünkü bu Richard Amca'yı mutlu ediyor gibiydi ve o sadece annemi üzüyordu.

Artık ondan hoşlanmıyordum. Hem de hiç.

GÖZLERİM tekrar açıldığında nefes nefese kaldım ve hemen onu aradım. Aman Tanrım.

"Gem?" Isaiah çömelmiş, bacaklarının arkasını ayak bileklerine dayamıştı. "Konuş benimle."

Ağzım açık kalırken göğsümden bir nefes daha geldi. Ciğerlerimin içini kaplayan havayı içime çektim ve o tanıdık mavi gözlere kilitlendim.

Olamaz.

"H...he..." *Hayır.*

"Gemma!" Elleri aşağı inip yüzümü kavrayarak bana kilitlenirken ismim aceleyle söyleniyordu.

"O... o oradaydı." "Kim oradaydı? Nerede?"

Dudağım titredi. "Baban. O da oradaydı. Annemi gördüğüm son gece oradaydı."

Isaiah'ın yüzündeki kan çekildi ve işte o zaman hissettim. İşte o zaman göğsümün tam ortasındaki çatlağı hissettim.

YEDİNCİ BÖLÜM

ISAIAH

YÜCE İ S A .

Gemma ellerimin arasında titriyordu. Ellerim hâlâ ıslak yanaklarına sarılıydı ve acı ve hatıralar içinden akıp giderken tüm vücudunun titrediğini hissedebiliyordum. *Siktir. Sikeyim. Lanet olsun.* Haklıydım. Gemma bu işe tahmin ettiğimden daha fazla bulaşmıştı. İçimden korkutucu bir düşünce geçti. *Onu buraya babam mı göndermişti? Benim bilmediğim bir şey mi biliyordu?* Vücudumdaki her kas kilitlendi ve kemiklerime bir ağrının yerleştiğini hissettim. Bir şeyleri yumruklamak, bu Allah'ın belası kütüphanedeki tüm kitapları raflardan aşağı atmak istedim. Parmaklarım babamın boynunu sıkmak için yalvarıyordu çünkü o *da* şu anda dehşete düşmesinin nedenlerinden biriydi.

Onu böyle görmek hoşuma gitmiyordu. Kalbim çılgık atıyordu ve bunun durmasını istiyordum. Onun küçük iğneleyici sözlerinin geri gelmesini istiyordum. Haklı öfkesinin tekrar baş göstermesi için yalvardım, böylece önümde kan kaybetmeyi bırakabilirdi.

"Gemma, bebeğim. Nefes almanı istiyorum." Alnım aşağı indi ve onunkine yaslandı. Terlemişti ve gözlerimi kapattım, ondan her şeyi almak istiyordum. Ne alacağımı bilmiyordum ama alacaktım. Onun acısını alıp kendime mal edecektim. Bunu yapmamalıydım. Onu kendi haline bırakmalı ve bu son özel ders dönemini atlatmalıydım ki o da... gidebilsin. Ama o, gizli kalması gereken şeyleri ortaya çıkarmaya kararlıydı. Kendi güvenliği için.

"Yapamam." Nefesleri düzensizdi ve ben onun için nefes almak istedim. Ciğerlerimdeki oksijenin her zerresini ona vermek istedim.

"Yapabilirsin." Yüzünü daha sıkı kavradım ve gözlerinin içine bakarak geri çektim. "Benim için nefes al."

Başını ileri geri salladı. "Biliyor muydun? Biliyor muydun

o gece orada mıydı? Babanın Richard'ı tanıdığını biliyor muydun?"

"Hayır," diye dürüstçe cevap verdim ve o zaman büyük bir nefes aldı. Arkamıza yaslandığımız küçük alan toz ve eski, yırtık pırtık kitaplardan başka bir şey kokmuyordu. Loş ışıklıydı ve bu hoşuma gitmişti. Bir saniyeliğine de olsa dünyadan kopmuş gibi hissediyordum. Ondan bir adım geri çekilmem gerektiğini düşünmüyordum. Ya da onu sabit tutan ve sakinleştiren kişinin ben olmamam gerektiğini. Ya da sadece birkaç dakika önce, yüzünü kaplayan korkuyla koşmaya başlamadan önce kendime onu rahat bırakmamı söylediğimi. Babamın dün onu nasıl kıstırdığını, ona zarar vermeye ve bu süreçte beni yok etmeye hazır olduğunu düşünmüyordum bile. Tek düşündüğüm *oydu*.

Gemma titremeye devam etti, gözyaşları hâlâ yanaklarını ıslatıyordu. Kendini az önce yaşadığı saldırgan anıdan kurtarmak için deli gibi çabalarken elleri yukarı kalktı ve kollarımı kavradı. En kötü şekilde bilmek istiyordum. Zihnini deşmek ve o gizemli yeşil gözlerin ardında yatan her bir sırrı öğrenmek istiyordum. "Sana inanabileceğimi nereden bileceğim?"

"Bilmiyordum," dedim bakışlarımı başka yöne çevirerek. "Yine de şüphelenmiştim." Doğru ve yanlışın sınırında sallanıyordum. İki zıt yöne doğru çekiliyordum. Gemma gerçeği bilmeyi hak ediyordu ama aynı zamanda güvende kalmayı ve benim fazlasıyla aşına olduğum dünyanın bu kısmından etkilenmemeyi de hak ediyordu.

Başını kaldırdı, o narin, küçük çenesi bana doğru eğildi. "Anlat bana" dediğinde dudaklarına baktım.

Kalbimin çarpmasıyla göğsüm çığlık attı. *Kahretsin*. Onu uzaklaştırmam gerekiyordu. Bu işe karışmaması daha iyiydi. Ama kafamın arkasındaki rahatsız edici düşünce bana Gemma'nın muhtemelen yine de daha fazlasını öğrenmeye çalışacağını söyledi. Dün gece bir şeyleri ortaya çıkarmak için *bensiz* lanet Covens'e gitmişti. Belki de ona biraz bilgi verseydim, bu onu dışarı çıkaracak kadar sakinleştirebilirdi. Onu bu lanet okuldan ve bir parçası olmaması gereken yalanlar, tehlikeler ve yasadışı işlerden oluşan örümcek ağından kurtarmak için.

Ellerimi yavaşça yanaklarından çektiğimde umudunun ve korkusunun titrediğini gördüm. Kahverengi saçları yüzüne dökülürken yere baktı ama ben yanına oturup sırtımı aynı kitaplığa dayadığımda yavaşça bana baktı. "Seni akıl hastanesine götürdüğüm o gece, Bain'i takip ettiğimizde... Sana söylemediğim bir şey öğrendim." Dikkatimi ileriye vererek sonsuz kitap raflarından oluşan uzun koridora baktım. "Bain kapıda biriyle buluştu - dün gece seni babam tependeyken itilmiş halde bulduğum kapıda." Yutkunduğunu duydum ama devam ettim. "Bain orada birine silah teslim ediyordu. Yasadışı olarak. Aile işi hakkında konuştuğumu duydun..." Bu konuyu fazla kurcalamadığı için minnettardım, çünkü zaten bilmesini hiç istememiştim, ama şimdi biliyor muydu diye merak ediyordum.

"Evet," diye mırıldandı, fısıltıyı zor aşırıyordu.

"Babam ve Bain'in ikisi de yasadışı küçük silah ticareti yapıyorlar. Onlar silah kaçakçıları. O en büyük silah kaçakçılarından biri. Devralacağım tüm *aile işi* yasadışı silah ticareti Gem. Bu yüzden babam dün gece Bain'in arabasındaki takip cihazının Coven'lara gittiğini fark ettiğinde çok sinirlendi." Ona baktım ve umarım arabasını alıp tek başına gitmesinden duyduğum hayal kırıklığını gösterdim. "O akıl hastanesi *sadece* bir akıl hastanesi değil. Bain'i kendi bölgesinde yakalamak için oraya gitti, silah satarken..." Durakladım ve dizlerimi yukarı kaldırarak kollarımı dizlerime dayadım. "Yargıç Stallard."

Ona dokunmadan bile şokunun buz gibi kırbacını hissettim. Uzun dakikalar geçti ve ben kulaklarımı dört açarak bu akşamki çalışmalarımızı kontrol etmek için kütüphaneye uğramaya karar veren biri olup olmadığını dinledim ve işte o zaman ses tonundaki titremeyi duydum.

"Annemin benden alındığı o gece de bundan bahsediyorlardı."

Ona bakamadım bile çünkü yüz ifadesini görmekten çok korkuyordum. *Bunu durdurmam gerekiyordu.* Bana güveniyordu ve ben

Bunu hak ediyordum, ama babamın yüzü beynimin kenar mahallelerinde dolaşırken bile beni bu noktadan uzaklaştıracak pek bir şey yoktu.

"Bir sevkiyattan bahsettiler. Seri numaraları kazanıyor. İzi sürülemeyen bir şey. Baban o gece gözlerimin içine baktı ve Richard'ın beni annemin yanından almasını izledi, annem ise hak etmediği bir odada çığlıklar atıyordu."

Richard lanet Stallard.

Kendimi huzursuz hissediyordum ve ona daha fazlasını sormak istiyordum. Hayatı, Richard Stallard ve onun oradaki pozisyonunun ne olduğunu bilip bilmediği hakkında her şeyi öğrenmek istiyordum. Ama uyuşukluğunu hissettim. Monoton sesi kulaklarıma çarpıyor ve onları çınlatıyordu. Hissettiğim uyarıya kulak vermem gerekiyordu. *O hazır değildi.*

Başını hızla bana çevirdi ve yanaklarındaki ıslak çizgileri yakaladım. "Durdur şunu."

Şu anda bana yapmamı söylediği her şeyi yapardım. Aklım bana bir şey söylüyordu ama kalbim başka bir şey söylüyordu. Midem alçaldı ve kaslarım kilitlendi. Gözlerimiz çarpıştı ve ben yandım. "Neyi durduracaksın?"

"Her şeyi. Annem yalvardı..." Burnunu çekti, ben de kırıldım. "Ben... Yapamam..." Gözleri kapandı, köşelerden daha fazla yaş geliyordu. "Şu anda hiçbir şey hissetmek istemiyorum."

Onu rahat

bırak. Yürü

git.

Her türlü ilgiyi kes. Onu

güvende tut.

Dün gece ne hissettiğini hatırla.

Senden uzak durmasını sağla.

"Siktir," diye homurdandım, onu kolundan tutup kucağıma çektim. Bacakları belime dolanmış, sıcaklığıyla içimi dışımı ısıtıyordu. Saçları aşağı indi ve sanki bir kılık değiştirmeye ihtiyacımız varmış gibi bizi bir kalkan gibi örttü. Buna daha sonra pişman olacaktım ama eğer dünyayı istiyorsa

bir süreliğine dönmeyi bırakırsa, o zaman ona vereceğim şey buydu.

Dudaklarımız birbirine değdi ve onun tadı olmadan asla yaşayamayacakmışım gibi onu içime çektim. Ağzım onunkini kapladı. Yavaşça hareket ediyor, emiyor ve tadına bakıyor, onu hayata döndürmeye çalışıyordum. Dili benimkinin üzerine indi, titreyen elleri yukarı çıkıp yüzümü kavradı. Nefes alış verişlerimiz senkronize oldu, bedenlerimiz birbirine yapıştı ve bir anda dünya durdu. Her şey durdu. O ve ben hariç her şey.

Geçmişten hiç söz edilmedi.

İkimizi de titreten iç içe geçmiş sırlar ve yalanlar yok.

Babam bir düşünce değildi, Richard da, Coven'lar da, silah satışları da, Bain de. Hiçbir şey değildi.

İşte bu. İşte buydu.

Pişmanlığı siktir

et. Yarını siktir

et.

Burası tam olarak olmak istediğim yerdi. Sadece son bir küçük tada ihtiyacım vardı.

Ellerim yavaşça sırtına doğru ilerledi ve beyaz okul bluzunu ekose eteğinden ayırdı. Sıcak teni parmaklarımın ucuna değdi ve öpücüğü derinleşti. Elleri saçlarıma gitti ve beni çekti, ben de onu takip ettim. Omurgasını sıyırdım ve tüylerim diken diken oldu. Ağzını benimkinden ayırıp çenesini eğerek bastırdığında kasıklarımaya sıcaklık yayıldı. Diğer elim yukarı çıktı, saçlarına dolandı ve onu tekrar aşağı itip ağzını aldım. *Benimkini.*

"Sen benimsin," diye fısıldadım tatlı tadına karşı. "Sahip olduğun her şeyi bana ver. Hepsini alacağım."

Kalçalarımı onun sıcak merkezine doğru ittim ve bu günahkârcaydı. Nefes nefese kaldı, göğsünü yüzüme doğru itti ve ellerim hızla sırtının derisini terk etti ve gömleğinin önünü yırtıp açtım ve içime çektim. *Tanrım.* Onu sonsuza dek istiyordum. Ondan başka bir şey görmüyordum. Ondan başka bir şey hissetmiyordum. O benim lanet olası kriptonitimdi, tam da bu yüzden gitmesine izin vermem gerekiyordu.

Son bir kez daha.

Gözlerimiz tekrar buluştu ve daha konuşmadan onun farklı bir yerde olduğunu anladım. Farklı bir zihniyet. Geçmiş artık arkasından sinsice yaklaşmıyordu. O burada, benimle, bu yerdeydi ve ben ona her şeyi unutturacaktım.

"Bu his uzun sürmeyecek," diye fısıldadım kulağına, çıplak kalçasının yan tarafını kavrarken. Teni avucumun içinde tereyağı gibiydi. "Ama yine de sana vereceğim."

Ağzım göğsüne indi, sutyenin kumaşı dişlerimden birkaç santim uzaktaydı. Onu ısırarak, meme ucunu emmek istedim ama tatlı noktasiyla çok ilgiliydim. Onun yutmak istediğim kısmıyla. Külotunun yan tarafını, kalça kemiğinin hemen altından kavradım. Parmağım yan tarafına doğru kıvrıldı ve derisini ovaladım. Üstümde solmuş, zor nefes alıyordu.

"Isaiah." Adım onun nefesli iniltisine karıştı ve göz bebeklerim büyüdü.

O üzerimde dururken bacaklarını daha da açtım, aletim o kadar sertleşmişti ki zonkluyordu. Onu almak ve tüm sorunlarımızı ortadan kaldırmak istiyordum. Babamın onun üzerinde durduğunu gördüğümde hissettiğim duyguyu silmek istedim. Arkadaşlarım ona ellerini sürdüklerinde hissettiğim kıskançlık dalgasını silmek istiyordum. *O benim kızımdı.* Onu buradaki herkesten daha iyi tanıyordum.

Kasıklarını sıyırdığım ve külotunu yana çektiğim anda, bu an bittiğinde arkadaşlarımı dinlemem gerektiğini biliyordum. *Senden nefret etmesini sağla. Sana direnmesini sağla. Sana hayır demesini sağla.* Onlar haklıydı. Onu tek bir şeyden bile mahrum edemezdim. Her şey ona bağlı olacaktı.

"Tanrım," diye inledim dudağını içime çekmeden önce. Bir parmağımı içine soktuğumda inledi. Islaklık beni kapladı ve onun çözülmesini izlemek istedim. Onunla sarhoş olmuştum. Her zaman peşinde olacağım bir sarhoşluk.

"Ah," diye mırıldandı, başını geriye attı, ben içeri ve dışarı pompalarken hala havada asılı duruyordu. Küçük kalçaları kendi ritmiyle hareket ediyordu ve ben arkama yaslanıp kapüşonlu gözlerle ve ayırık bir ağızla onu izliyordum. Boynu her zamanki gibi

dudaklarım narin derisini emmek için yalvarıyordu. Birkaç gün önce bıraktığım morluk artık neredeyse hiç yoktu ve onu tekrar işaretlemek istedim.

"Alo?"

Başımı yanından hızla geçirdiğimde kafasını bana doğru çevirdi. *Lanet olsun.*

Gözlerimi sıkıca kapattım ve yumruğumu kitaplığa vurmak istedim. *Lanet olsun.* O anın yarıda kesildiğini hissettim. Gemma'nın hızla ayağa kalkıp dağınık tişörtünü eteğinin içine sokmadan önce sustuğunu hissettim. Yanakları kızarmış, saçları dağılmıştı. Şiş dudaklarına ve pişmanlık dolu gözlerine odaklandım. Gemma bana boyun eğmek istemiyordu ve utandığını hissedebiliyordum. Daha önce çok kararlıydı. Bana kızgın kalmaya ve beni kendinden uzaklaştırmaya çok kararlıydı. Ve kırıldığında, parçaları kendi toplamak istedi ama bunu onun yerine benim yapmama izin verdi. Ona bu izni ben verdim. *Her şeyi yine berbat ettim.*

"Buraya geri döndük," diye koridora fırladım, pantolonumun içindeki sikimi düzelttim ve Gemma'nın boş yüzüne baktım. "Gemma Dünya Tarihi ödevim için ihtiyacım olan bir kitabı bulmama yardım ediyordu."

Gemma yavaşça bana doğru yürüdü, hafif adımları hiç ses çıkarmıyordu. Göğsüm sıkışırken alnım çatıldı. *Ne yapıyordu acaba?* Raftan bir kitap indirirken kolu başımın hemen yanından yukarı fırladı. Tozlu şeyi elime tutuşturdu ve arkasını döndü.

İşleri kontrol etmeye kimin geldiğini görmek için onu takip etmekle vakit kaybetmedim. Dün gece Bayan Fitz'e haber verdiğimi biliyordum. Olmam gerektiği kadar anlaşılmaz değildim. Gemma da ben de gittikçe kayganlaşan bir yokuşun üzerindeydik.

"Bay Cunningham. Sizin için ne yapabiliriz?" Kitabı çalışma masamızın üzerine, dağınık kâğıt ve kitaplarımızın üzerine bırakırken sesim düzdü. Gemma'nın açık dizüstü bilgisayarına baktım ve içimde bir şüphe belirdi.

Gözlerimi kütüphanenin her iki yanında gezdirdim ve karanlıkta kalan

Mary's'in çatısındaki bayrakların rüzgârda en uğursuz şekilde titreştiğini görerek uzak pencereden gökyüzüne baktı.

Bay Cunningham boğazını temizledi ve Gemma ile benim aramda bir ileri bir geri baktı. Zaten olduğumuzdan daha suçlu görünemezdik. Gömleğinin düğmeleri yarı açıktı ama tekrar içine sokmuştu ve yanakları sıcaktan kızarmıştı. Eğer Bay Cunningham'ın giydiği haki pantolonun içinde gerçekten de bir siki varsa, az önce parmağımı onun ıslak, küçük amına soktuğumu şüphesiz bilirdi.

Ayağa kalkıp cevabını beklerken dişlerim kenetlendi ve sıkıldı. Gemma ürkütücü bir şekilde hareketsizdi, yüzü duygusuzdu. Ellerimi kalçalarımaya koydum, tekrar sağa sola bakarak meçhul bir gölge aradım. Bay Cunningham'ın kapıdan girdiğini duymamıştım. Zeminin gıcirtısını duymuştum ve hemen ardından sesi geldi. Gemma'nın dizüstü bilgisayarı biraz önce koridordan aşağı indiğinde kapalıydı. *Burada başka biri daha vardı.* Birileri her zaman izliyordu. Bu Bain'di ya da onun gönderdiği biriydi ama burada biri vardı ve bu onu uzaklaştırmak için ihtiyacım olan küçük bir hatırlatmaydı.

Gemma panik dolu düşüncelerimi yarıp geçti, tatlı sesiyle dişlerimi sıktım. "Bay Cunningham? Bir şeye mi ihtiyacınız vardı?" Pembe ve şiş dudakları yukarı doğru eğildi ve Bay Cunningham'ın ağzı düzleşti. İçini çekti, bir kez daha kızın üzerine gelmeden önce bir kez daha ileri geri baktı.

"Hayır, canım. Sadece Isaiah'ın hâlâ doğru yolda olduğundan emin olmak için ikinizi kontrol etmeye geldim."

Neredeyse boğuluyordum. Doğruluktan ve dürüstlükten şu andan daha fazla uzaklaşmış olamazdım. Hâlâ her zamanki saçmalıklarımın peşindeydim. Sadece saklamakta daha iyiydim. Buna bir daha dokunmayacağıma yemin ettiğim kızla oynaşmayı da eklersem, evet, eskisi kadar kötüydüm.

"Her şey yolunda." Gemma tekrar gülümsedi ama Bay Cunningham gözlerini kaçırır kaçırmaz gülümsemesi düştü. Göğsüme yediğim yumruk canımı acıttı. Kütüphaneden çıkmadan önce

Kapıdan çıkınca döndü ve bana ters ters baktı.

"Sanırım bu işi bitirmenin zamanı geldi, sence de öyle değil mi? Geç oluyor." *Biliyordu.* Çenesini kapalı tutmasını umarak bakışlarını tutmaya devam ettim. Bir şey kanıtlayabileceğinden değil. Gemma ve ben tam da olmamız gereken yerdeydik ve Bain'in arabasının hareket halinde olduğuna dair bir uyarı almadığım için şükrediyordum.

Kapı çarpınca telefonumu çıkardım ve hemen Mica'ya mesaj atarak Bain'in hâlâ odalarında olup olmadığını sordum. Saniyeler içinde cevap verdi ve dikkatimi dağıttığı için minnettardım. Gemma'nın duygularını masanın diğer ucundan hissedebildiğime yemin edebilirim.

O burada. Biliyorsun, dışarı çıktığında hep mesaj atarım. Uyuyor.

BEN: Emin misin?

Ben tamamen hareketsiz bir şekilde orada dururken GEMMA eşyalarını topluyor, kâğıtları bir klasöre dolduruyor ve günlüğünü zorla çantasına sokuyordu. Burada onun bilgisayarıyla uğraşan kimdi? Daha da iyisi, onlar hâlâ burada mı? *Muhtemelen Bain'in arkadaşlarından biri, sırf benimle uğraşmak için.*

Gemma dizüstü bilgisayarını kaptığı anda, fark etmemiş gibi görüldüğüne şükrettim. Daha önce bilgisayarı kapattığında öfkeyle hareket ediyordu. Bunu yaptığını hatırladığından bile emin değildim. Ama ben hatırlıyordum. Hatırladım çünkü kapattığında ve gözlerim yüzüne dikildiğinde nefesim ciğerlerimden çekildi.

Onun iğrenç horlamasından bir metre uzaktayım. Eminim.

"Odana bensiz dönmene İHTİYACIM VAR." Gözlerinin içine bile bakamıyordum. "Cade birazdan seninle buluşacak." Hışırdayan kâğıtların sesi kesildi. Hızlı elleri çantasının fermuarında donup kaldı. "Bir şeyi kontrol etmem gerekiyor."

Fermuar hızlıydı ve ses havaya lanet bir kılıç gibi fırladı. "Hayır, teşekkürler. Ben kendim yürürüm."

Başım düştü ve ağızımdan ağır bir nefes çıktı. Ne yapmam gerektiğini biliyordum. Birkaç dakika önce işlerin kontrolden çıkmasına izin vermiştim. Pişman değildim ama yanlıştı. Tüm bu durum yanlıştı. "Gemma, sadece Cade'i bekle."

Sırt çantasını masanın üzerinden alırken dili şakırdadı, muhtemelen bana bir bakış bile atmadı. Yine de bilemezdim. Hâlâ ona bakamıyordum. Eğer ona bakarsam, yüzündeki pişmanlığı ve şaşkınlığı tekrar görürdüm. Ya da daha kötüsü, incinmişliğini. "Başkaları için bir şeyler yapmaktan yorulдум. Bundan sonra kendi kararlarımı kendim vereceğim, Isaiah."

Üzerime çöken her şeyden dolayı hayal kırıklığına uğramış hissederek homurdandım. "Kendi kararlarını vermen konusunda sana gerçekten güvenilemez, değil mi? Dün gece doğrudan tehlikenin içine girdin! Mantıksız ve umursamaz davranıyorsun! Sadece Cade'i bekle."

Gemma hışımla yanımdan geçti ve ben de kolunu tuttum. Sıcak bakışları nemle doluydu ve hemen geri çekilmek istedim. Özür dilemek istedim ve bu pek sık yaptığım bir şey değildi. Bu onun için adil değildi ve eminim ki hayatında hiçbir şey adil ya da kolay olmamıştı. "Lütfen, sadece bekle."

Gemma kolunu kavrayışından kurtardı ve bir parçam onun cesaretine gülümsemek istedi. İsteddiği zaman cesur olabiliyordu. Sadece benim kendi duygularıma inmem gerektiği gibi onun da bu duyguya inmesi gerekiyordu.

Onu

Senden nefret ediyorum. "Sana hiçbir şey borçlu değilim Isaiah." Gözleri sıkıca kenetlendi ve ağzı büzüldü. "Ve ne berbat biliyor musun?" Bay Cunningham'ın az önce geçtiği kapıya doğru yürürken cevap vermeme izin vermedi. "Büyük bir parçam sırf sen öyle dedin diye burada beklemek istiyor." Alay etti. "Sanırım eski alışkanlıklar zor ölüyor. Her zaman lanet kurallara uymaya çalışıyorum." Çenesini omzuna doğru eğerken kahverengi saçları sallanıyordu. "Ama artık herkesin istediğini yapmaktan bıktım. Zaten kimse bana tüm gerçeği söylemiyor."

"Gemma!" İki şey istemek arasında kaldığımı hissederek peşinden gitmeye hazır bir şekilde bağırdım. Karanlık koridorda tek başına yürümesi fikri hoşuma gitmiyordu ama aynı zamanda burada kalıp her koridora gizlice girerek Bain'in arkadaşlarından hangisinin burada olduğunu ve Gemma'nın bilgisayarını kurcaladığını öğrenmek istiyordum. Aklım kalmamı söylüyordu ama diğer her şey onun peşinden gitmemi söylüyordu. Attığı her adımda kemiklerim kırılıyordu.

Yumruğumu ahşap masaya indirdim, saniyeler önce raftan aldığı kitap yerinden fırlayıp bir toz bulutunun altında yere düştü ve ben de peşinden gittim.

Lanet olsun.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

GEMMA

"Ona tek bir bakış bile atma ve biliyor musun... bu akşamki özel dersi unut. Ona başka biriyle meşgul olduğunu mesaj at."

Mercedes, Sloane'un yanındaki sandalyeyi çekti. "Evet, başka bir adamla olduğu gibi. Hak ettiğini buldu."

Düşen bir tutam saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdım, neredeyse bugün saçımı açık bırakıp saklanmayı dileyecektim. Isaiah'nın seviyesine inmeye ve bir oyun daha oynamaya hiç niyetim yoktu. Sanki haftalardır oyun oynuyormuşuz gibi hissediyordum. Dürüst olmak gerekirse, hiç enerjim yoktu.

Cuma gününden beri pek uyumamıştım, onun önünde tamamen çökmüştüm ama saniyeler sonra kalbim o *anın* etkisiyle çarpmaya devam ederken öfkeyle kaçmıştım. Bütün hafta sonu odama kapanıp öğrendiklerimi düşünmüştüm ve ardından gelen her özel ders göğsümü ezen bir fil gibi hissettiriyordu. Okul ve *özel* ders dışında yatağımdan çıktığım tek zaman, sabahın erken saatlerinde kahvaltıdan önce hayal kırıklıklarımı bir tuvale dökmek içindi. Kütüphanede aramızda olanlardan dolayı hayal kırıklığına uğramış ve kafam karışmıştı ama pişman da değildim. Bana dokunduğunda her şey durdu ama kendimi ne kadar utanç verici hissettirse de o anda gerçekten ihtiyacım olan şeyin bu olduğunu düşündüm. Isaiah'ın benim için bir tür izolasyon olduğunu öğrenmeye başlamıştım. Eskiz yapmak bile içimi kemiren düşünceleri, çarpıtılmış ve kırılmış anıları benden uzaklaştırmıyordu. Geçmişte eskiz yapmak onları ortaya çıkarıyordu ama her zaman bir trans halindeydim, onları çözemiyor ya da o anda hissedemiyordum. Artık böyle değildi. Eskiz yapmanın yerini, içimi görebilen iki mavi göz almıştı. Isaiah ile birlikte her şey *gitmişti*. Ve bu çok tehlikeliydi. Bu yüzden son zamanlarda ona bakamıyordum bile. Aramızda bir çalışma masası varken birbirimizden birkaç metre uzakta otururken bile. O masanın içinde kaldı.

Her gece on bire kadar kütüphanede kaldı, bir kez bile ayrılmadı. Bain'i takip etmeye gitmedi ya da özel ders saatimizi kısa kesmedi. Nedenini bilmiyordum, belki de Bay Cunningham'ın Cuma günü bizi kontrol etmesinden çekiniyordu. Soramadım ve o da gerekçesinden vazgeçmedi. İkimiz de tek bir kelime bile konuşmadık. Bazı şeyler söylenmemiş ve öylece kalmıştı.

Yemeğimi bir kenara ittim, haftanın ağırlığını hissetmeye başlamıştım. Cuma günü o anıyı ağzımdan kaçırdığım andan itibaren hem öfkenin hem de ıstırabın kalıntılarını hissediyordum. Üzgündüm. Düşündüğümde çok daha kötü bir şey yaşamış olan annem için inanılmaz derecede üzgündüm. Annesinin özgürlüğü için çırpınışını izlerken içimi kemiren beş yaşındaki kız çocuğu için üzgündüm. Tobias için üzüldüm çünkü her neredeyse, muhtemelen iyi bir yer değildi. Bu sabah iki telefonu da odamda bırakmıştım; Isaiah bana verdiği telefonda mesaj atmaya karar verirse kendime güvenemeyecek, diğerinden Richard'ın beni aramasını umursamayacak kadar mantıksızdım.

İçimden bir ses Sloane ve Mercedes'i dinlemek ve Isaiah'ı birkaç çentik aşağı indirmek için yanıyordu. Aramızdaki her şey çok karışıktı ve beni akıl hastanesi Covens'da babasının altında diz çökmüş halde bulmasından bu yana oluşan her boşluğu kafa karışıklığı dolduruyordu. Kızgındım ve bir bakıma ihanete uğramış gibi hissediyordum ama onu düşününce göğsümde bu duyguların ne kadar geçici olduğunu anlatan küçücük, minicik bir kayma vardı.

Bir belirsizlik fısıltısı kulaklarımı süslerken bakışlarım yemek salonunda Bain'i takip etti. Isaiah'ya göre, Bain o gece Richard'ı takip ettiğimizde onunla akıl hastanesinde tanışmıştı ve bu da endişeyi artırmaktan başka bir işe yaramamıştı. Bain'le ilgili aşırı bir tehlike sezmeme rağmen, onu köşeye sıkıştırıp cevaplar talep etmek de istiyordum. *Bain Richard'ı tanıyordu.* Bu tutunacak bir şeydi.

"Her şey çok boktan," diye mırıldandım nefesimin altından, kızgınlığım yüzüme vuruyordu çünkü Isaiah'nın gözlerini uzun masanın diğer ucundan üzerimde hissettiğime yemin edebilirdim. *Bana mı bakıyordu?*

Sloane öksürdü ve bir şey yuttu, ben de başımı öbür tarafa çevirdim.

ona. "İyi misin?"

Beyaz bluzuna tutunurken yüzü kıpkırmızıydı. Mercedes sırtını sıvazlarken boynundaki bordo fiyongu hızla çözdü. Birkaç koltuk aşağıda oturan Claire kaşlarını kaldırarak bize baktı ve sonra gözlerini devirerek arkadaşlarının yanına döndü. Yine de ona aldırış etmedim. St. Mary's'de penisi olmayan hiç kimseden pek hoşlanmıyor gibiydi. Onu kaç kez peşinde bir erkekle gizlice dolaşırken gördüğümü sayamadım bile. Yine de, gerçekten çok konuşabilir miydim? Isaiah ve ben tam da bu masada bir şeyler yapmıştık.

Bu düşünce yüzümü kızarttı ama ona bakmaya cesaret edemedim.

"Ben iyiyim." Sloane suyunu yudumladıktan sonra bıraktı ve bana baktı. "Gemma. Daha önce siktir dediğini duyduğumu sanmıyorum."

Dudaklarım büzüldü. "Bunu ne zaman söyledim?"

Mercedes güldü. "Beş saniye önce falan. Her şeyin berbat olduğunu söylemiştin."

"Oh." Benden soluk soluğa bir kahkaha geldi. "Bunu yüksek sesle söylemek istememiştim."

Sloane bana sırtımdan önce ağzına bir üzüm attı. "Neye ihtiyacın var biliyor musun?"

Ne söyleyeceğini bildiğim için gözlerimi yarı yuvarladım. "Bu akşamki özel dersi ekmeye mi? Yapamam." Yapmak istedim. Bütün hafta boyunca istedim çünkü Isaiah'ın nefes alış veriş ve kulaklarımda hızlı kalp atışlarımdan başka bir şey olmadan o sessiz kütüphanede oturmaya daha ne kadar katlanabileceğimden emin değildim. *Ama yapamadım.* Bir anlaşmamız vardı.

"Hayır." Durakladı. "Yani, evet. Ama hayır. Bu hafta sonu kendini serbest bırakmalısın."

"Bu hafta sonu mu?" Ben sordum.

"Yarın gece. Lakros maçından sonra sahiplenme partisi." Göz göze geldik ve sırtıttı. "Kendini serbest bırakacaksın Gemma Richardson. Bunu talep ediyorum. Asilerin nefesi ensende olmadan biraz eğlenelim."

vahşiler sürüsü. Isaiah'ı ve saçmalıklarını sikeyim."

Sloane, Isaiah ve benim hakkımda her şeyi olmasa da en çok şeyi biliyordu. Geçen hafta odamıza çamurlu ve gözyaşları içinde döndüğümde ne olduğunu sormadı. Anlatmayacağımı bildiği için sormadığından emindim. Ben öyle bir kız değildim. Isaiah ve benim iki ucu keskin bir kılıç gibi olduğumuzdan bahsetmiyorum bile. Her iki taraf da tehlikeliydi.

Mercedes alkışladı. "Evet! Elimizden gelen her şeyi yapmalıyız, Sloane. Mesela..." Mercedes'in sesi pişmanlığın eşliğindeydi. Sonraki sözlerini geri çekti ama Sloane onaylarcasına başını salladı.

"Journey ile yaptığımız gibi."

Mercedes'in dudağı dişlerinin arasındaydı ve masadan aşağıya, Isaiah ve arkadaşlarının oturduğu yere doğru bakıyordu. Yine de bakışlarını takip etmedim. Onun yerine yarın geceyi ve *normal* olma düşüncesinin ne kadar davetkâr görüldüğünü düşünüyordum. Buna ihtiyacım vardı. Son zamanlarda olan biten her şeyle başa çıkmak için başka bir yol bulmam gerekiyordu ve Isaiah sınırların dışındaydı. Buradan çıkana kadar her şeyi dengelemenin bir yolunu bulmalıydım ve ona karşı tekrar düşünmeden hareket edemeyecek kadar haysiyetliydim. Onun dokunuşuna güvenemezdim. Kör gelecek tam önümde sallanırken kafa karışıklığımı ve cevapsız sorularımı susturması için Isaiah'a güvenemezdim.

"Oh kahretsin." Mercedes iri kahverengi gözlerini hızla bana çevirdi ve ben de kıpırdamadan durdum.

Kalbim daha hızlı atmaya başladı ve karnım yere düştü. Bakmaya çok korkuyordum. Paniklemiş görünmesine neden olabilecek çok fazla olasılık vardı. "Ne oldu? Neyin var?"

"*O orospu çocuğu*. Yemin ederim, bu lanet Asiler! Kendilerinden başka kimseyi umursamıyorlar!"

Sloane'un sesi yükseliyordu, ben de onu sakinleştirmek için elimi bacağına koydum. Gereksiz bakışlara ihtiyacım yoktu. Sloane'a göre en az bir haftadır o aptal, dedikoducu St. Mary's bloguna çıkmamıştım. Isaiah'ın, o ve ben her öne çıktığımızda bu konuyla ilgilendiğinden şüpheleniyordum.

"Aşağıya bakma bile." Mercedes sakın görünmeye çalışıyordu, oysa Sloane öfkeliydi. Teni elime karşı sıcaktan yanıyordu.

Yavaşça dikkatimi Mercedes'e ve onun vahşi, kıvrırcık saçlarına yönelttim. Claire'in bana acıyarak baktığını, sonra da olan bitene karşı başını salladığını gördüm. *Neden gergindim ki?* Richard olmadığı sürece sorun yoktu. Kalbim daha sert çarpmaya başladı. *Bekle, ya Richard'sa?! Göğsüm kabardı ama öğrenci denizinde Isaiah'ı aramak yerine Bain'i aradım. Eğer Richard buradaysa ve beni almaya geliyorsa, bu onun hatası olurdu. Bundan emindim. Ama Bain'in yüzü pürüzsüz kalmıştı. Yüzünde en ufak bir başarı ya da tatmin ifadesi yoktu. Bunun yerine, kararlıydı. Beni izledi, başını bakmak istemediğim tek yere doğru eğerken kaşları hafifçe eğildi.*

Utancımдан kan beynime sıçradı çünkü neredeyse herkes bana bakıyor gibiydi, bu da sadece Isaiah ile ilgili olduğunu doğruluyordu. Yaşıtlarımız aramızda olan biten *her şeyi* bilmiyordu ama Isaiah onlara benim *ona ait* olduğumu göstermeye özen göstermişti. Son iddiadaki öpücük, kafasında başka bir oyun olarak başlamış olsa bile soru işaretleri uyandırmaya yetmişti.

Onların acınası bakışları, çenemi kaldırıp sevmeye ve nefret etmeye başladığım o soğuk mavi gözleri bulmak için ihtiyacım olan son itici güçtü. Kendime bakma izni verdiğim anda, bir çığın ortasında omuzlarıma düşen buz gibiydi.

İşte oradaydı, en iyi üç arkadaşıyla birlikte oturuyordu, beyaz gömleğinin üst kısmı açıktı ve bordo ve altın kravatı boynunun altından gevşekçe sarkıyordu. Koyu renk saçları, o zayıf anımda ellerimi saçlarında gezdirdikten sonra Cuma akşamı olduğu gibi dikilmişti. Kucağındaki kızı tanıyamadım. Bana dokunduğu ilk gece yaptığı gibi onu kavrayıp yemek masasının üzerine yatırmasına saniyeler kalmış gibi iri elinin göğüs kafesine doğru yayılışına odaklanmıştım.

Titredim, midem bulanıyordu. Sanki beni kesmiş gibiydi. Birden

Kendimi desteklemiş olsam bile hissettiğim şey çok acımasızdı. Alışık olmadığım o zorlayıcı duygusal acıyı hissetmeye geri dönmüştüm ve bunun beni sarıp sarmalamasına ve tüm öğrenci topluluğunun önünde beni alaşağı etmesine izin vermek yerine, kendimi beni ayakta tutan koltuğa daha sert bir şekilde ittim ve tekrar Bain'e baktım. Çenesi sabitti ve kollarını göğsünde kavuşturmuştu. Kızgın görünüyordu ve ben de öyleydim. Kurallar değişmişti ve aniden oyuna geri dönmek istedim.

Bain'in cevapları vardı ve ben onları alacaktım ve Isaiah beni durduramayacaktı. Artık onun uyarılarına kulak asmayacaktım. Şimdi değil.

Sloane ve Mercedes'e gülümseyerek, "Yarın serbest kalmak kulağa harika bir fikir gibi geliyor," dedim.

Sloane'un kaşları kalktı ve gözlerinde bir parıltı belirdi. "Kalp kırıklığı isyanın kodudur. Biraz eğleneceğiz."

"Kesinlikle," diye onayladım. Ama önce Bain'le konuşmam gerekiyordu.

Serin rüzgâr etrafımızı kırbaçlarken Sloane'un bana ödünç verdiği fanilayı vücuduma sardım. Çocuklar aşağıda, atletik pantolonlar ve uzun kollu tişörtler giymiş, lakros antrenmanlarını yapıyorlardı. Sırtım yine sahaya dönüktü ve bugün antrenmana gelmemin tek nedeni gündemimde başka şeylerin olmasıydı. Durdurulamayacak şeylerdi çünkü Isaiah ve öğle yemeğindeki şovu yüzünden kalbimde küçük bir yırtık vardı.

Adının Breanna olduğunu öğrendiğim kız, tüm zaman boyunca Isaiah'ın kucağında kaldı. Asilerin söylediği bir şeye kafasını arkaya atıp güldüğünde uzun sarı saçları poposuna düşüyordu ve ben salatamı suratlarına fırlatmak istiyordum. Hepsinin suratına. Her şeyden çok kafam karışmıştı ama utanç ve ihanetin sessiz dokunuşları geri gelmişti ve onları ikinci bir deri gibi üzerime geçiriyordum.

En fazla bir hafta önce Isaiah kollarını bana dolamış, şu anda altımda duran gevrek yapraklar gibi yere saçılan kırık parçalarımı topluyordu. Ona bir daha güvenmemeliydim. Perşembe günü, beni Covenant Psikiyatri Hastanesi'nin hemen altındaki o ağaca doğru ittikten sonra, onunla ilişkimizin bittiğini söylemişti. Sadece o gece talep ettiği şeye sadık kalıyordu, berbat bir şekilde de olsa. O ve ben artık hiçbir şey değildik. Aslında günlerdir konuşmuyorduk ama nedeni önemli değildi. Isaiah ve ben birbirimize karşı fevriydik; bu sadece bir gün sonra kütüphanede ortaya çıkmıştı. İkimizin de saklanamayacağımız bir geçmişten kaçtığımız ve sahip olamayacağımız bir geleceğe doğru koştuğumuz aşikârdı. İç içe geçmiştik. Ailelerimiz bir şekilde birbirine karışmıştı ve bu konuda söylediklerinden daha fazlasını biliyorsa da belli etmiyordu.

Ama ne olursa olsun, beni ittiğinde onu dinlemeliydim. Eğer dinlemiş olsaydım, belki de burada oturmuş, sırtım ona dönük bir şekilde tribünde Breanna'ya bakarken içimde kaynayan kıskançlıkla oturuyor olmazdım.

"Bunu yapmak istediğine emin misin? Seni inciten Asi'yi kızdırmak için her şeyi yaparım ama... bu mu? Bain yalnız kalman gereken biri değil Gemma."

"Bain bana zarar vermez, Sloane." Kendini bana tanıttığı ilk gece göz önüne alındığında bundan tam olarak emin değildim ama Isaiah'ın geçen hafta bana gönülsüzce söylediklerinden sonra - Bain'in Richard'ı tanıdığından - gitmemi isteseydi ya da bana bir şekilde zarar vermek isteseydi bunu şimdiye kadar yapacağından emindim. Sosyal hizmet görevlisinin tehditlerine rağmen Richard beni eve geri götürmek için burada değildi, bu da Bain'in ona benim hakkımda tek bir şey bile söylemediği anlamına geliyordu.

Mary's'e ilk başladığımda Bain beni tanıdığını söylemişti; sadece henüz nereden tanıdığını bilmiyordu. O zamanlar bunun ne kadar doğru olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Bain kesinlikle bir şeyler saklıyordu ve Isaiah'ın bana bunun ne olduğunu söylemesini beklemiyordum.

"Peki bunu nereden biliyorsun?"

Sloane'un benim için endişelendiğini fark ederek usulca iç çektim. "Ben daha tehlikeli durumlarda bulundum, Sloane. Ne yaptığımı biliyorum. Söz veriyorum. Bana zarar vermeyecek."

Puslu gökyüzüne bakarken gözlerini devirdi. "Gemma..." "Sloane." Elini tuttum. "Güvendiğim tek insan sensin.

bu okulda. Zaman zaman bazı bilgileri saklayabilirim ama size yalan söylemeyeceğim." Sloane'a bileklerimin etrafındaki yara izlerini gösterdiğim zamanı düşündüm. Şimdiye kadar sırlarımı açtığım ve güvenime ihanet etmeyen tek kişi oydu. Müdür Tate de ihanet etmemişti ama zaten ona pek bir şey anlatmış değildim. Yanında kendimi güvende hissetsem bile ona karşı hâlâ temkinliydim.

Sloane'un sıcak nefesi soğuk havada bir bulut oluşturdu. "Tamam. Sana on dakika veriyorum, sonra peşinden geleceğim. Anladın mı?"

Elini sıkarak hızla başımı salladım. Sırf Isaiah'yı çıldırtmak için bekleyip Bain'le iddia partisinde konuşabilirdim -sonuncunun aksine hep orada kaldığı sürece-. Ama onun benim hissettiğim kıskançlığı hissedeceğinden bile emin değildim ve bu oyunu oynamayacaktım. Aklımda başka bir oyun vardı - onun karışmasına izin vermeyeceğim bir oyun.

"Tamam, git. Şimdi. Arkaları dönük."

Hızla ayağa fırladım ve her zamanki gibi arkadaş grubuyla birlikte tribünün tepesinde oturan Bain ile göz göze geldim. Dikkatimi çektiğinde, o karanlık, boncuk gözlerini benimkilerle birleştirdiğinde, çenemi bir kez oynattım ve hızla kaldırımdan aşağıya, tribünlerin arkasına doğru yürüdüm.

Sırtımı soğuk metal sütunlardan birine yaslayarak başımı eğdim ve omurgamdan aşağıya doğru bir ürperti hissettim. Bunun sonbahar sıcaklığından mı yoksa korkudan mı kaynaklandığından emin değildim. Gri bulutlara baktım, eşit nefesler aldım, bu berbat küçük oyunu iki titrek elimle tuttum. Kenarda beklemekten bıkmıştım. Her şey bittiğinde hala koşuyordum, çünkü bulduğum belgelerin bana bir şey getirmeyeceğinden emindim.

aylar önce gerçektir. Uzak durduğum hafızamda doğrulanmıştı. Sadece geçmişini araştırmam ve küçük bir çocuk olduğumdan beri orada olan ağır tehdidi bulmam biraz zaman aldı. Richard anneme yaptığını bana da yapacaktı. Benden her şeyimi aldığı için onun kucığına düşeceğimi ve beni olmadığı birine dönüştürebileceğini düşündü. Bana verdiği tüm cezaların, tehditlerin, korkunun, aşka yönlendirmeye çalıştığı tenime dokunan özlem dolu dokunuşların, içimdeki gerçek kızını öldüreceğini düşündü. Beni St. Mary's gibi bir yere göndermenin bir ceza olduğunu düşünüyordu. Kurallarına ve taleplerine boyun eğmemi sağlamanın bir başka yolu. Gerçekten de beni *ondan* uzaklaştırmanın, onun olmaya ne kadar layık olduğumu anlamamı sağlayacağını düşünüyordu. Eve dönmek için yalvarmamı mı bekliyordu? Yoksa bu konuda dürüst olmamı mı? Richard gerçeği göremiyordu çünkü kafası çok karışık ve ben bunu biliyordum çünkü *onu* tanıyordum. Kalbim kırık olsun ya da olmasın, burada başarılı oluyordum. Onun öngöremediği planlarım vardı ve Bain bunların önüne geçemeyecekti. Bunun olmasına izin veremezdim.

"Geçen gece arabamla yaptığın gece yarısı yolculuğu hoşuna gitti mi?"

Başım tekrar düz zemine indi ve bakışlarımı yavaşça bana doğru yürüyen tehlikeli çocuğa çevirdim. Saçları kafa derisine yakın kesilmişti, hafif sisin içinde elmas bir küpe parlıyordu. Adımları rahattı ve o yaklaştıkça kalbim daha da hızlı atmaya başladı. Ama korkudan değil. Şu anda korkunun karıncalanmalarını hissedemeyecek kadar istekli ve güçle doluyordum.

Yavaşça döndüm ve omzumu tribünleri destekleyen metal direğin kenarına dayadım. Arkadaşları bizi duyamayacak kadar yukarıdaydı, özellikle de rüzgâr havayı keserken. Dudaklarım küçük bir sırıtışa dönüştü. "Bilmene şaşırmadım. Bence söylediğinden çok daha fazlasını biliyorsun."

Bain bana yaklaştı. Elini ceketinin cebine attı ve bir paket sigara çıkardığını görmeden önce kalbim bir anlığına durdu. Bir tanesinin ucunu yakmadan önce çakmağın alevi parlıyordu ve dumanı üflemeden önce birkaç saniye boyunca üfledi ve

Bana daha yakın.

Orada sessizce durduk ve söyleyecek başka bir şeyi olmadığını anladığımda sesimi yükselttim ve "St. Mary'deki ilk haftamda beni kenara çekip tanıdığını söylemiştin" dedim. Bain sigarasını tekrar emerken sessizliğini korudu. "Ama şimdi tam olarak kim olduğumu biliyorsun, değil mi? Ve Richard'ı da tanıyorsun."

Kaşları hızla çatıldı ve bu derin sestten nefret ettim. "Richard kim?"

Benimle oynuyordu.

"Hani şu Covens'te silah sattığınız adam." Bain'in yüz hatlarında bir şok dalgasının titreştiğini gördüm. Pek fark edilmiyordu ama onun içini parçaladığını gördüm. Kendimi durduramayarak alaycı bir şekilde güldüm. "İtiraf etmeliyim ki, bazı insanları üzdün. Demek istediğim, ben beş yaşımdan beri Richard'a o silahları başka biri temin ediyor."

Cuma gününden sonra, bir yapbozun parçaları gibi giderek daha fazla bilgiyi bir araya getirdim. Hafızamdaki parçalardan ve Isaiah'ın itiraf ettiklerinden, herkesin düşündüğünden çok daha fazlasını biliyordum.

Bain sessiz kaldı ve bu bana omuzlarımı dikleştirmek ve çenemi kaldırmak için bir itici güç verdi. Korku kafamın arkasında uzak bir düşünceydi. Onun hakkında bir şeyler bildiğimi bilmesini istiyordum. Ona ve Isaiah'ya her şeyi kendi ellerime aldığımı kanıtlamak istiyordum. Yalanlardan ve yarı gerçeklerden bıkmıştım. Göz ardı edilmekten bıkmıştım. "Bunu nasıl bildiğimi bilmek ister misin?"

Bain bana yaklaştı, dumanını üfleyerek burun deliklerimin alevlenmesine ve ciğerlerimin yanmasına neden oldu. "Eminim istediğimden çok daha fazlasını biliyorsundur. Anlat bana." Bain'in diğer eli yanağımda gezindi ve tüylerim diken diken oldu. Yine de korkumu geri ittim. Onun tarafından sindirilmeyecektim. "Tüm bunları sana Isaiah mı anlattı? Yoksa sen de amcanın söylediği kadar meraklı mısın? Senin zeki olduğunu söyledi, yani tüm bunları kendi başına mı çözdün? Kendi lanet şeridinde kalamıyor musun?"

İşte oradaydı. Aralarındaki ilişkinin silah kaçakçılığından daha fazlası olduğuna dair ihtiyacım olan onay. Bain, Richard'ın amcam olduğunu tahmin ettiğini biliyordu. Bir psikiyatri hastanesinde neden ruhsatsız silahlara ihtiyaç duyulduğunu ya da Isaiah'ın oraya neden Covens dediğini hâlâ anlayamamıştım ama şu anda bunların hiçbirinin önemi yoktu.

"Asıl soru şu..." Elini yüzümden uzaklaştırdım. "Neyin peşinde olduğumu neden ona söylemedin? Beni gözetlemeni istiyor, değil mi? Yoksa bu sadece senin hastalıklı zevkin için mi?"

İkimiz de çakılların çıtırdadığını duyduk ve Sloane'un söz verdiği gibi beni kontrol etmeye geldiğini düşündüm, ama Bain'in hastalıklı gülümsemesi belirdi ve duraksadım. "*Maybee.* Ama tatlım? Tam da olmanı istediğim yerdesin. Sen benim düşmanım değilsin."

Bu da ne demek oluyor? Ve bu "*belki*" kulağa bir onaylama gibi geliyordu.

"Geliyor!" Sloane'un bağırışı bir anda duyuldu. Sağıma ve soluma baktım ama onu göremedim. Bain elindeki sigarayla yavaşça yukarı doğru işaret etti ve Sloane'un panik içindeki yüzünün tribünlerin tepesinden bana doğru baktığını gördüm.

İşte o zaman Bain'in kıkırdamasını ve Isaiah'ın öfkeli bağırışını duydum. Boğazım düğümlendi ve nefesim kesildi. Tüm vücudum lavın içine gömülmüş gibi hissederken, gözlerim fal taşı gibi açılmış bir halde, elini Bain'in boğazına dolamış olan Isaiah'a baktım ve onu birkaç dakika önce üzerinde durduğum metal direğe doğru ittim. "Ona bir daha baktığında ne olacağını söylemiştim ben?" Isaiah boynunu kırdı ve damarlarının öfkeli, sıcak kanıyla şişkinleştiğini gördüm.

Bain güldü ama Isaiah'ın parmakları boynunun derinliklerine gömülü olduğu için duymak zordu. Bain'in "Hey, dostum... onunla konuş. Benimle konuşmak istedi."

Kahretsin.

Isaiah'ın eli hala Bain'in boğazında dururken, başını

ve o buz mavisi gözleriyle bana baktı. Bain onun elinden kurtulmak için hiçbir hareket yapmadı. Aksine, bundan hoşlanmış gibi görünüyordu. "Onunla konuşmak mı *istedin*?"

"Bırak onu Isaiah." Bain'in bana söylediklerini anlamaya çalışırken kalbim göğsümden fırlayacak gibiydi. *Olmanı istediğim yerdesin*. Bu kan dolaşıma panik gönderdi. Adrenalin pompalandı ve aniden başımın döndüğünü hissettim. "Bırak onu! Şartlı tahliyedesin! Gerçekten lakros antrenmanı *sırasında* bir kavganın ortasında kalmak istiyor musun?!" Bain'in yarı tehdidi kafamdayken, bu okuldan ve Richard'la ilgili her şeyden uzaklaşmam gerektiğini şimdi her zamankinden daha iyi biliyordum. Gözlerim Isaiah'ya kilitlendi ve umarım beni burada başka bir şeyler döndüğünü anlayacak kadar iyi tanıyordu.

"Onu dinlesen iyi olur. Şimdi okuldan atılmak istemezsin, değil mi?"

Isaiah bakışlarını benden ayırmadı ve birkaç metre öteden bile gözlerindeki mavinin karardığını görebiliyordum. Kızgındı ama benden ne beklediğinden emin değildim. Beni itip sonra tekrar kendine çekemezdi. Ben bir halat çekme yarışı ipi değildim. Şimdi ne yaptığımı öğrendikten sonra hizada kalacağımı ve sessiz kalacağımı düşünüyorsa beni hiç tanımıyordu. Richard'ın beni şekillendirmeye çalıştığı kız olmayacaktım. Isaiah fark etmemiş olabilirdi ama o da benden aynı şeyi istiyordu.

Dişlerimi sıkarak, "Bırak onu," dedim ve Isaiah isteksizce elini bıraktı.

Bain bana göz kırptı ve ben de kafamda hâlâ onun zehirli sözlerini tekrarlayarak kısa bir süreliğine arkamı döndüm.

"Yemin ederim Bain," dedi Isaiah, yumruk yaptığı ellerini kalçalarına koyarken nefesinin altından. "Umarım seni bağışlamamın tek nedeninin sana ihtiyacım olması olduğunu biliyorsundur."

Bain'in kafası alaycı bir şekilde eğildi ama sigarasını tribünlerin altına atıp arkasını dönerken hiçbir şey söylemedi. Çok uzaklaşmadan omzunun üzerinden seslendi, "Bir daha arabamı alma, Gemma."

Isaiah, Bain'in ağzından çıkan sözlere hiç şaşırılmış görünmüyordu.

ağzını. Onun yerine bana kör edici bir hayal kırıklığıyla baktı. Bir an için geri çekildiğimi hissettim. *Ama hayır.* Hiçbir şey için özür dilemeyecektim. Isaiah'ın buna hakkı yoktu. Bu işe daha fazla karışmaya hakkı yoktu. Ona hiçbir şey borçlu değildim.

"Bu da neydi böyle?" Bana doğru hızla yaklaştı ama ben bir adım bile geri atmadım. Isaiah'dan korkmuyordum. Onunla çatışıyor muydum? Evet. Benden bir şeyler sakladığını mı düşünüyordum? Evet, düşünüyordum. Ama ondan korkmuyordum. "Sana bunun yakınında olmaman gerektiğini söylemiştim Gemma. Bu yüzden senden uzak duruyorum! Seni tüm bu olayların dışında tutmak için! Neye bulaştığını bilmiyorsun."

Alay ettim, kollarımı şımarık bir şekilde göğsümün üzerinde kavuşturdum, kalbimin sadece bir metre ötede onunla nasıl uğuldadığını görmezden geldim. "Ama ben de bu işin içindeyim Isaiah! Bunca zamandır bu işin tam ortasıdaydım! Aletini içime daldırmadan önce bunu çok iyi bildiğinden eminim!"

Durakladım. *Gerçekten bunu yüksek sesle mi söyledim?!* Etrafıma bakındığımda yanaklarımın ısındığını hissettim, kimsenin az önce söylediklerimi duymadığını umuyordum.

"Ah, Tanrı aşkına." Isaiah arkasını döndü, göğsü hızla yükseliyordu. "Beni bundan daha iyi tanıyor olmalısın."

"Ama ben bilmiyorum!" Ona bir adım daha yaklaşarak bağırdım. Bakışlarını bana çevirdi ama ben kendimi tutamadım. "Yaptığımı sanıyordum ama yapmıyorum. Bana sadece ne istediğini gösteriyorsun. Bir şeyler saklıyorsun. Anladım." Sesim biraz daha yumuşaktı ama hâlâ öfkenin tırmandığını hissediyordum. "Ben de bir şeyler saklıyorum. Neyse o işte."

Isaiah ellerini kaldırdı ve terli saçlarında gezdirdi, hayal kırıklığını hissedebiliyordum ama ben de hayal kırıklığına uğramıştım.

"Sana insanların benden beklediği şekilde davranmayı bıraktığımı söylemiştim. Cuma günü kütüphanede bir anlık zayıflık yaşadım ve bugün yemekhanede yaptığın şovdan sonra bu daha da belirginleşti. Kendimi zayıf ve utanmış hissetmeme neden oldunuz ve bir daha zayıf olarak gösterilirsem lanetleneceğim. Neredeyse 18 yıldır zayıfım ve artık yeter. Sana hiçbir şey borçlu değilim ve kesinlikle

sana bir açıklama borçlu değilim." Ondan bir adım geri çekildim çünkü sıcaklığını hissedebiliyordum ve bunu arzulamak istemiyordum. Dudaklarına bakmak ve bunun beraberinde getireceği onursuzluğu hissetmek istemiyordum. Isaiah Underwood'un parçalarını toplamasına ve hayatımı düzene sokmasına ihtiyacım yoktu -yollarımız bir noktada kesişmiş olsa bile.

Isaiah orada durmuş, yüz hatları düzgün ve okunaksız bir şekilde sözlerimi teker teker anlamaya çalışıyordu. *Tipik bir durumdu.* Aklından neler geçtiği hakkında hiçbir fikrim yoktu, ama bunu anlamak için burada kalmayacaktım.

"Özel ders için kütüphanede görüşürüz -eğer öğretmenini değiştirmek ve Breanna'nın sana özel ders vermesini istemiyorsan? Bana haber ver yeter. İstediğim şeyi bana verdiğin sürece, ne yaptığın umurumda değil."

Yalanın tadı geçmiş gibi geliyordu ve tekrar o halime bürünmekten nefret ediyordum. Onun yanında hep kendim olmuştum. Onun yanındayken kendim olamıyordum, muhtemelen bu yüzden onu bu kadar çok arzuluyordum. Yalnız kaldığımızda duvarlarım yıkılırdı ve gerçek her zaman ağzımdan bir şekilde dökülürdü. Ama şu anda o duvarlar kalkmıştı ve ben dişlerimin arasından yalan söylüyordum. Aklıma küçük kardeşi geldi ve gerçek şu ki, Isaiah'ın ne yaptığı umurumdaydı. Özel öğretmenini değiştirmesini istemiyordum, çünkü ders vermekten çok daha fazlası söz konusuydu ve benden istediği şeyi başka biri anlayabilir ya da yapmayı kabul edebilir miydi? Her şeye rağmen onu korumaya devam edecektim. Hiç tereddüt etmeden ya da sonuçlarını düşünmeden yalan söyledim ve bu beni *çıldırıtıyordu* çünkü bu benim iyiliğim için değil, onun iyiliği içindi. Hoşuma gitse de gitmese de kalbimin bir parçası ona bağlıydı.

Isaiah gırtlaktan bir ses çıkardı ve gözlerini kapadı. Hızla arkasını döndü, ensesini tuttu ve tepinerek uzaklaştı, beni orada tatmin olmaktan başka bir şey hissettirmeden bıraktı.

DOKUZUNCU BÖLÜM

ISAIAH

PARTİ tüm hızıyla devam ediyordu ama ben bir şeyleri kırıp dökmeye hazırdım. Tepemde çalan şarkının ritmi kulaklarımda patlayan bir korna gibiydi ve çektiğim fotoğraflar bile beni bir nebze olsun sakinleştiremiyordu. Gergindim. Uzak duvara yaslanırken bacağım agresif bir şekilde aşağı yukarı zıpladı. Cade ve Brantley beni çıkıntıdan indirmeye çalışırken elimdeki plastik shot bardağı bir kâğıt tomarı gibi buruştu.

"Isaiah, istediğin buydu."

Dişlerimin arasından homurdandım ve anında başımı ağrıtan flaş ışıklarına baktım. Ya ışıklar zonklamaya neden oluyordu ya da üzerimdeki stres. Kafamın arkasında fazla mesai yapan plana ve daha önce yaptığım aydınlatıcı telefon görüşmesine rağmen, Gemma için hâlâ en başından beri olduğu kadar endişeliydim. Hatta şimdi çok daha ağırdı.

"İstediğim bu değildi. Bunların hiçbirini istemedim."

Cade'in elleri omuzlarıma sıkıca kenetlenirken yüzü çok renkli ışıkları engelledi. "Ben Journey'i atlattım, sen de bunu atlatabilirsin. Gösteriye devam et, senden nefret etmesini sağla, o zaman daha iyi olacak."

Homurdandım ve neon bardağı, tüm partilerimizi gizlice yaptığımız okul bodrumunun kirli zeminine fırlattım. "Alınma ama," diye başladım, gerçekten öyle demek istememiştim, "ama her günün her lanet dakikasında Journey'i görmekle uğraşmak zorunda değildin. Bir dakikalığına hayal et." Ellerini üzerimden çektim. "Her gün Journey'i gördüğünü ve ona dokunamadığını hayal et. Ona karşı bir şey hissetmediğinizi belli etmek için başka kızları kucağınıza almak zorunda kaldığınızı düşünün." Dün Breanna'nın kucağında olması, dizime otururken ipek külotunu kalçama sürmesi, organlarımda vücudumun içinde yavaş yavaş iflas ettiğini hissettirdi. Kendimi boşlukta hissettim. Orada öylece oturdum.

Kendimi daha da derin bir mezara gömmek yerine onu fırlatıp atabilmek için zilin çalmasını bekledim.

Babamı bitirmeye bir adım daha yaklaşmıştım ama Gemma ile başlamakta milyonlarca adım uzaktaydım.

Brantley, "Evet, eminim kucağında ateşli bir hatun olması zor olmuştur," diye homurdandı ve ben onu görmezden geldim, nasıl olsa anlamayacağını biliyordum. Taraf seçme zamanı geldiğinde en çok endişelendiğim kişi oydu. Ona ulaşmak daha zordu. Duvarları kalındı.

Shiner elini aramıza soktu, avucunun ortasında dört shot tutuyordu. "Hadi boktanlaşalım. Bain tam şurada bir kızı sikine bastırmış, bizden bile fazla içki içiyor. Bu gece hiçbir yere gitmiyor."

Evet ama Gemma öyle miydi?

Cade yeşil bir shot bardağını kaptı, geri devirdi ve hepsini yuttu. "Bunu hak ediyorsun Isaiah. Sırtındaki yükü biraz at. Eskisi gibi olalım. Sadece bu gece için bile olsa." Ben bir kadeh daha içerken kahverengi gözlerindeki heyecanla yüzümü tokatladı. *Sadece bu gece için.* Bunu daha önce de duymuştum.

Brantley başını salladı. "Maçımızı kazandık. Hiç değilse bunu kutlayalım."

Bugünkü lakros maçı umurumda değildi ve hiçbir şeyi kutlamıyordum, ama yine de göğsümdeki ağrıyı dindirmeye yardımcı olması umuduyla şutu geri attım. Bu geceyi atlatabilmem için umutsuzca beni topraklayacak bir şeye ihtiyacım vardı.

Dün geceki özel dersimiz çok yoğundu. Son birkaçından daha yoğundu. Gemma ve ben birbirimize karşı kayıtsız olmak yerine, şimdi ikimiz de öfkeliydik. Hâlâ masanın karşısından bana bakmıyordu, ki tam da ihtiyacım olan şey buydu, ama canımı yakmadıysa ne olayım. Neredeyse telefonumdaki küçük uyarı Bain'in arabasının hareket ettiğini söylüyormuş gibi yapacaktım, böylece boğucu havadan uzaklaşabilecektim ama bu çok riskliydi.

Bayan Fitz'le geçen hafta yaşadığımız küçük olaydan beri SMC daha dikkatli olmaya başladı. Bain son zamanlarda yerinde durduğu için şanslıydım ama bunun bir nedeni olduğundan emindim. Tıpkı Gemma'nın bu gece yanında en iyi iki arkadaşıyla ortaya çıkıp benim onu kestiğim gibi beni de keseceğinden emin olduğum gibi.

Gemma kendini tutmayacaktı. İlk talep partisindeki o tatlı, cici kız son birkaç hafta içinde bambaşka birine dönüşmüştü ve bu çoğunlukla benim sayemde olmuştu. Artık diğer insanların yanında tereddüt etmiyordu. Dn Bain'le konuşurken bile kendinden çok emin görünüyordu, bu da beni doğrudan kırmızıya yönlendirdi.

Kendimi tamamen kontrolden çıkmış hissediyordum ve tüm suçu babamla olanlara atmak istiyordum ama gerçek şuydu ki Gemma'yla aramda bir bağ kalmamıştı ve beni huzursuz eden de buydu. Ona karşı hissettiğim koruyuculuk geçen haftadan beri daha da artmıştı ama o artık benim tarafımdan korunmak istemiyordu ve bunun iyi bir nedeni vardı.

Limitimde olduğumu bilmeme rağmen bir kadeh daha kaptım. Shiner'ın hevesli baş sallamasıyla boğazımdan aşağıya ekmeme saniyeler kalmıştı ki bodrum kapısı açıldı ve eşikten  çift çıplak bacak fırladı.

Herkes o yöne baktı. Odadaki değişimi hissedebiliyordum. Yine de başka kimseye bakmıyordum. Dikkatim sadece ortadaki kızdaydı.

Gemma.

Gözlerim sıcak bir şiddetle yandı ve artık nefes alamıyordum. Kalbim durdu ve midem sıkıştı. Orada *yle* kendine benzemeyen bir *şekilde* duruyordu ki utançtan yerin dibine girdim. İyi görünmediğinden değil, çünkü yleydi. Gerçekten çok iyi görünüyordu. Çok ateşliydi. Dar siyah elbisesi neredeyse kalçasının ortasına kadar uzanıyordu ve bronzlaşmış, tonlanmış bacaklarını tararken kan doğrudan kasıklarımaya sıçradı. Saçları şık bir at kuyruğuyla geriye doğru toplanmıştı, yüzünün her mükemmel kıvrımını gösteriyordu ve kırmızı ruju

bağıracağı yumruk. Ama bu o değildi. Tanıdığım Gemma değildi. Bu, *benim tarafımdan incitildiği için öfkelenen bir kızdı.*

"Hey, Isaiah." Breanna'nın sesi sırtımdan aşağıya doğru sürüklenen bir bıçak gibiydi. "Bu gece hala devam ediyor muyuz?"

Cade beni kendimden uzaklaştırdı ve bunun sebebinin tereddüt ettiğimi anlaması olduğunu biliyordum. "Isaiah. Babanın geçen gece ona nasıl davrandığını düşün." Cade'in yüzü benimkinin önünde hareket ederken bile dikkatimi Gemma'dan ayıramıyordum. *Onu istiyordum.* Başka kimseyi değil. Breanna'yı istemiyordum. Bu okuldaki başka hiçbir kızı istemiyordum. Onu istiyordum.

"Babamı öldüreceğim," diye mırıldandım, Sloane ve Mercedes'in Gemma'yı içkilerin dizili olduğu masaya doğru sürükleyişini izlerken. Başını arkaya doğru eğdi ve Ateş Topu'nun yakıcılığını boğazımın arkasında da hissettiğime yemin edebilirim.

"Isaiah, kendine gel artık. Hiç düşündün mü, belki de Bain senin ve Gemma'nın fotoğraflarını babana vermek ya da ne bileyim... belki de şantaj olarak kullanmak için çekmiştir?" *Belli ki öyle.* "Eğer benim Journey için hissettiklerimi sen de onun için hissediyorsan, ondan uzak duracaksın."

Sonunda kendimi Gemma'dan çektim ve Cade'e baktım. Doğru yolda kalmam gerekiyordu. Kendimi hizada tutmam gerekiyordu ama bunu yapabileceğimden emin değildim. Bu şimdiye kadar yaptığım en zor şeydi ve yetiştirilme tarzım düşünüldüğünde bu endişe vericiydi.

Cade omzuma bir kez dokundu ve çenesini arkamdan hafifçe salladı. "Oraya git, lanet ellerini Breanna'nın kalçalarına koy ve Gemma'ya, Bain'e ve bu okuldaki herkese onun senin için hiçbir şey ifade etmediğini göster. Çünkü sana şimdiden söylüyorum, Gemma Richardson senin ölümün olacak Isaiah. Eğer senin yüzünden incinirse, kendini asla affetmeyeceksin."

Cade tecrübelerine dayanarak konuşuyordu, ben de derin bir nefes aldım ve ayakkabımın üzerinde dönerek Breanna'ya doğru yürüdüm. Onu gerçekten istemediğimin onun için açık olduğundan emindim, ama bunun başkaları için açık olmamasını umuyordum. Breanna'yla aramızda hiçbir şey yoktu. Ne şehvet ne de tutku. Onunla birlikte olmadığım sürece sertleşebileceğimden bile emin değildim.

Gemma.

Dört gözle beklemem gereken şey bekarlıkla dolu bir gelecekti. Harika.

Avuçlarım Breanna'nın beline indiğinde, el bombasıyla oynuyormuşum gibi hissettim. Başını geri çekti ve muhtemelen arkamda bir şeyler olduğunu anladım. Kalbim bu odadaki başka bir kız için çarpıyordu ve nefes alabilmek için yumruğumu yere vurup müziği ve alçak sesle konuşmayı bir saniyeliğine durdurmak istedim. Breanna ellerini kaldırıp yüzümün kenarlarına dokundu ve fısıldadı: "Sorun yok Isaiah. İstersen o benmişim gibi davranabilirsin." *Lanet olsun.*

Gözlerimi kapattım ve eşit nefesler aldım. "Kimi kastettiğinden emin değilim."

Sınıf arkadaşlarımızdan bazıları bunun iddia partisi sırasında basit bir sevişme olduğunu düşünse bile Gemma ile aramızda bir şeyler olduğu oldukça açıktı. Ancak fakültenin bundan haberi yoktu çünkü dokunmayı minimumda tutmuştum ve SMC etraftayken ona pek bakmamıştım. Çünkü öğretmenimle oynadığımı bilselerdi, sokağa çıkma yasağından sonra koridorlarda dolaşırken yakalandığımızda hikayemize asla inanmazlar ya da herhangi bir mazereti kabul etmezlerdi.

Başlangıçta, her şey değişmeden önce, ona olan ilgimi gizlemedim çünkü sınıf arkadaşlarımızın onu izlemesine, kıskanmasına ve ilişkimiz hakkında spekülasyon yapmasına ihtiyacım vardı, böylece Bain geri adım atmak zorunda kalacaktı. Ama bu bir hataydı.

En başında onu aramak benim açımdan tamamen yanlış bir hesaplamaydı ve içten içe bunu hep biliyordum. Her zaman onun üzerinde gezinme ve her hareketini izleme ihtiyacımın bir nedeni olduğunu biliyordum. Gemma derimin tam altına kazmıştı ve ben onu kısa bir süreliğine bile olsa çıkaramıyordum.

"Bu oyunu biz de oynayabiliriz." Breanna'nın eli boynuma ve saçlarıma dolandı. "Hepimiz olaylara bir süreliğine ara vermeye çalışıyoruz, değil mi? İddiaların tüm nedeni bu değil mi? Bir şeylerin önünü kesmek için

Sabah mı?"

Yutkundum ve dudaklarına baktım. Gemma'nınkilere hiç benzemiyorlardı ve bundan nefret ediyordum. Gemma şu anda ne yapıyordu? Bunu izliyor muydu? Bana karşı nefret mi besliyordu? Bir dahaki sefere ona yaklaştığımda beni uzaklaştıracak mıydı, çünkü ona tekrar yaklaşacaktım. Onun havasını tekrar soluyacak ve ellerimi vücuduna koyacaktım. Tek umudum benden daha güçlü olması ve beni hak ettiğim gibi kovmasıydı.

Müziğin sesi daha da yükseldi ve Breanna hevesli bir heyecanla dudağını ısırıldı. Shiner bana bir kadeh daha uzattı ve ben de damarlarımda yarattığı yanmanın tadını çıkararak içtim. Sırtımı Gemma'ya döndüğümünden emin olmak için dikkatimi karşımda duran Bain'e yönelttim ve onun beni şüpheyle izlediğini fark ettim. Birbirimize kilitlenmiştik, başka tarafa bakmayı reddediyorduk. Bain ve ben aynı kumaştan kesilmiştik. Baskınlık ilk dilimizdi ve ikimiz de diğerine boyun eğmeyecektik, tam da bu yüzden sonunda birlikte çalışmak zorunda kalacaktık.

Brantley başını bana doğru sallayarak, "Aynen öyle," dedi. "Tanıdığım Asi bu." Ona hızlıca bir bakış attım ve dilimin ucundaki soruyu hissettiğini biliyordum. Bana dönmeden önce arkamdaki kalabalığı taradı. "O iyi," diye mırıldandı ve boğazım düğümlendi. Breanna ellerim hâlâ kalçalarındayken arkasını döndü ve kışını kotuma sürtmeye başladı. Gerçi fark etmemiştim, çünkü arkamda olanlarla çok ilgiliydim. Bain'in başka biriyle kenarda durduğunu görmek hayal kırıklıklarımı ve endişelerimi hafifletmek için hiçbir şey yapmadı. Onu kendi gözlerimle görmem gerekiyordu.

Onunla göz teması kurmam gerekiyordu. Sadece bir kere.

Ama başımı eğip siyah elbisesine bir göz attığımda, midem yere düştü. Kışına dokunmaya cüret eden o salağa odaklandım ve mantıklı düşünme yetimin üzerindeki baskı hemen gevşedi.

Breanna itilip kakılmıştı ve ben de yoluma çıkan herhangi bir kişiyi ezmeme saniyeler kalmıştı ama arkamı döner dönmez

Işıklar kapandı.

Hoparlörden gelmemesi gereken bir ses geldiğini fark ettim.

"İddia zamanı."

ONUNCU BÖLÜM

GEMMA

ATEŞ TOPU İĞRENÇTİ.

Tadı boğazımdan aşağı inen gerçek bir ateş gibiydi ve Sloane bana küçük plastik bardağı uzattıktan sonra aptal gibi öksürmemek için kendimi zor tuttum. İlk başta yudumlamayı denedim ama Mercedes ve Sloane nasıl içileceğini göstermeden önce güldüler. Richard'ın kehribar renkli sıvısını cam bardakta içmesine, azarlanmadan önce bir uyarı gibi buzları şingirdatmasına alışkındım. Ama yine de içkiyi aldım, geri fırlattım ve saniyeler içinde mideye indirdim. Neden bu kadar cesur davrandığımı biliyordum. Isaiah'nın bana baktığını hissediyordum ve ona iyi olduğumu, dün geceki özel dersin beni zerre kadar rahatsız etmediğini göstermek istiyordum. Elbette, kalbim biraz sarsılmıştı ve Bain'in bana söylediklerini ona söylemeyi reddederken ağzımı kapalı tutmak için sahip olduğum tüm gücü harcadım, ama *iyiydim*.

Ancak şimdi karanlık bir odaya *çekildiğim*de, sadece *onun* dokunduğu yerlerimin üzerinde tanımadığım eller duruyordu ve kendimi boğulmuş hissediyordum. Bir parça ışık bile olmayan nemli ve soğuk bir odada olmanın korkusu kalbimin göğsümde uçuşmasına neden oldu. Neredeyse ilk iddia partisindeki kadar korkmuştum, Bain kulağıma tüylerimi diken diken eden ve paniğe kapılmama neden olan şeyler fısıldamıştı. Artık kendimden biraz daha emin olduğum için *o kadar* da korkmuyordum ama korku hâlâ kafamın arkasında sessizce yatıyordu. Geçmiş hala su yüzüne çıkıyordu ve yanıma gelen adamın yüzünü gördüğümü hatırlamak zorundaydım. Adını bilmiyordum ama onu okulun çevresinde zaman zaman görmüştüm. Koridorda ve hatta belki de yemekhanede yanından geçmiştim. Bana zarar vermeyecekti. Işıklar kapanmadan önce içten bakışları benimkilere yöneldi, sessizce buna hazır olup olmadığımı sordu ve ben de onaylarcasına başımı salladım.

Sloane ve Mercedes'in onayını almak istedim, ama eğer

Sonra Isaiah ve Breanna'yı tekrar görecektim ve bunu hazmedemiyordum. Şu anda tek başımaydım ve kendime güvenmem gerekiyordu.

Kapı kilitlendi ve oda zifiri karanlıktı. Nabzım hızla atıyordu ve adam beni yavaşça duvara yaslariken derin bir nefes aldım.

"Bunu kabul edeceğinden emin değildim," diye fısıldadı boynuma doğru. Nefesi içtiğim alkolle aynı kokuyordu ve dilimde hâlâ duran tarçın tadını geri yuttum. "Birisi bana senin artık Isaiah'ın olmadığını söyledi. Bu doğru mu? Yoksa o kapıyı çalmasına hazırlıklı mı olmalıyım?"

Hafif bir kahkaha attım ve bu düşünceyle birlikte gelen heyecanı bastırmaya çalıştım. *Neyim vardı benim?! Isaiah şu anda başka birine dokunuyordu!* "Isaiah'ın yerine birini bulduğunu görmedin mi? Bunu durdurmak için buraya gelmeyecek." Yutkundum, başımı yana eğerek ona erişim izni verdim. "Umurunda değil."

Bu sözlerin ardında hissettiğim gerçek beni susturdu ama sert eller siyah elbisemin kenarlarında ve popomun altında gezinirken rahatlamaya çalıştım. "Bundan emin misin?"

"Evet, eminim."

Emin değildim. Artık hiçbir şeyden emin değildim. İstedikimin bu olup olmadığından bile emin değildim ama yine de yapıyordum. Yavaşça boynumda hissettiğim sıcak nefese döndüm ve dudaklarımı onunkilere yerleştirdim. Isaiah'ınki gibi hissetmiyordum. Dizlerimi titretmiyor ya da içimde bir ısı demetinin oluşmasına neden olmuyordu ama bir anlamda yine de iyi hissettiriyordu. Elleri yavaşça kalçalarımda ve göğsümde gezinmeye başladığında nefes alışverişim biraz hızlandı.

Yine de panikle miyordum ve Richard'la ilgili anıları kafamdan uzaklaştırmaya çalışmıyordum. İlk parti sırasında Bain beni bu odalardan birine ittiğinde hissettiğim o tehlike hissini hissetmiyordum. Kendimi güvensiz hissetmiyordum.

Dilim ağzının içinde hareket etti ve biraz daha sıcak hissetmeye başladım. Elleri daha da yoğunlaştı ve kendimi o anın içinde kaybetmeye başladım, ta ki paniklemememin ya da geçmişimle ilgili düşüncelerimi uzaklaştırmamamın nedeninin bu adamın bana dokunuşuna odaklanmak yerine Isaiah'ı düşünmem olduğunu fark edene kadar. Beni yemek salonundaki masanın üstüne yerleştirirken ellerinin kıcımı kavradığı zamanı düşündüm. Geçen hafta kütüphanede vücudumu nasıl inlettiğini düşündüm. Bir ağacın dibinde beni ağzına aldığında ne kadar iyi hissettiğimi düşündüm. *Bu ne kadar büyüleyiciydi?* Böyle bir şeyi ulu orta yapmak çok yanlıştı ama bedenim tıpkı şimdi bunu düşününce verdiği tepkiyi verdi.

Bir iddia partisinin ortasında rastgele bir adamı öpmüyordum. Kafamda Isaiah'ı öpüyordum. Meme uçlarım sertleşti ve kendimi kontrolden çıkmış hissederek inledim. *Benim neyim vardı böyle?! Isaiah'ı düşünmeyi bırak!* Kendimi delirtiyordum ve huzursuzlandığımı hissediyordum. Bacaklarımı açtım, göğsümün içine uzanıp kalbimi çarptıran adam yerine bu adamın bana kendisini hissettirmesi için sabırsızlanıyordum.

"Hayır," dedim, ellerini çakıllı meme uçlarımdan çekip kalçalarımın üzerine koyarak. "Seni burada istiyorum."

"*Siktir,*" diye mırıldandı dudaklarımın arasından nefesli bir şekilde. "Sen ne istersen."

Isaiah'ı aklımdan çıkarırken başım tekrar geriye düştü. *Bu Isaiah değil.*

Ama... öyleydi. Kapı hızla açıldı ve kapı aralığında uzun bir gölge belirdi. Adamın elleri tam külotumun bacağıma iç kısmına değdiği yerde hareket etmeyi bıraktı ve ben donakaldım. Tek ampul aniden yandı ve hava bir anda yoğunlaştı. Isaiah orada durmuş, gözlerinde alev alev yanan bir ateşle doğrudan bana bakıyordu ve bu beni daha da yakıyordu. Yanakları kızarmıştı ve parmak eklemleri kanıyordu. İlk tepkim ne olduğunu anlamak için ona doğru koşmak oldu ama durdum

kendimden önce.

"Burada ne yapıyorsun?" Ellerimi geniş omuzlarının üzerinde tutarak sordum. *Breanna'yla birlikte olması gerekmiyor muydu?*

Adam dilini şaklattı. "Sana söylemiştim."

Onun eğlendiğini gördüm ve durakladım. "Beni buraya onu kızdırmak için mi getirdin?"

Ellerini elbisemin altından yavaşça çekerek gözlerini kaçırdı. Yüzünün her yerinde cinayet yazılı olan Isaiah'ya bakarken nefesimi içime çektim. *Neden kendimi suçlu hissediyordum?*

"Bain ondan bunu istedi. Ve Bain'in istediği bir şeyi ilk kez yapmıyor. Görünüşe göre Jeremy dişlerinin kırılmasından hoşlanıyor. Aksi takdirde kabul etmezdi." Isaiah bize bir adım daha yaklaştı ama ben onu görmezden geldim ve az önce beni öpen adama ters ters baktım.

"Bu doğru mu?" *Bu okuldaki tek bir kişiye bile güvenemezdim! Oyunlar, oyunlar, oyunlar!*

Dudakları kasıldı. "Tek sebep bu değil. Geçen gece Isaiah ile kütüphanede inlemelerini duydum." Dudaklarını yalarken bakışları vücudumda gezindi. "Çok seksisin bebeğim. Sana kim hayır diyebilir ki?" Kendimi çok yoğun hissediyordum ve anında sinirlenmişim.

Bacağım hızla yukarı kalktı ve onu taşaklarından vurdum, yere düşerken zevk aldım. "Zaten kötü öpüşüyorsun."

O kendini avuçlarken başında dikildim ve içimden tükürmek geldi ama bunun yerine omuzlarımı dikleştirdim ve elbisemin eteklerini aşağı çektim. Bu bodrumdan çıkmaya hazırdım. Aslında, bu okuldan gitmeye hazırdım. Jeremy'yi yerde bıraktım, gözlerimi Isaiah'dan uzak tutmak için kendime yalvardım ve onurumu yarı yarıya koruyarak kapıya doğru yürüdüm.

Karanlık yeraltı koridorunda soğuk sudan geçip tek başıma odama dönecektim. Tanıdık panik hissi küçük alandan bana doğru gelirken Sloane ya da Mercedes'in elimi tutmasına ihtiyacım yoktu. Ben iyiydim.

Isaiah kolumu tutarak, "Evet, doğru amına koyayım," diye mırıldandı. Beni tekrar o havasız odaya çekti ve duvara doğru itti.

Jeremy yavaşça ayağa kalktı, hâlâ hırıltılıydı ve kapıyı arkasından kapatırken yarı kahkaha attı.

Havanın yoğunluğu daha da arttı. O kadar yoğundu ki zorlukla nefes alabiliyordum. Isaiah'nın mavi gözleri gözlerime dikilince yutkundum ve ondan uzaklaşmaya çalıştım. Öfkeli gibi davrandım ama içten içe bocalıyordum. Duygularımı tam olarak saptayamıyordum ama Isaiah bana dik dik baktıkça daha da uçurumun kenarına geliyordum.

"Şu anda neden buradasın?" Isırarak söyledim. "Ne yapıyorsun?"

Isaiah kollarımı başımın üzerine doğru savururken elleri bileklerimi sıkıca kavradı. Kalbim dört nala atıyordu ve dakikalar önce Bain'in suç ortağı yerine onun ağzının benimkinde olduğunu düşünürken hissettiğim sıcaklık beni daha da yakıyordu. *Ahh*.

"Ne yapıyorum ben, Gemma?" Yüzüme doğru güldü ve yüz hatlarındaki kızgınlığı görebiliyordum. Boynundaki damar, göğsümün yükseldiği kadar hızlı atıyordu. "*Sen* ne yapıyorsun?" Isaiah'nın yüzü benimkine yaklaştı ve boğazım düğümlendi. Vücudum hâlâ tepki veriyordu ve ona bu kadar yakın olmak çok doğru geliyordu.

"Ne demek ne yapıyorum?" Çenemi yukarı kaldırıp en az onunki kadar güçlü bir bakışla ona bakarak sordum. "Yaptığım şeyi böldün!"

Gözlerini devirdi ve elleri bileklerimde sıkılaştı. Çekip gitme ihtiyacı hissetmeden bileklerime dokunmasına izin verdiğim tek kişiydi. Bu siyah kumaşın altında ne yattığını biliyordu. "Bu sen değilsin," diye fısıldadı, bakışlarını bedenimden aşağı indirmeden önce yüzümün her santimini taradı. Kelebekler mideme hücum etti ve başımı çevirmeye çalıştığımda ellerinden biri bileklerimden ayrıldı ve çenemi kavradı. Başparmağı yukarı kalktı ve şişmiş dudaklarımın üzerinde gezindi, Sloane'un sürmemi söylediği kırmızı ruju kesinlikle bulaştırdı. "Bu ruj sana ait değil." Kaşlarım çatıldı,

ve ağzım sert bir çizgiye oturdu. Isaiah çenemi bıraktı ve yüzümdeki saçları temizleyen at kuyruğuma dokundu. "Bu saç sen değilsin." Parmağı saçımı yerinde tutan küçük lastiğin altından geçip onu ikiye ayırdığında nefesim kesildi. Kahverengi buklelerim bir anda yüzümün etrafına düştü. Yutkundum, boğazı bacaklarımın arasında hissettiğim bir güçle titriyordu. Bir eli hâlâ bileklerimi sıkıca kavıyordu ama diğer eli yanağımdan aşağıya, boynumun alt kısmına doğru öyle yavaşça süzüldü ki nefes nefese kaldım. Parmağının ucu göğüs dekoltemin üzerinde gezinirken sırtım eğildi ve bedenimin ihanetine kızamadım bile. Kendi kendine hareket ediyordu. Her şeye rağmen Isaiah'ı istiyordu. Onun dokunuşunu istiyordu. Öpüşünü. Yumuşak fısıltılarını. Vücudum o yalnızlığa tekrar ihtiyacım olduğunu biliyordu. *Pervasisiz. Mantıksız.* Söz konusu o olduğunda ben buydum ve bu tek bir dokunuşun biçimindeki isyandı.

Boğuk sesi dikkatimi çekti ve doğrudan davetkâr ağzına baktım. "Ve bu elbiseye." Dili dışarı fırladı ve alt dudağını sıyırdı, ben de onu öpmemek için dişlerimi sıktım. "Bu elbise sen değilsin."

Nefesim yüzünde gezindi ve göz göze geldik. Kalbim sıkışmıştı. "Beni sandığın kadar iyi tanımıyorsun Isaiah."

Başparmağı, siyah kumaşın altındaki çirkin yara izlerimi sıyırarak, sabitlenmiş bileklerimi yavaşça ovuşturdu. "Seni gerçekten tanımak için tüm sırlarını bilmeme gerek yok Gemma."

Bileklerimi çekiştirdim ama gitmeme izin vermedi ve ondan başka bir yere bakamadım. Gözlerinin üzerimde olmasını arzuluyordum ve o içerideyken bu odadan kendi isteğimle ayrılmamın hiçbir yolu yoktu. "Kim olduğumu bile bilmiyorum Isaiah. Peki sen nasıl bilebilirsin?"

"Bu bir yalan." Karanlık kıkırdaması beni hayata döndürdü ve aniden ağzım onunkinden bir nefes uzaktaydı. "Kim olduğunu çok iyi biliyorsun. Tam olarak ne istediğini biliyorsun ve onu elde edene kadar durmayacaksın." Dizleri kalçalarımın arasına yerleşti ve ben de memnuniyetle onları açtım. Sözleri sarhoş ediciydi ve artık kanımdaki alkolü hissedemiyordum. Onun yerine

onu. "Çok kararlısın." Daha yakına itti ve neredeyse inliyordum. "Güçlüsün." Eli kalçamı kavradı ve parmakları tenime battı. "Cesursun." Sonunda tuttuğu bileklerimi bırakırken burnu yanağımın kıvrımlarında gezindi. Avuç içi yukarı kalktı ve başımın hemen yanındaki beton duvara dayadı. "En önemlisi, tehlikeden ne zaman geri çekileceğini biliyorsun. Bu yüzden Richard'dan kaçyorsun."

Richard. Amca değil. Richard dedi.

Yutkundum, altında titriyordum. Durması gerekiyordu. Aramızdaki itme ve çekme. Kendimi toparlayabilmek için odanın bir dakikalığına dönmeyi bırakmasını istedim.

Sözleri odanın içinde yankılandı. "Bana gitmemi söyle, hemen şimdi."

Dişleri kulak mememi sıyrırken tozlu ve kirli odaya göz gezdirdim. "Nene?"

Isaiah aniden geri çekildi, yüzündeki saf ıstırap ifadesi öfkesinin kabarmasıyla güçlükle gizlendi. "Senin için çok tehlikeliyim. Tıpkı Richard gibi. O yüzden bana gitmemi söyle."

Kaşlarım birbirine yaklaştı ama bir şey söyleyemeyecek kadar afallamıştım. Richard'a hiç benzemiyordu.

"Benden nefret ettiğini söyle!" diye bağırdı, bedenimi bıraktı ve başımı güçlü kollarının arasına sıkıştırdı. Saç çizgisinde boncuk boncuk terler oluşmuştu ve saçlarının dağınık olmasının nedeninin Breanna'nın onun üzerinde hareket ederken ellerini saçlarında gezdirmesi olduğunu biliyordum ama umurunda değildi. "Bana benim yerime o adamı istediğini söyle. Bu okulda benden başka biriyle yatmayı tercih ettiğini söyle! Bana *hayır* de. İt beni."

İşte o zaman anladım. Isaiah istediği için beni içine çekip itmiyordu. Beni içine *çekiyordu* çünkü beni itemiyordu. Bunu benim yapmamı istiyordu. Ve yapmalıydım. Ellerimi göğsüne koymalı ve onu odanın öbür ucuna itmeliydim çünkü haklıydı. O tehlikeliydi. Babası tehlikeliydi. Richard tehlikeliydi. Bain de tehlikeliydi. Hepsi kendi yöntemleriyle.

Ama tereddüt ettim. Parmaklarım arkamdaki taş duvara sürtündü ve bakakaldım. Gözlerinin içine baktım, mavi lekelerin içinde demlenen sorunu gördüm ve benimkiyle eşleşti. İkimiz de sıkışmıştık. İkimiz de doğru ve yanlış arasında kalmış, anlamadığımız bir şeyi birbirimize anlatmaya çalışıyorduk.

Isaiah'ın başı düştü ve elini geriye doğru kaldırıp yanımdaki duvarı tokatladı. "Git!" Bu kelime bir dağın yıkılması gibiydi ama ben kıpırdamadan durdum. Canım yanıyordu. Göğsümün üzerinde titrediğini hissettim ve babasının beni bulduğu gece -bilerek ya da bilmeyerek- canımı yakmış olması önemli değildi. Dün Bain'le tek başıma konuşurken hissettiğim bu yeni bağımsızlığın tadını çıkarıyor olmamın da bir önemi yoktu. Onu Breanna'yla gördüğümde midemin dibe vurması da önemli değildi. Onun dışında hiçbir şeyin önemi yoktu.

Hayat onun için kolay değildi.

Benim için de kolay olmadı.

Ellerim yavaşça göğsüne düştü. Avuçlarımın arasında kalbinin şiddetli atışını hissettim ve ağzını açtığında daha da hızlandı. "Benden nefret ettiğini söyle. Gitmemi söyle Gemma. *Lütfen*." Başını hızla kaldırdı ve ruhuma kadar hissettiğim bir bakışla beni kıştırdı. "Yarın geldiğinde, her şeye yeniden başlayacağım. Benden nefret etmeni sağlayacağım, böylece uzak duracaksın. Durmayacağım, o yüzden gitmemi söyle."

Istırap içimi burktu, her şeyi birbirine karıştırdı ve beni uçurumun kenarına itmek için ihtiyacım olan tek şey buydu. Titreyen elim onun sert çenesini kavradı, keskinliği tenimi kesiyordu. Onu kendime çektim ve kendimi bıraktım. Ağzım aç darbelerle onunkini kapladı ve diğer her şeyi uzağa ittim. Elleri belimi kavradı ve beni kaldırdı, bacaklarımı sırtına doladı, ortama doğru bastırdı. Çok fazla duyguyla dolu bu odada sıkışıp kalmış havayı içime çekerek inledim ve hemen geri ittim.

Dudağını ısırmadan önce "Yarını düşünmüyorum," diye fısıldadım.

Gözleri parladı ve bu da bir doz dopamin salgılanmasına neden oldu. "Yarını siktir et." Isaiah köşedeki pis sandalyeye oturdu ve bacaklarım onun iki yanına düştü. "Bu gece benimsin."

Gözlerimi kapadım, ellerinin sırtımda ve boynumun yanındaki fermuara kadar iz sürmesinin tadını çıkardım. Saçlarım omzumun üzerinden taranmıştı ve tenim o kadar hassastı ki kalın siyah kumaşın arasından bile saç tellerimi hissediyordum. Fermuarın sesi dikkatimi Isaiah'ya çekti ve elbiseyi kollarımın üzerinden aşağı doğru iterken kapüşonlu gözleri çıplak tenimi süzdü. Göğüslerim tamamen ortaya çıkmıştı. Sloane bana sütyen takmamamı söylemişti ve birden dinlediğime şükrettim çünkü Isaiah'ın ağzı üzerimdeydi ve vücudum beni kabul etmişti. Bacaklarımın arası ıslanmıştı ve bu konuda hiç utangaç değildim.

Bunu istemiştim.

Sanki babasının beni o yeşil tentenin altında bulduğu andan beri hissettiğim tüm öfke ve ihanet tam anlamıyla harekete geçmişti ve hepsini serbest bırakmam gerekiyordu.

Kot pantolonunun çiziklerinden daha fazlasını hissetmek isteyerek onun üzerinde hareket ettiğimde nefes nefese bir inilti beni terk etti. Meme ucumu ağzına götürdü ve saçlarına tutunarak haykırdım. Hafif bir acı anı, tam bacaklarımın arasına hücum etti. Hareket etmeyi bıraktım ve Isaiah bana sinsice bakarak geri çekildi. Ellerim omuzlarından ayrıldı ve gömleğine doğru ilerleyerek onu başının üzerinden yukarı çektim. Ayakkabılarımdan biri tozla kaplı zemine değdi ve elbisemin geri kalanını kalçalarımın altına iterek kendimi kucağından indirdim. Bana bakışının tadını çıkararak yavaşça elbisemden çıktım. Uzun uzun bakan gözleri beni tepeden tırnağa kavuruyordu ve her saniyesine bayılıyordum.

Sloane'un bana ödünç verdiği topuklu ayakkabılar ve siyah külotumdan başka bir şey giymeden ona doğru yürürken karın kasları esnedi. "Seni hak etmiyorum," diye fısıldadı, kalçalarıma tutundu ve yüzünde daha önce buraya girdiğinde sahip olduğu aynı yoğun bakışla bana baktı.

"Belki... belki de değil," diye fısıldadım, dizlerimi yavaşça yere indirerek. Ellerim kotunun düğmesini buldu ve kaşları çatıldı. "Fakat

bu anı hak *ediyoruz*. Gerçekliğe bir ara vermeyi hak ediyoruz." Fermuarı indirdim ve körü körüne hareket ettiğimi fark ettim. Ama bedenimin işaretlerini takip ediyordum ve geçmişe ve geleceğe lanet olsun, onunla bu anda olmak için can atıyordum.

Onu boxer'ından kurtardığımda başı arkaya eğildi ve elleri bacaklarının üstünde esnedi. Tereddütlerimi geri yuttum. İkinci bir düşünceye yer yoktu. Bacaklarımın arasındaki zonklama, onu kavrayıp tabanından aşağıya ve tekrar yukarıya doğru okşadığımda daha acil hale geldi. Isaiah ve benim ormanda Shiner ve rastgele bir kıza rastladığımız zamanı düşündüm. Onun yaptığını yapmak istiyordum. Onu ağzıma almanın nasıl bir his olduğunu bilmek istiyordum. Onun kontrolünü kaybetmesini izlemek istiyordum, çünkü çoğu zaman kontrol *ondaydı*.

"Gemma." Kalçaları hareket ederken ağır ağır nefes aldı ve mükemmel şekillendirilmiş karın kasları esnedi.

Ağzım sert uzunluğunun üzerinde geziniyor ve dudaklarımı yalıyordum. Şehvetinin cazibesi ve vücudumun her kıvrımına nasıl girdiği beni tamamen büyülemişti, ama bir şey yapamadan elleri kollarımda kenetlendi ve beni yerden kaldırıp kucağına oturttu. "Dizlerinin üzerinden kalk."

Islaklığıma süründüğünü hissettiğimde hırıltılı bir nefes çektim. Bizi ayıran ince kumaşın arasından geliyordu ve bunu hissedebileceğini biliyordum. "Babamın yaptığı bir şey yüzünden bu iğrenç, pis bodrumda dizlerin sıyrılmış halde bana sakso çekmene asla izin vermeyeceğim." Yutkundu, ayağa kalktı ve arka cebine uzanıp kot pantolonunu ve boxer'ını tamamen indirdi. Sonra prezervatif paketini ağzına aldı ve folyoyu yırtarak beni prezervatifi takabileceği kadar geriye itti. Külotum aşağı indi ve beni sıkıca kavrayıp yaklaştırmadan önce külotumu odanın diğer ucuna fırlattı. "Seni hak etmiyorum," dedi tekrar, benimle aynı hizaya gelerek. Ne kadar iyi hissettireceğini bilerek ona süründüm ve öyle de oldu. O kadar iyi hissettirdi ki neredeyse ağlayacaktım.

"*Siktir*," dedi boynumun kıvrımına doğru nefes alarak. Üstünde hareket etmeye başladığımda ellerim başının etrafına dolandı. O her yerdeydi. Dudakları tenimin her santimine dokunuyordu. Dili benimkini kaplıyordu ve elleri de itişleri kadar hızlı hareket ediyor gibiydi.

"Mmm," diye iç geçirdim eli bedenlerimizin arasına girdiğinde ve klitorisimin üzerinde daireler çizerek kalçalarımın farklı hareket etmesine neden oldu. Yakında geleceğini bildiğim yüksekliğin peşindeydim. Orgazm oluşuyordu ve her şey daha hızlı ilerliyordu. Parmak eklemlerindeki sıyrıklar karnıma sürtündü ve ben de kızarmış izlere baktım.

Başparmağı hareket etmeyi hiç bırakmadı ama dudakları benimkindede durakladı. "Işıklar söndüğünde seni aramak için kilitli kapıları kırdım." Nefesimi içime çektim, hareket ettikçe ciğerlerim yanıyordu. *Tanrım, çok iyi hissettiriyordu.* Karnımın alt kısmındaki bükülme ve çekilme kıvılcım çıkarıyordu ve kendimi çözülürken hissetmek istiyordum. Bana yalan söyleyen ve her şeyin yolunda olduğunu ve bana bir daha asla dokunabilecek kötü bir şey olmadığını söyleyen o mutluluk hissini istedim.

"Başka birinin ellerinin senin üzerinde olduğunu düşünmek beni deli ediyor." Dudağımı ısırды ve bacaklarımın arasındaki kıvrımın gerildiğini hissederek bağırdım. İçime daha hızlı pompalamaya başladı, ikimiz de birbirimiz için çılgınca daireler çizerek koşuyorduk.

"Tanrım," diye inledim, vücudunun etrafında tam, gürleyen dalgalar halinde aşağı inmeden önce bir kez daha hareket ettim. Kolları kalçalarımın etrafında kenetlendi ve aniden, orgazmımı sürerken sırtım yerdeydi ve bu şimdiye kadar hissettiğim en yoğun, kör edici şeydi.

Isaiah üzerimde hareketsiz kalarak beni kapasitesine kadar doldurdu. Kulağımın dibine inip yere yığılırken sözlerini zar zor fark ettim. "Sanırım seni seviyor olabilirim Gemma." Gözlerim kapanırken kalbim durdu, gelecek olan her şeyin belirsizliğini uzaklaştırmaya çalışıyordum. "*Ama yapamam.*"

ONBİRİNCİ BÖLÜM

GEMMA

Sanat odasının kapısına bakıp durdum, yüzünü ne zaman göreceğimi merak ediyordum. St. Mary's'in altındaki bodrumda her şeyin bir araya gelmiş gibi görünüp tekrar dağılmasının üzerinden birkaç gün geçmişti ve Isaiah'la aramızdaki şeyler hâlâ aynı derecede çalkantılıydı. Benden uzak durmaya devam etti. Gözlerini benden ayırmıyor, bana doğru hiç bakmıyordu. Her özel ders seansında elleri neredeyse her zaman bir kalem ya da kitap tutuyordu, sanki nesnenin kendisi onu sandalyeye bağlıyordu. Bain'i takip etmek ya da psikiyatri hastanesine geri dönmek için hiç ayrılmadı. Hiçbir şey yapmadı. Orada, o sessiz kütüphanede öylece oturduk, ikimizin de söylemek istemediği şeyleri içimizde tutarak istenmeyen düşüncelerimizin içinde çürüyüp gittik.

Bay Cunningham'dan beri SMC'den kimse bizi kontrol etmeye gelmemiştii ve onunla aynı odaya her adım attığımda Bain'in bakışları üzerime kilitlenmesine rağmen o da müdahale etmemiştii. Her şey durmuştu ve bu beni geriyordu çünkü fırtınadan önce her zaman bir sakinlik vardı.

Richard'la da sık sık böyle olurdu. Sinirlenip saygısızlık yaptığımı söylemeden ya da kafasında doğru olmayan bir senaryo uydurup beni cezalandırmadan önce haftalarca *normal* bir hayatımız olurdu.

Geçen pazartesi onunla yaptığım telefon görüşmesini atlayabildiğim için şükreliyordum, ancak Müdür Ellison yine de sohbet etmek için beni ofisine çağırdı. Annemi o süngerli odaya attığı anıyı aklımdan uzaklaştırırken, Richard'a dişlerimin arasından yalan söylemeye hazırlanırken kalkanlarım kalkmıştı. Onunla konuşurken seviyeli bir kafaya ihtiyacım vardı, böylece işleri medeni bir şekilde yürütebilirdim. Ona ipucu vermek istemiyordum, özellikle de doğum günüm yaklaşırken ve her şey büyük ölçüde değişmek üzereyken. Isaiah'ya gözetimden ne zaman çıkacağını ve kaçmam için gerekli şeyleri bana ne zaman getireceğini soramayacak kadar inatçıydım ama

yakında olduğunu biliyordu.

Mary's'den mezun olmadan önce Richard bir şeyden şüphelenirse, sosyal hizmet görevlisi ensesinde solurken bile silahı atlar ve beni koparırdı, Müdür Ellison'ın Pazartesi akşamı benimle konuşmak istediği şey de buydu. Görünüşe göre sosyal hizmet görevlisi Ann aramış ve beni kontrol etmek istemişti. Müdürün bir şeyler sakladığına dair içimde bir his vardı çünkü kuşkulu bir şekilde doğum gününden bahsetmişti ve bunun muhtemelen sosyal hizmet görevlisiyle konuştukları bir konu olduğunu biliyordum. Teknik olarak on sekiz yaşına girdiğimde, artık onun için bir ilgi alanı olmayacaktım. Dolayısıyla kimse beni kollamayacak, kontrol etmeyecek ya da Yargıç Stallard'ın yalanlarla dolu hikâyesinde delikler açmayacaktı. Sosyal hizmet görevlisinin artık bir yükümlülüğü olmayacaktı ve Richard onun bizi yalnız bıraktığından emin olacaktı.

Bir yanımda Müdür Ellison'ın sosyal hizmet görevlisinin aradığından bahsetmesine sevinmişti. Hâlâ hayatta olduğunu bilmek beni sevindirmişti. Yine de bunun bir nedeni olduğundan emindim. Sevgili *amcam* hakkında daha fazla şey öğrendikten sonra, pek çok konuda yanıldığımı hissettim. Richard'ın onun ipuçlarını takip ettiğinden ve hayatımıza girmesine izin vermesinin bir nedeni olduğundan oldukça emindim. Tıpkı Bain'in St. Mary's'e geldiğinden beri yaptığım her şeyi Richard'a anlatmamasının bir nedeni olduğu gibi.

Tuval üzerindeki son karakalem parçasını kaydırırken kaygı kollarımdan aşağıya ve parmak uçlarıma doğru süzülüyordu. Kalın kâğıdı hızla indirdim ve malzeme dolabına koşarak onu gizli çizim koleksiyonuma ekledim. Bu kimsenin görmesini istemediğim bir resimdi, özellikle de Isaiah'ın.

Tam dolabın kapısını açtığımda, sanat odasının dışında bir gölge gördüm. Kalbim küt küt atmaya başladı ve yüzüme minik bir gülümseme yayıldı. Isaiah çoğunlukla beni görmezden geliyordu, bu da itiraf etmek istediğinden daha fazla acı veriyordu, özellikle de Cumartesi gecesi yaptığımız küçük muhakeme hatasından sonra, ama her sabah onu sanat odasının kapısının dışında otururken görüyordum, eşyalarımı toplayıp kahvaltıya gitmemi bekliyordu.

Beni görmezden gelmekte iyiydi ve önemsizmişim gibi davranmakta daha da iyiydi,

Özellikle de gözler üzerimizdeyken, ama yine de geldi ve burada iyi olduğumdan emin oldu. Geldiği ilk gün ona korumasına gerek olmadığını söylesem de, bu beni korunduğumu hissettirdi.

Bu bizim yeni normalimizdi.

Uzaktan izledi, gözlerimin içine neredeyse hiç bakmadı ve bu okulun dışındaki geleceğim dışında hiçbir şeyin önemi yokmuş gibi davrandım. *Tam da olması gerektiği gibi.*

Kalçamdaki eteğimi düzelttim ve çantamı kaptığım gibi Bayan Fitz'in masasının üzerindeki küçük saate baktım. Elim kayışın üzerindeyken durdum ve henüz kahvaltıya gitme vaktinin gelmediğini fark ettim. Tekrar yavaşça kapıya döndüm ve kalbim göğsümün duvarlarında sekmeye başladı. Kapı tokmağını çevirirken içimdeki korkuyu bastırdım.

İçimde bir his vardı.

İçgüdüsel bir şey, muhtemelen birinin beni yapmamam gereken bir şey yaparken yakalayacağı korkusu ve dehşetiyle geçen onca yıldan gelen bir şey, içimde çiçek açtı, ama Cade'in elinde telefonuyla uzak duvarın karşısında durduğunu gördüğümde aniden soldu.

"Burada ne yapıyorsun?" Rahat bir nefes alarak açık koridora çıktım ve akrilik boyaların ve kömür tozunun kokusunu dışarıda bıraktım.

Cade telefonunu elinden bırakmıyor ve bana bir bakış bile atmıyordu. "Sanat okuluna gitmeyi düşünüyor musun Gemma? Bayan Fitz'in dün dersten sonra sana sorduğunu duydum."

Hayal kırıklığı, üniversitenin kısa süreli düşüncesiyle birlikte oradaydı. Ama bu aklımdaki son şeydi. "Benim için öyle bir şey söz konusu değil. Ama sen bunu zaten biliyordun."

Cade duvarı itti ve telefonunu okul ceketinin cebine soktu. Sarı saçlarını yüzünden uzaklaştırmıştı, bu yüzden yakışıklı yüz hatlarındaki temkinliliği görebiliyordum. "Bunu nereden bilebilirim ki?"

Gözlerimi devirerek karanlık koridora baktım. "Gerçekten orada durup Isaiah sana daha ben gitmeden gideceğimi söylememiş gibi mi davranacaksın?"

mezun olur musun?"

Cade önümde durakladı ama ben ona bakmadım. Cade'in benim hakkımda ne bildiğinden emin değildim. Ya da Isaiah'ın diğer arkadaşlarının. Her Rebel kaçamak cevaplar veriyordu. Duygularını kollarına takmazlardı ve yüzlerini okunmaz tutmakta, herhangi bir gerçeği veya yalanı eşit bir bakışla değiştirmekte mükemmeldiler, bu yüzden her gece o havasız kütüphanede ders çalışıyormuş gibi yaparken Isaiah'ın ne düşündüğünü bilmekte bu kadar zorlanıyordum.

"Neden artık bana karşı oynamıyorsun?"

Sonunda Cade'in sıcak, kahverengi gözlerine baktım. Cevabımı beklerken bir kez göz kırptı. "Bir süre önce benim için indirdiğin oyundan mı bahsediyorsun?"

Başını salladı, samimi görünüyordu ama gerçekten hissettiği şeyin bu olup olmadığını kim bilebilirdi? Omuz silktim. "Telefonu artık yanımda taşımıyorum." Isaiah'ın bana verdiği telefonu kullanmak yanlış geliyordu. Isaiah'nın rastgele bir yere gitmesi gerekebilir ve ben de birinin bizi kontrol etmeye geldiğini ona bildirmek için bir yola ihtiyaç duyarsam diye derse yanımda getirmiştım ama hepsi bu kadardı. O aptal şeyi elimde tutup bana mesaj atmasını beklemek ve sonunda hayal kırıklığına uğramak istemiyordum.

Cade tedirgin bir şekilde içini çekti. "Peki ya bu koridorda benim yerime Bain olsaydı? Ya seni köşeye sıkıştırıp tehdit etseydi, ya da Isaiah'ın babası rastgele ortaya çıkıp seni okulun pis bir köşesine sürükleyip aletini içine soksaydı? Ne yapardın Gemma? Seni kim kurtarmaya gelirdi?"

Öfke tenime hücum etti ve yanaklarımın yandığını hissettim. "Bu biraz abartılı görünüyor, Cade. Gerçekten Isaiah'nın babasının sabahın altısında buraya gelip beni resim odasından çıkaracağını ve benimle birlikte olacağını mı düşünüyorsun?" Bain'i boş ver. Richard'la ilişkisi olsa bana dokunmazdı. Elinde başka bir şey vardı.

Alaycı bir şekilde güldü. "Açıkkçası bu düşünceden hiç korkmuyor gibi görünmen beni endişelendiriyor."

Topuklarımın üzerinde sallandım. "Cade, yaptığım şeylerin yarısını bile bilmiyorsun.

aracılığıyla. Ya da tanık olduklarım. Isaiah'ın babası gibi adamlar tanıyorum. Bu okula adımını atmazdı çünkü burada gözler var. Isaiah'ın babası gibi adamlar kirli işlerini yaptırmak için başka adamları kullanır." Bir kahkaha attım. "Isaiah gibi. Sen ve Brantley gibi."

Isaiah'nın babasının beni Asilerin önünde nasıl dizlerimin üstüne çöktürdüğünü ve onlara benimle uğraşmalarını söylediğini hatırlayınca neredeyse boğazım düğümleniyordu. Bain'e bir şey kanıtlamak için beni ormanda kovalamalarına izin vermişti ve her ne kadar olan ya da planlanan bu olmasa da, bunu bilmiyordu.

Tek bildiğim, Isaiah ve en iyi iki arkadaşının bana tecavüz ettiğini düşündüğü ve Bain'e anlatmam için beni St. Mary's'e sürüklediğiydi. Bain'in o gece neler olduğunu bilip bilmediğini merak ediyordum. Arabasını aldığımı biliyordu, peki sonrasında neler olduğunu biliyor muydu?

Cade dilini dişlerinin üzerinde gezdirdi ve gözlerini kısa bir süreliğine kapattı, sonra tekrar açıp bakışlarını benimkilere dikti. Artık bir zamanlar olduğunu düşündüğüm o altın çocuk gibi görünmüyordu. Öfkeli kaşları ve kararlı çenesiyle ölümcül görünüyordu. "Isaiah uyumuyor."

Başım eğildi, saçlarımdan bir parça kolumu gıdıkladı. "Tamam..." Ne söyleyeceğimi ya da konuşmadaki bu ani değişikliğin nedenini bilmediğim için sözümü yarıda kestim. "Seni buraya bana bunu söylemek için mi gönderdi? Bu sabah uyuyor mu? Biliyorsun, bebek bakıcısı istemedim. Sorun değil. Gidebilirsin."

Cümlemin son kısmını duymazdan geldi. "Havuzda tur atıyor. Bir şeye çok sinirlendiği zaman böyle yapar. İyi olduğundan emin olmak için beni buraya gönderdi. Gözleri hep üzerinde olsun istiyor, özellikle de babası yüzünü bildiğine göre."

Ağzım açık kaldı. "Havuz mu? Burada havuz mu var? Dışarısı soğuk ama." Donuyor olmalıydı.

Cade dudakları kıpırdarken bir kaşını yukarı kaldırdı. "Bu kapalı bir havuz Gemma. Burada bir havuz olduğunu nasıl bilmezsin?"

"Yüzme takımı var mı?" St. Mary's hakkında bilmediğim başka ne vardı?

Cade başını salladı. "Havuz yasak bölge. Bir yüzme takımı vardı ama..." Omuz silktilti. "Biri boğuldu ya da öyle bir şey oldu, bu yüzden SMC havuzu kapattı. Bir noktada boşaltılması gerekiyordu."

Sanki bu normal *bir şeymiş* gibi aklım "*biri boğuldu falan*" kısmına takıldı. Ama Cade bunu bir kez daha geçiştirerek devam etti. "Yardım edebileceğinizi umuyordum."

Bir adım geri çekilip kapıya yaslandım. "Neye yardım edeceksin?"

Başka tarafa bakarken Cade'in çenesinin keskin açısını yakaladım. "Isaiah ile. Onu hiç böyle görmemiştim ve..." Adem elması sert bir yutkunmayla aşağı yukarı sallandı. "Ve endişeliyim. Ona ulaşamıyorum. Senin bildiğinden çok daha fazla şey yaşıyor ve daha keskin olması gerekiyor. Eğer düşündüğüm şeyi yapmayı planlıyorsa, odaklanmış ve azimli olması gerekiyor."

Cade'in alnına küçük bir endişe çizgisi kazındı ve sanki karnıma saplandı. Isaiah'nın ne planladığından emin değildim ama hayatımda ilk kez Cade'in yüzünde gerçek bir endişe görebiliyordum. Ne kadar çaresiz olduğunu saklamıyordu ve ben de bunu anladım.

"Bana havuzun nerede olduğunu söyle."

Burnuma klor kokusu geldi ve içimi bir özlem duygusu kapladı. Havuz büyüktü ve koyu renkli su, yüzeyde zahmetsizce hareket ederken davetkâr görünüyordu. O kadar geniş ve derindi ki, kendinizi orada kaybetmek çok kolay olurdu. Suyun nazikçe teninizi kaplamasına ve tüm endişelerinizi yıkamasına izin vermek.

Onu görmeden önce duydum. Güçlü kolları derin maviliği kesiyordu. Koyu renk saçları birkaç saniyede bir ortaya çıkıyor, düz burnuna ve çenesine her bakışında göbeğim düşüyordu. Geri dönüp tekrar dalarken çok güçlü ve yetenekli görünüyordu. Havaya sıçrayan sular ılık sıvının içine düşüyordu ve ben

yaklaştığımı hissettim.

Yüzmeyi öğrenmek istiyordum.

Belki Richard'dan uzak bir yerde kök saldıgımda öğrenirdim. "Hey," diye bağırdım, çantamı kapının yanına bıraktım ve eve doğru yürüdüm.

kenar. Zaten okul üniformamı giymiştim, ancak bu sefer eteğimin altından ince bir deri parçası gösteren uyluk hizasında bir tayt giymiştim. Parmaklarım ayakkabılarımı çıkarıp kumaşı bacaklarımdan aşağı kaydırmak için kaşınıyordu, böylece en azından ayaklarımı suya sokabilecektim.

Islak yüzü havuzdan çıkarken Isaiah aniden yüzmeyi bıraktı. Çenesinin kıvrımından küçük su tanecikleri akıyordu ve yutkundum. *O kadar güzeldi ki.* Etrafını saran sürekli otorite havasıyla çok karanlık ve tehlikeliydi, ama derinlerde, iyi olan her şey için çaresiz olan güçlü bir kalbi olduğunu biliyordum. Bunu saklamaya çalışıyordu ama ben görebiliyordum. Geçen gece haklıydı; benim gerçekte kim olduğumu bilmek için tüm sırlarımı bilmesine gerek yoktu, benim de onun gerçekte kim olduğunu bilmek için *onun* tüm sırlarını bilmeme gerek yoktu.

"Ne yapıyorsun burada? Her şey yolunda mı?" Ben karanlık uçuşumun kenarında dururken Isaiah bana doğru ilerledi. Kenarı kavradı ve ben de fiziksel efordan dolayı ellerini ve kollarını kaplayan patlamış damarlara baktım.

"Cade uyumadığını söyledi."

Isaiah oflayıp pufladı, şakakları tıkırdarken başını sola çevirdi. Havuzun kenarını itip tek bir hareketle kendini yukarı çekmeden önce aramızda sessiz bir an geçti. Aramıza mesafe koyarak hızla bir adım geri çekildim.

Ona yakın olmaktan korktuğumdan değildi. Geçen hafta boyunca sessiz bir kütüphanede, onun nefes sesinden başka bir şey duymadan oturmuştum. Ama bu farklı hissettirdi. Midem gerildi ve kalbim sıkışmaya başladı. *Neden uyumuyordu?*

Isaiah ıslak saçlarını hızla silkeledi, küçük su damlacıkları üniformamın önüne çarptı. Kalçalarındaki alçak siyah mayoyu düzeltti ve gözlerimin mayosunun sert hatlarında gezinmesine engel olamadım.

Karnı. Her eğim ve kıvrımda, Cumartesi günü altımda ne kadar gergin hissettiğini hatırlayarak gözlerim oyalandı. O bir sanat eseri idi. Bunu bilmeliydim, bu hafta onu istemeden de olsa birçok kez gizlice çizmiştim.

"Cade'in koca bir ağzı var," diye homurdandı Isaiah, aynı yerde duruyor, su derisinin üzerinden geçip ayaklarımızın altındaki zemine inerken kıpırdamıyordu. "Seninle benim hakkımda konuşmaya hakkı yok."

Gözlerimi onun bedeninden ayırıp hızla suya bakarken kollarımı üniformamın üzerinde kavuşturdum. *Tanrım, bakmaktan kendimi alamıyordum.* Onunla kütüphanede olmak bir şeydi, ama burada? Üzerinde neredeyse hiçbir şey yoktu ve vücudumun her parçası tepki verdi. "Endişelendiğini söyledi. Bir şey söylemesinin tek nedeni bu."

Kısa kahkahası etrafımızda yankılandı. "Peki bu konuda ne yapmanızı bekliyor?"

Tereddütle ona bir adım daha yaklaştım, konuyu nasıl geçiştirdiğini görmezden geldim. "Neden uyumuyorsun, Isaiah?"

Isaiah hiçbir şey söylemedi. Bunun yerine gözlerimin içine bile bakmadan başımın arkasındaki duvara baktı. Bakışlarını o kadar çok arzuluyordum ki canım acıyordu. Birbirimize kilitlendiğimizde bana verdiği o ani sarsıntıyı hissetmek istiyordum. O iddia gecesinden beri bunu hissetmemiştim. Dudaklarımı birbirine yapıştırdım, hâlâ onun mükemmel bir şekilde sabit duran yüzüne bakıyordum. Kalın nemli kirpiklerinin altındaki torbalar koyulaşmıştı ama yine de her zamanki gibi sabit görünüyordu.

"Biliyor musun," diye başladım, "ben de pek uyumam. Hiç uyumadım, gerçekten. Tobias gittiğinden beri." *İşte. Tam orası.* Bakışlarını benimkilere çevirdiğinde neredeyse sıçrayacaktım. Sanki odanın buza dönüştüğünü hissettim. Ama soğuk değildi. Sıcaktı. Çıplak ayakla kara basmanın buz gibi yanması gibi. "Kabuslar görüyorum," dedim,

Kabul sırasında derimin nasıl gerildiğini görmezden gelerek.

"Biliyorum," dedi, arkasında su parıldarken hâlâ kıpırdamadan duruyordu. Kaşlarının seğirdiğini hissettim, endişenin o kadar hızlı bir şekilde içime işlediğini hissettim ki, onu yıkamak için havuza atlamak istedim. *Nasıl oldu da*

Bu noktaya nasıl geldik? Sadece birkaç ay içinde aramızda çok şey olmuştu.

Isaiah hızla sırtını bana döndü, boynunu sıkıca kavradı ve omuzları ile omurgasındaki her kas dalgalanmasını sergiledi. "Neden uyuyamadığımı bilmek ister misin? Neden burada olduğumu, bedenimi yorduğumu şimdiden bu kadar yorgun musun?"

Yaklaştım ve beni hissedebildiğini biliyordum. İkimiz de havuzu inceledik, neredeyse yan yana duruyorduk. O bana bakmadı, ben de ona bakmadım, aramızdaki bağı koparmaktan çok korkuyordum. Ağır ve sıkıydı. Büyük odayı aşırı bir gerginlik doldurmuştu ve buradaki nem bile sözlerinin serin akışkanlığını bozamıyordu.

"Bazen uykumda onun çılgınlıklarını duyabiliyorum. İşler kontrolden çıkmaya başladığında ya da düzeltemediğim bir şey olduğunda, zihnim anında kontrol edemediğim bir duruma ilk kez düştüğüm zamana geri dönüyor. Kırılğanlıklarım uykumda ortaya çıkıyor."

Ellerim yanıma, onunkilerden birkaç santim uzağa düştü ve az önce itiraf ettiği şey beni tamamen şaşırttı.

"Annem saldırıya uğradığında değiştim. Henüz ergenlik çağındaydım ama görmemiş olmayı dilediğim şeyleri görmüş ve biliyordum. Fransız kapıları açıldığında kötü bir şeyler olacağını anlamıştım. Babam gitmişti, ağabeyim Jacobi de öyle. Bir süre önce beni ve Jack'i tek başımıza bırakıp gitmişti." Isaiah derin bir nefes aldı ve konuşmanın onun için zor olduğunu biliyordum. Sesindeki gerginliği, açıkta kalan tenime sürtünen kör bir ustura gibi duyabiliyordum. "Sadece ben, Jack ve annem masada oturmuş, şefin az önce hazırladığı yemeği yiyorduk. Gözlerindeki panik dolu bakışı gördüm. Önce bana, sonra da Jack'e bakışı beni körü körüne harekete geçirdi. İlk adam kapıdan içeri adımını atar atmaz ileri atıldım, kardeşimi yakaladım ve koşmaya başladım. Çok hızlı koştum. O kadar küçüktü ki hatırlamıyor ama ben hatırlıyorum. Her şeyi hatırlıyorum. Minik ellerinin tişörtümü nasıl deldiğini hatırlıyorum. Jack'i odalarımız arasındaki duvarda bulunan küçük bölmeye iterken annemin attığı çılgınlıkları duyduğumu hatırlıyorum.

Her ayrıntıyı hatırlıyorum."

Gözlerimin arkasına nem vururken ellerimiz birbirine değdi. Annesine bir şey olduğunu biliyordum ama hiç sormamıştım.

"Jack'i kilit altına alıp yemek odasına koştuğumda neredeyse çok geçti. Annem yerde kendi kanıyla dolu bir havuzun içinde yatıyordu. Yüzü..."
Isaiah sözlerini bitirmeden önce birkaç saniye durakladı. "Yüzü tanınmaz haldeydi."

Onun için hıçkırmamak için elimi ağzıma götürmek istedim. Çatlak sesini duyduğumda göğsümün ortasında sert bir acı hissettim ve en başından beri Isaiah'ın zihninin içini görmek istememe rağmen bunu yapmak canımı yaktı.

"O geceyi pek sık düşünmüyorum. Ondan sonraki her şey bulanıktı. Cade ve Brantley babalarıyla birlikte geldiler. Hepsi şokta olduğumu söyledi ama değildim." Isaiah'nın hareket ettiğini hissettim ve bana baktığından oldukça emindim. "Travmanın insanları nasıl değiştirebileceğini biliyorum Gemma. Bu yüzden sen ve ben bu haldeyiz. Bu yüzden sen ve ben başka kimsede olmayan bir şeye sahibiz. Bu yüzden aramızda bir bağ var. Biz aynıyız."

Parmağı benimkiyle birleştğinde elim titredi. Onu tenimde hissetmek içimi rahatlatmıştı. Isaiah rahatlık, sıcaklık ve gücün tek bir kişide toplanmış haliydi ve tek bir dokunuşla kendimi evimde hissettim. Kendimi bütün hissettim. Tobias kaybolduktan sonra bunu hissedebileceğimi hiç düşünmemiştim.

"Bana neden uyumadığımı sormuştun."

Tek bir damla gözyaşı yanağımdan süzülüp ikimizin de üzerinde durduğu kaygan zemine düşerken sesim kısıldı. "Evet."

"Uyuyamıyorum çünkü gözlerimi kapattığım anda aynı şeyin sana da olmasından korkuyorum." Hızla ona baktım, yüz hatlarında saf azap ve güvensizliği gördüm. "İster babam, ister henüz tanışmadığım bir düşman, Richard ya da Bain tarafından." Yutkundum, elimi daha sıkı kavradı ve beni göğsüne çekti. Diğer eliyle okşadı

yüzümün yan tarafına hafifçe dokundu ve içime bir sıcaklık yerleşti. "Beni çok korkutuyorsun çünkü *sen* benim zayıf noktamsın Gemma Richardson ve eğer babam ya da Bain'in babası gibi yanlış insanlar bunu öğrenirse hiç merhamet göstermezler. Tıpkı annem gibi seni de bir pazarlık kozu olarak kullanırlar."

Ona bakarken alt dudağım titredi. Yanağımdan bir damla gözyaşı daha süzüldü ve kaşlarının arasındaki çukur daha da derinleşerek gözyaşımı hızla sildi.

"Hayatım boyunca kullanıldım." Söyleyebildiğim tek şey buydu. Kullanılmak istemediğimi söylemek istemedim, çünkü o zaman onu seçmediğim anlamına gelirdi, ama istedim. Onu seçmek istedim ve benimle gelmesini ve bizi inciten ya da incitme potansiyeli olan her şeyden uzaklaşmasını istedim.

"Biliyorum," diye fısıldadı, başımı çıplak göğsüne doğru çekerek. Gözyaşlarım hâlâ kaslarının kıvrımlarını örten suya karışıyordu. "Merak etme. Artık kimsenin seni kullanmasına izin vermeyeceğim."

Hızla geri çekildim, duvarlar yıkıldı ve arkamızdaki havuza çarptı. Ben içimi dökerken Isaiah'nın yüzü ciddileşti. "Bain bana bir şey söyledi."

Elleri yüzümü kavrarken çenesi kıpırdadı, ona söylememi bekliyordu, Belki de en başından beri istediği şey buydu, Bain'in söylediklerini ona söylememdi. Her iki durumda da, yine de ona söyledim.

"Bana, '*Tam da olmanı istediğim yerdesin Gemma*' dedi." Yutkundum, her şeyin bir anda ortaya çıkmasına izin verdim. "Ve Richard'la olan ilişkisi yasadışı silah satışından daha derinlere gidiyor. Benim kim olduğumu biliyor."

Isaiah başını eğip alnımızı birleştirdiğinde içimdeki korku ve endişe hissi çabucak silinip gitti. Bana karşı başını salladı, sıcaklığımız birbirine karıştı ve sonra dudakları dudaklarıma değdi ve ben ona doğru düştüm. Sert ve hızlı bir şekilde düştüm ve bu geri döndürülemezdi. Birbirimize sıkıca sarıldık ve ikimizin de bırakmak istediğini sanmıyordum.

ON İKİNCİ BÖLÜM

ISAIAH

Bir savaşın içindeyken iki düşman arasındaki çizgide kaldığınızda NE OLURDU? Her iki taraf da tehlikeli ve hileliydi. Elinizde silahlarla ya da sizi destekleyecek bir ordu olmadan giremeyeceğiniz bir savaştı bu. Hassas olmanız ve kontrolü ele geçirmeniz, onlara hiç beklemedikleri anda saldırmanız gerekiyordu.

Gemma'nın büyüdüğü evin önünde durup sabahın birinde amcamın arabasına yaslanırken kendime hatırlattığım tek şey buydu. İçeride ne bulursam bulayım, önce saldırıp sonra soru soramazdım.

İki savaşım vardı: biri babamla, diğeri de Yargıç Stallard'la.

"Neredeyiz biz?" Brantley sigarasını yolun kenarına fırlatarak sordu.

İnlememi tuttum, gizlice ona doğru yürüdüm ve siyah ayakkabımla ezdikten sonra eğilip kaldırdım. Brantley'nin kara kaşları arabaya yaslanırken alçaldı, sanki bana vurmak istiyormuş gibi bakarken elimi göğsüne doğru ittim ve popo parmaklarımın arasında parçalandı.

Cade kıkırdadı. "Birdenbire gezegen hakkında endişelenmeye mi başladın Isaiah? Nikotinle dolu yalnız bir sigara izmaritinin çürüyüp toprağa sızacağından ve ekosisteme zarar vereceğinden mi korkuyorsun?"

Brantley parmaklarımın arasından izmariti aldı, ben ona cebine sokmasını söyledikten sonra Cade'e baktı. "Sen neden bahsediyorsun ki?"

Cade kayıtsızca omuz silkti. "Bunu yer biliminde öğrendim. Senin aksine, sınıfta gerçekten dikkatimi veriyorum."

"Çünkü sen eziksin, kardeşim."

Derin bir nefes aldım ve neredeyse öndeki ağaçlar kadar uzun duran Stallard Malikânesi'ne dönüp baktım. Havada bir serinlik vardı ve bu beni daha da soğutmaktan başka bir işe yaramadı. "Siz ikinize bir hafta önce tarafınızı seçmeniz gereken bir zamanın geleceğini söylemiştim."

Brantley ve Cade yanıma gelip durdular, benim baktığım eve baktılar ama sessiz kaldılar, muhtemelen nerede olduğumuzu merak ediyorlardı.

"Senden sigaranı almanı istedim çünkü burada olduğumuza dair kesinlikle hiçbir kanıt olmaması gerekiyor. Ve bu evde yaşayan kişi" -çenemi karanlık pencerelere doğru yaklaştırdım, sanki zamanda geriye çekilmişim gibi Gemma'nın yüzünün pencerelerden dışarı baktığını hayal ettim- "kuralları çiğneyen vatandaşlarla büyüyor ve bu toplumda pek çok bağı var ve inanamayacağın kadar torpili var. Yalnız bir sigara izmariti onun duruşunu daha da güçlendirecektir."

Richard Stallard gibi adamlar için kanıtlar topçu silahıydı.

"Burada kim yaşıyor?" Cade, sesinde şüphe dolu bir tonla sordu.

İçimi çektim. "Yargıç Stallard. Gemma'nın amcası." Onun biyolojik amcası olmadığını Tate Amca ve ben çoktan anlamıştık ama Gemma bir gün ondan amca yerine Richard diye söz edince ağzından kaçırdı ve bu da zaten şüphelendiğimiz şeyi doğruladı.

Brantley ellerini kabaca başının üzerinde gezdirdi. "Isaiah, ne oluyor lan? Gemma'yla uğraşmayı bıraktığını sanıyordum. Bain bile ondan bir adım geri çekildi."

Onu görmezden geldim. "İkinizin yapması gereken bir seçim var. Hemen şimdi ve burada." Her şeyi açıkça ortaya koymadan önce hızla ikisine de baktım. "Ya benimle olursunuz ya da olmazsınız." Cade ağzını açtığında elimi kaldırdım. "Bırak da bitireyim."

İkisinin de yüzü düştü. Dikkatimi onların arasında gezdirdim.

Böylece içimi döktüğümde gerçekten ne hissettiklerini anlayabilecektim. "Babamın işini devralmayacağım." Sessizlik kesildi. Cade ve Brantley'nin nefes almayı bıraktıklarından emindim. "Başka bir şey söylemeden önce, savaşın hangi tarafında olmak istediğini bana bildirmen gerekiyor. Eğer benim tarafımdaysanız, babalarınızın da muhtemelen benimkilerle birlikte yok olacağını bilin. Cade," diye başladım, ona bakarak, "bir annen olduğunu hatırlamanı istiyorum. Her şey söylenip bittiğinde, artık onunla şu anda olduğu kadar az bir ilişkiniz olmayabilir."

Kalbim çılgınca çarpıyor, ağzımdan çıkan her kelimeyle daha da hızlanıyordu. Babalarımızın bizim için tasarladığı ve küçüklüğümüzden beri bizi yetiştirdiği berbat gelecekte kurtulmak istediklerine inanmak istiyordum ama onları yanımda istememin onların da yanımda olduğu anlamına gelmediğini biliyordum. İstekler ve gerçekler birbirinden çok farklı şeylerdi.

Şaşırtıcı bir şekilde, ilk konuşan Brantley oldu. "Ne diyorsun Isaiah? Bir şekilde her şeyi bırakıp gideceğini mi? Bu Huntsman'a sökmez. Peki ya Jack?"

Babamın beni bırakma isteğini sorgulayacağını biliyordum ama sözüme sadık kalıyordum. Benimle olduklarından emin olana kadar daha fazla bilgi vermeyecektim. "Ya benimlesinizdir ya da değilsinizdir. Şimdi bilmem gerek."

Kalbimin her atışında kafamın içinde saydım. Kan hücum etti ve damarlarımı ihtiyatla doldurdu. Eğer yanımda değillerse, bu onların da düşeceği anlamına geliyordu. Geçen her saniye kaslarım daha da geriliyordu.

"Seninleyim." Cade bir adım öne çıkıp yanımda durdu ve bir an için donup kalmama neden oldu. "Bunu sormak zorunda kalman bile beni biraz tedirgin etti. Biz çocukluğumuzdan beri kardeşiz." *Sadık. Cade çok sadıktı.*

"Sen de o kadar uzun zamandır annenin oğlusun. İstersen onunla birlikte toparlanıp bu hayatı terk edebilirsin. Her şey bittiğinde baban senin peşinden gelemmez." Bunu yapması aptallık olurdu.

Cade bıyık altından güldü. "Eğer babamı da kendininkiyle birlikte aşağı indirirsen, annem muhtemelen seni kendi elleriyle öper. Geçen Şükran Günü'nde yemek masasında onu bıçakladı. Ondan nefret ediyor ama onu terk etmekten de çok korkuyor." İkimiz de Brantley'e dönmeden önce bir kez başımı salladım.

Siyah kapüşonunu başına kadar çekerken çenesi bir tahterevallı gibi ileri geri oynadı. Elleri kapüşonunun önündeki cebe girdi. "Bütün bunları Gemma için mi yapıyorsun?"

"Hayır," diye cevap verdim. "Bunu kendim ve Jack için yapıyorum. Ama bu?" Muhtemelen görmek istemediğim şeylerle dolu eve doğru başımı salladım. "Bu kısmen onun için. Yargıç Stallard Coven'lara bağlı ve geçmişte babamla çalıştı, şimdi de Bain'lerle çalışıyor, ikinizin de bildiği gibi. Eğer varsayımlarım doğruysa, Bain kendisine yaklaşmak için Gemma'yı kullanmayı planlıyor, belki de bir anlaşma yapmak için, emin değilim. Ama Gemma bunun bir parçası ve ben buna izin vermeyeceğim. Yargıç Stallard ve bu olaydaki konumu hakkında her şeyi bilmek istiyorum. Çünkü babamı indirip dizginleri devrettikten sonra Richard Stallard için geleceğim ve bu da onun kim olduğunu bilmem gerektiği anlamına geliyor."

Demek istediğim, Gemma'ya ne kadar zarar verdiğini ve Tobias'a ne yaptığını bilmem gerektiği idi. Çünkü yapılacaklar listesinde bir sonraki bu olacaktı: Tobias'ı bulmak, onun için. Yanlışlıkla ayağım takılır ve bu sırada Richard Stallard'ı boğarsam bunu yapamazdım.

Brantley bana ve Cade'e dönmeden önce birkaç saniye evi inceledi. "Planın ne kadar sıkı Isaiah? Çünkü baban onu alt etmeyi planladığınızı öğrenirse ve işe yaramazsa hepimizi öldürür." Endişeliydi ve bu onda hiç görmediğim bir şeydi. "Daha azı için adam öldürdüğünü gördük."

Bain kabul ettiği sürece planım çoğunlukla sağlamdı, ki joker kartımı açıkladıktan sonra bu zor olmayacaktı. Jack önlem olarak zaten güvendeydi, çünkü işler ters giderse en çok zarar görecekt kişi o olacaktı. Ve Gemma için gerekli tüm belgeleri alır almaz, yeni

Kimlik ve ortadan kaybolması gereken, aklına bile gelmeyen diğerk her şeyi herkesin gözü önüne sererdim.

"Çok sıkı. Ama bu bir risk. Bu bir savaş olacak, Brantley. Eğer çıkmak istiyorsan, o zaman arabaya geri dön. Eğer girmek istiyorsan, işlerin ters gidebileceğine dair tek uyarının bu olduğunu bil."

Saniyeler sonra gölgeli yüzünde uğursuz bir gülümseme belirmeden önce boğazından bir yutkunuş geçti. "Babam gibi olmak istediğimi mi sanıyorsun? Etrafta dolaşıp emir almak ve öldürmek istediğimi mi sanıyorsun? Hayatımın geri kalanında Bain gibi adamlara karşı çetin bir mücadelenin içinde olmak istediğimi mi sanıyorsun?" Başını arkaya attı ve kıkırdadı. "Sen beni ne sanıyorsun? Cade haklı. Biz doğduğumuzdan beri kardeşiz. *Senin* psikopat babanı ya da bizimkini *sana* ve kardeşliğimize tercih edeceğimizi mi sanıyorsun? Biraz kafayı yemiş olabiliriz ama en azından birbirimize sadığız." Ve onların babalarının benimkilere sadık olması utanç vericiydi.

Yanıma geldi ve yanımda durdu, hepimiz eve doğru döndük. Üzerime bir rahatlama çöktü ve günlerdir ilk kez kendimi ağırlık altında hissetmiyordum - tabii dün sabah Gemma'nın kollarımda olduğu zaman hariç. Umutsuzca ihtiyaç duyduğum bir kırılma noktasıydı ve sabah zili çalmadan önce teslimiyetçi bir öpücükten daha ileri gitmemiş olsam da, diğerk her şey halledilene kadar beni tatmin etmeye yetti. Ağzının bir tadı beni biraz daha idare edebilirdi. Kütüphane de dün geceki kadar gergin değildi, sanki karşılıklı bir anlayışa varmıştık. Kırık camların üzerinde yürüyorduk ve her iki tarafa da atılacak bir adım sonunda bizi kesecekti.

Brantley nefesinin altında homurdandı. "Aksini düşündüğün için aptalın tekisin."

Siyah kapüşonumu yukarı çektim ve Cade de aynısını yaptı. Yavaşça Yargıç Stallard'ın evine doğru sürünmeye başladık. Telefonum çaldı ve Gemma ya da Shiner'in adının ekranda olmasından korkarak hemen çıkardım ama arayan amcamdı.

AMCA TATE: Sana SMC'nin şartlı tahliyenin iptal etmek için bir toplantı ayarladığını söylüyorum ve sen lanet gecenin ortasında kaçıp suları test mi ediyorsun? Bain bu kadar geç mi çıktı? Yoksa bu sefer Gemma mıydı? Yemin ederim Isaiah.

İkisi de değil. Bu tamamen iş. Yakında döneceğim.

AMCA TATE: Bu saatte koridorda yürürken yakalanmasan iyi edersin. Özel dersten yürüyerek döndüğüne inanmazlar. Bayan Fitz seni gece yarısından sonra Gemma'nın kapısında yakaladıktan sonra olmaz.

Telefonumu cebime attım ve uyarısını görmezden geldim. Ne yaptığımı biliyordum. Geçmişte, Bain en iyi zamanda gizlice kaçırdı. Nöbetçi öğretmenin yürüyeceğini bildiği zaman. Ya da daha iyisi, muhtemelen onları uyaran kişi oydu. İlk günden beri onu takip etmemi istiyordu. Artık amacı bu değildi. Bain aylardır beni St. Mary's'den attırmaya çalışıyordu ama şimdi planı Gemma'ya kaymıştı. Başka bir planı vardı ve bu plan artık benim okuldan atılmamı içermiyordu.

"Yani bana bu kadar büyük bir eve gizlice girmek üzere olduğumuzu ve hiçbir alarma basmayacağımızı mı söylüyorsun?"

Boğazımdan derin bir kıkırdama yükseldi. "Babamdan nefret ediyorum ama bana iyi öğretti. Alarmlar ve kameralar kapalı. Gizli olanlar bile."

Richard Stallard yatağında uyuyordu ve üç ü m ü z ü n kalın duvarları arasında sakladığı son sırrı da ortaya çıkarmak üzere olduğumuzu bilmiyordu.

"İKİNİZ NE YAPARSANIZ YAPIN, onu öldürmeme izin vermeyin." Elim Stallard Malikânesi'nin yan tarafındaki bir kapının tokmağında duruyordu. Evin zemin seviyesinin altında olduğu için bir bodruma açılıyor gibi görünüyordu.

Brantley ile yakın dururken Cade'in kolu benimkine değdi. "Burada tam olarak ne bulacağını düşünüyorsun?"

Kahretsin, bu kanımı donduracaktı. Yine de bunu söylemedim. Bunun yerine, "Umarım Yargıç Stallard'ın Covens'i yönettiği ve o berbat yerde ne kadar çok şey yaptığı gerçeğini sağlamlaştıracak bir şey. Tate Amca da ben de suçluları oraya gönderdiğini düşünüyoruz, onları akıl hastası olarak görüyor ama onları gerçek psikiyatri birimine göndermek yerine yeraltına gönderiyor."

Brantley dişlerini sıktı. "Muhtemelen babamı oraya o göndermiştir."

Bu mümkündü. Ya da belki Richard'ın babası yapmıştı. Düşündüğümüzden daha eskiye dayandığına dair bir önsezim vardı.

"Başka ne bulmayı planlıyorsun?" Cade dürttü ve kilidi açmadan önce beni durdurdu. "Artık saklanmak yok Isaiah. Biz senin takımındayız. Bırak da oynayalım."

Kilidi açmaya başladım, parmaklarım etrafımızı saran serin hava yüzünden neredeyse uyuşmuştu. "Gemma'nın neden ondan kaçtığını bilmem gerekiyor." Ona onun adını ilk kez söylediğimde yüzünde beliren dehşet ifadesi aklıma gelince dişlerim kırıldı. *Ve yara izlerini.* "Onu incitti ve ne kadar incittiğini bilmek istiyorum."

"Siktiğimin piçi." Bu Brantley'den geldi ve neredeyse gülümsedim. Kendini iyi gösterip kadınlardan üstünmüş gibi davranabilirdi ama aslında o da en az benim kadar korumacıydı. Kızları ancak onlarla işi bittikten sonra, gömülü travmaları yüzünden kendinden uzaklaştırırdı. Ben de öyleydim - ta ki Gemma'ya kadar.

Ev ürkütücü bir şekilde sessizdi. Tek bir ses bile duyulmuyordu. Duvarlardan geçen kaloriferin vızıltısı, sızdıran bir giderin damlaması, buzdolabının yumuşak uğultusu bile yoktu, bu da haklı olduğum anlamına geliyordu. Evde değildik.

zemin seviyesinde. Ana katın altındaydık. Brantley ve Cade'in sol omuzlarına hafifçe vurdum ve hepimiz o tarafa döndük, küçük bir el feneriyle basamakların nerede olduğunu bulmaya çalıştık. Ağırlığının altında gıcırdadılar ve hepimiz durakladık, kulaklarımız tetikteydi. Bir yanımla Richard'ın uyanmasını ve buraya gelmesini diliyordu. Gözlerinin içine bakıp ona bazı sorular sormak istiyordum. Başlangıç olarak, neden *yeğenin* ona baba demesini istediği gibi. Bir süre önce yaptıkları konuşmaya kulak misafiri olduğum düşüncesi beynimin en derin yerinde gizleniyordu.

"Bodrum." Cade'in derin fısıltısı etrafımızda süzüldü ve daha da aşağı indik.

Bodrum bitmemişti. Ayaklarımızın altında halı ya da etrafımızı saran çerçeveler içinde spor malzemeleri ile duvara yapıştırılmış düz ekran televizyon yoktu. Karanlık ve kasvetliydi ve göğsüme buz gibi bir yumruk indirdi.

Ayak seslerimizin altında bir şey sıçradı ve el fenerini yukarı kaldırıp yavaşça etrafı taramaya başladım. Kalbim yerinden çıkacak gibiydi ve etrafımda dönüp köşedeki bir şeyin üzerinde durdukça düşmeye devam ediyordu.

Ona doğru yürüdüm, zemin ayakkabılarımın altında nemliydi. Küf ve kir kokusu etrafımıza yayılıyordu ve metal zincirlere ulaştığımda boynumu bükerek tavana bağlı olduklarını gördüm. *Eğer o...*

Mide bulandırıcı düşünceler beni her açıdan vuruyordu ve aniden yalnız kaldım. Brantley ve Cade artık orada değildi. Sadece ben vardım, karanlık bodrumda, Gemma'nın bir zamanlar olduğundan şüphelendiğim yerde diz çökmüştüm. Çiğ bileklerinin, her şeyden çok koruduğu pembe kabarık derisinin görüntüsü kan basıncımın yükselmesine neden oldu. Başım öne düştü ve göğsüm kabardı.

"Isaiah."

Dikkatlice başımı kaldırdım ve altlarında küçük kelepçeler olan asılı zincirlere tutundum. Kendimi yukarı çektim, onları tavandan çekip çıkarma isteğiyle titriyordum. Düşüncelerim kudurmuş gibiydi ve odaklanamıyordum. Kalp atış hızım tavan yapmıştı,

kaburgalarımın arkasında
görlüyor. "Bunlar da
ne?" Biraz daha
sessizlik oldu. "Isaiah,
konuşsana lan."

Omzumun üzerinden arkamdaki iki gölgeye baktım ve odanın etrafımızda sallandığını hissettim. "Onlar zincir."

"Ne için?" Cade bir adım öne çıkarak ve sesini alçaltarak sordu. Sıkı kavrayışı parmaklarımı avucuma batan metalden uzaklaştırdı ve kelepçeli popomu tereddütle yüzüne yaklaştırıp inceledi. Gözleri benimkilere kaydı ve Brantley nefesinin altında küfretti.

"Yüce İsa."

Ofisi.

"Ofisine gitmemiz gerekiyor. Kişisel belgelerini saklayabileceği bir yere." Bu bodrumdan çıkmam gerekiyordu. Boğuluyordum. *Onu öldürebilirdim.* Yüzümün önünde sallanan zincirlere tekrar baktım ve Gemma'nın zincire vurulduğunu hayal ettim. Kendi zevki için mi? Ona zarar vermek için mi? İkisi için de mi?

"Oh, kahretsin. Buraya gel." Etrafımda dönerken ayakkabım taşlı toprağa sürtündü.

"Bekle. Isaiah." Cade'in eli omzuma kenetlendi. "Belki de yapmamalısın." Kavrayışının altında kılandım. "Bırak lan beni. Ben iyiyim."

"Öyle misin?" Göz göze geldik ve elimden kaydığını anladım. Öfke başka hiçbir şeye benzemiyordu ve gelecekte yüz yüze kalacağım durumu kontrol etme konusundaki bilinçli yeteneğimi ele geçiriyordu.

Derin bir nefes aldıktan sonra başımı salladım ve ikimiz de Brantley'nin durduğu yere doğru yürüdük. Elleri iki yanında yumruk olmuş, siyah kot pantolonuna sürtünüyordu.

Sessizlik ölümcül bir veba gibi bizi takip ediyordu ve ben tam o noktada, zincirler arkamda sallanırken donup kaldım.

Richard Stallard ölü bir adamdı.

Bakışlarım yavaşça duvarı taradı ve el fenerini uğruna cinayet işleyebileceğim tek kızın son fotoğrafının üzerine tuttum. İçimden boş bir uyuşukluk akıyordu ve bu hissetmek için kötü bir şeydi. Gemma'nın bağlı, çıplak, soğuk ve açlıktan ölürlen çekilmiş fotoğrafları. İri elleri vücudunda. Yumuşacık battaniyelerle çevrili yatağında, başında dikildiğini bilmeden uzanırken, bir parmağı uyuyan yüzünün orasında burasında geziniyordu.

Yara

izleri.

Kesikler

.

Sıyrıkla

r.

Çürükle

r.

Ona dokunmuştu ve o bunu istememişti. Benim olana zarar verdi. Mide bulantısı boğazıma kadar geldi ama dişlerimi sıktım. Bir his Daha önce hiç bu kadar vahşi hissetmemiştim ve öldürmeye hazırdım. Elimdeki feneri tutarken ellerim titredi ve Cade'in eli avuçlarını başıma sıkıca sarmadan önce feneri avuçlarımdan aldı.

"Sakin ol, Isaiah."

Normal havada nefes alamıyordum. Öfke ve hiddetten boğuluyordum. *Ellerini lanet vücudundan ayıracaktım.*

"Isaiah!" Cade'in sert fısıltısı, yere tuğla gibi düşen insanlığımın enkazını dağıtmak için hiçbir şey yapmadı. Yüzüme bir tokat attı ve ben de yüzümü hızla fotoğraflara doğru çevirdim. Çok fazla fotoğraf vardı. Çok fazla vardı. Çıplak ve zincirliken ona dokunmuştu. Elleri boynundaydı, sırtındaydı, saçlarını tutuyordu.

"Buradan hemen defolup gitmesi gerekiyor."

"Gemma'yı düşün, Isaiah." Brantley'nin kalın parmakları kollarıma gömüldü. "Hapiste olursan onun yanında olamazsın ve şu anda bir şey yaparsan gideceğin yer orası olur."

Buradan çıkmam gerekiyordu.

Evi havaya uçuracaktım. Pimi çekecektim.

Eğer şans verilirse bir saniye bile düşünmeden lanet olası el bombası.

"Ofisine gidin. Gemma, Coven'lar ve Tobias adında biri hakkında her şeyi topla."

Cade başını salladı. "Hallediyorum. Gidin. Şimdi."

Cade arkada kalırken Brantley beni çekti ve geldiğimiz yan kapıdan dışarı çıkarmasına izin verdim. Yüzümü dümdüz ileriye, vücudumu evden uzağa çevirmiştım, çünkü eğer bir daha görürsem, hemen geri döner ve Richard Stallard'ı kendi ellerimle öldürürdüm.

Daha önce de söyledim, yine söylüyorum: Gemma Richardson uğruna insanlığımdan vazgeçebileceğim tek kişiydi.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

GEMMA

Demirin demire çarpma sesi duyulduğunda gözlerim fal taşı gibi açıldı. Bu sesi her yerde, her zaman tanırdım. *Zincirler*. Boğazım düğümlendi ve kalbim küt küt atmaya başladı. Sırtımı Sloane'a dönmüş, duvara bakıyordum, bu da kapımı kimin açtığını göremediğim anlamına geliyordu. Zincirin tahtaya vuruşunu dinledim ve nefesimi tuttum. *Sloane mıydı?* Sloane'un her yatağımızın üzerine astığı peri ışıklarından dolayı odada hafif bir parıltı vardı. Uyumaya gittiğimizde genellikle onları kapatırdık ama Sloane uyumadığını fark ettikten sonra, kâbusları kovacağını umarak onları açık tutmaya devam etti.

Olmadı. Ama tatlı bir jestti.

Nefes alışını dikkatle dinledim ve aslında hâlâ yatağında olduğunu fark ettim. Koridorun serin havasının rahat odamıza süzüldüğünü hissettim ve gözlerimi kapattım. *Kahretsin*. Elimi hafifçe hareket ettirerek yastığının altındaki telefona uzandım. Gece yarısını çoktan geçmiş olmalıydı ama umarım Isaiah'ın telefonu açıktı.

Benim için bir şey yapabileceğinden değil. Cevap verdiğinde çok geç olurdu.

Odamdaki her kimse o zamana kadar benimle işi bitmiş olurdu. Ve eğer Richard olsaydı, çoktan gitmiş olurduk.

Bir iniltiyi bastırdım ve bana çok tanıdık gelen korkuyu geri ittim. Midem düğümlenmişti ve kalbim hızla çarpıyordu. Panik yüzünden sıcak ve karıncalı hissediyordum ve ne yapacağımı bilmiyordum.

Richard değil. Richard değil. Richard değil.

Başım dönmeye başladığında ağzıma kan tadı geldi. Dehşet içimde dolaşıyordu ve güçlü bir el omzuma indiğinde orada ölmek istedim.

Richard beni alırsa hayatta kalamam.

"Bebeğim."

Titrek bir nefesle konuşamaz hale geldim. Hızla arkamı döndüm ve parmaklarımı Isaiah'nın eline geçirdim, odamın gölgeleri arasından yüzünün her mükemmel kıvrımına kazınmış endişeyi gördüm. Koyu renk gözleri doğrudan ağzıma yöneldi ve başparmağı aceleyle ayrılmış dudaklarımın üzerinden geçti.

"Ağzın neden kanıyor?"

Vücudumda bir ürperti dolaşırken gözlerim tekrar kapandı. Dilimi dudaklarımın üzerinde gezdirdim, yutmadan önce metalik sıvının tadına baktım. Fısıltım uzaklarda çalan bozuk bir plak gibiydi. "Beni korkuttun."

Isaiah nefesinin altından küfrederek elini yavaşça kolumdan aşağı indirdi ve parmaklarımızı birbirine kenetledi. Ağırlaşmış göz kapaklarımın arasından baktım, beni yukarı çekerken kalbimin sakinleşmesini diledim. Yorgan kucağıma düştü ve birkaç kez göz kırptım. "Burada ne yapıyorsun?"

Küçük odamızın diğer ucundan Sloane'un bakan gözlerini yakaladım ve bize sırtını dönmeden önce gözlerini devirdi. "Bir dahaki sefere kapıyı çal Isaiah."

Hiçbir şey söylemedi. Ona doğru bakmadı bile. Teni avucuma sıcak geldi ve endişe beni dürttü. "Sen iyi misin?"

Yine hiçbir şey söylemedi ama vücut dili yeterince şey anlatıyordu. Gergindi. Her tarafı. Beni ayağa kaldırdı, parmakları benimkileri sıkıca kavradı. Yumuşak halının üzerinden geçtik ve kapımı açarak beni koridora çıkardı. "Isaiah, neler oluyor?"

Zihnim allak bullak olmuştu. Düşüncelerim panik ve şüphe arasında ince bir çizgide gidip geliyordu. Arkama baktığımda duvardaki titreyen aplikler ve koridoru kaplayan koyu kırmızı halıdan başka bir şey göremedim. Isaiah beni daha da hızlı bir şekilde kızlar koridoruna ve ardından bir kapının önüne gelene kadar erkekler koridoruna doğru çekerken tüylerim diken diken olmuştu.

"Isa-" Kapıyı açıp beni içeri itmeden önce adını tamamlamaya fırsatım olmadı. Kapı çarparak kapandı ve fark ettim ki ilk defa

hiç onun odasında bulunmamıştı. Karanlıktı ve soldaki yatak dağınıktı, sağdaki ise yapılmıştı. Oda arkadaşı oldukları için Cade'in nerede olduğunu merak ettim ve bir parçam sormak istedi ama Isaiah'ın yüzü aniden önümdeydi ve gözlerinin arkasından okunamayan bir şey geçerken gözlerimin içine baktı. Korunmasız ve neredeyse savunmasız görünüyordu.

Elimi kaldırdım, diğer her şey kaybolurken göğsüm endişeyle inip kalkıyordu. Tüm belirsizliklerimiz ortadan kalkmıştı ve onun sıcak yanağını avucumda hissetmeme saniyeler kalmıştı ki elimi avucunun içine aldı. Bakışları benimkilere saplandı ve arkasındaki pencereden süzülen gümüşü ay ışığında insan gibi bile görünmüyordu. Gerçek olamayacak kadar mükemmel görünüyordu.

Kolum Isaiah'ın parmaklarının çalışmasıyla yavaşça dirseğime kadar itildi ve ellerinin titrediğini gördüm. *Onun nesi vardı?* Kolumu uzattım ve nefesimi tutarak kısa bir süreliğine yara izlerime baktım. Onları çoktan görmüştü ama gergin bir yüz ifadesiyle bakıyordu. Dudakları narin tenimin yan tarafına dokunduğunda bileğimi göğsüme sabitleme ihtiyacımı geri ittim.

"Ne yapıyorsun?" Yaralı bileğimin tüm çapı boyunca hafif öpücükler bırakmasını izlerken sesim soluk soluğaydı. Isaiah'nın ağzı, o kolu yavaşça bırakıp diğerine başlayana kadar tenimde kaldı. Hava üzerimde uğuldadı ve içimde bir şey klikledi, dudaklarının tenimde gezinmesinden ne kadar hoşlandığımı söyledi. Bileklerime pek sık dokunulmazdı. Çoğu gün puslu havayı bile hissetmezlerdi. Çok hassastılar ve Isaiah'nın dudaklarını üzerlerine koyması mideme bir sıcaklık yayılmasına neden oldu.

"Isaiah," diye tekrar fısıldadım, kalbim yerinden fırlayacak gibiydi.

Kolumu bıraktığında gözleri benimkilere kaydı. Uzun uyku tişörtümün eteklerini parmaklayıp vücuduma doğru çekerken öylece kaldık. Kafam çok karışık ve onu durduramayacak kadar doğru yerlerde çalışıyordum. Dokunuşları yumuşaktı ama bir o kadar da aceleliydi, sanki tenimin her santimini dikkatle damgalıyordu.

Isaiah aniden alanımı doldurarak beni kapısına doğru itti. Sırtım sert tahtaya çarptı ve göğsü önüme bastırdı. Uzun kollu tişörtümün altına dar bir atlet giydiğim için aniden hayal kırıklığına uğradım çünkü kumaş tenimi kaşındırıyordu. Ellerim masif tahtaya yaslanmıştı ve aniden enseme kavrayıp başımı yukarı kaldırdığında kalbim hızla çarpmaya başladı. Ağzı boğazımın dibini sıyırdı ve nabzımın attığını hissettiğinden emindim. Dudaklarının yumuşaklığı beni okşadı ve köprücük kemiğimin hemen altına inerek boynumun her yerine öpücükler bıraktı.

"Isaiah, bunu artık yapmayacağımızı sanıyordum. Sat'tan sonra-" Dürüst olmak gerekirse, ne yaptığımızdan emin değildim ama şu anda bunun önemli olduğunu düşünmüyordum.

Elleri kalçalarımın uzandı ve beni etrafında dönmeye zorlayarak sırtımı hemen sıcaklığıyla kapladı. Ağzım kapandı ve gözlerim büyüdü. Bacaklarımın arasında ısı biriktikçe içim daraldı. O kadar sağlam ve koruyucu olan iri ellerinin belimi kavradığı hissi tüm düşüncelerimi yok etti.

Yalnızken böyle biriydik. Birbirimizden başka bir şey düşünemeyecek kadar çaresizdik.

"Sana dokunmam gerek," diye fısıldadı, sıcak nefesi kulağımı kapladı. Vücudumdan aşağı bir ürperti yayıldı ve sırtım eğilerek popomu onun sert ön tarafına doğru itti. "Sana dokunmama izin ver bebeğim. *Lütfen.*"

Yanaklarım kızardı ve dudaklarımı birbirine yapıştırdım.

Dili kulağımdan omuzlarımın arkasına doğru bir çizgi çizerek omurgamın üzerine indi. Arkamı dönüp ağzımı onunkine yapıştırmak istedim ama bir şey bunu yapmama engel oldu. Eller kalçalarımın ayrıldı ve parmakları atletimin ince askılarının altından kaydı. Yavaşça aşağı çekti ve ağzımdan hırıltılı bir nefes çıktı. Bana dokunma şekli çok şehvetliydi. Beni cırılçıplak soymak için acele etmiyordu. Acele etmiyordu. Dudaklarını yavaşça vücudumun bazı bölgelerinde gezdiriyordu.

sadece bir kez daha dokunulmuştı.

Bu düşünceyle gözlerim daha da büyüdü. *Bekle*. Dudakları sırtımın pek sık düşünmediğim derisine dokunduğunda vücudum gerildi. Kimse sırtımı görmezdi, onunla seks yaparken bile. *Karanlıkta görebilir miydi?*

Bir ayağımı onunkinin arasına soktum ve panikle arkamı dönmeye çalıştım ama Isaiah beni hızla tekrar sıkıştırdığı için hareket edemedim.

"Hayır." Sesi çakıllıydı ve göğsü hızla tenime değdi. "Isaiah," diye mırıldandım.

"Artık sana dokunamayacak." Dudakları o zamandan beri iyileşmiş ve solmuş olan silik izlerin üzerine kondu. Richard bu kadar acımasız olalı en az bir ya da iki yıl olmuştu, muhtemelen oraya koyduğu çirkin izlerden iğrenmişti. Isaiah askıları sonuna kadar indirdi ve atletimi hızla çekerek kalçalarımın üzerinde bıraktı. Ön tarafım çıplaktı ve ani panik ve kafa karışıklığına rağmen meme uçlarım sertleşmişti ve onun dokunuşu için yalvarıyordu. Dokunuşu bana bir şeyler yaptı. Beni sakinleştirdi ve şimdiki zamanda olmam için beni ikna etti.

Isaiah'nın burnu arkadan yanağımı sıyırdı, parmakları şortumun kemerinin altına daldı. "Başka nereni incitti Gemma? Mükemmel küçük bedeninden onun lanet dokunuşunu çıkarmak istiyorum."

Gözlerim yaşardı ve cevabım açık oldu. "Her yerde. Beni her yerde incitti."

Isaiah arkamdan sertleşti. Bana daha fazlasını sormak istiyordu. İsteddiğini biliyordum. Ama artık konuşmak istemiyordum. Sadece onunla yaşadığım bu teselliği istiyordum. Sadece *olmak* istedim. Onunla birlikte.

Sanırım bunu biliyordu çünkü hızla gerildi, şortumun kemerini kavradı ve yavaşça bacaklarımdan aşağı çekti. Göbeğim sıkılaştı ve neredeyse inleyecektim. Kumaş kalçalarımın üzerinden geçiyor ve orta kısma kadar karıncalanmalar gönderiyordu. Başım geriye doğru eğildi, saçlarım sırtımın çıplaklığını gıdıklıyordu.

"Artık sana zarar veremeyecek." Parmakları benimkilere takıldı

Başımı çevirdim ve gözlerine kilitlendim. Vahşi ve evcilleşmemişlerdi ve gördüğüm ateşi körüklemek istedim. Tutkuyu. Bu ana bağlı inanılmaz bir işkence vardı. Bir geleceğimiz olmadığını bile bile böyle dokunmamız. Başından beri neredeyse yasaktı. Richard, Bain ve babasından gelen her tehditle. Yine de, işte buradaydık, sadece küçük bir tat için onları birer birer deviriyorduk.

Ağzım onunki tarafından sahiplenildi ve öpüşmemiz derin oldu. Dili, sanki ruhumu boğazımdan yukarı ve kendi boğazından aşağı emiyormuş gibi benimkini canlandırdı. "Ellerini başının üstündeki kapıya koy."

Heyecan alevlendi ve geçmişin düşünceleri yangından çıkan küller gibi uçup gidiyordu. Isaiah'nın parmakları külotumun içine daha fazla daldı, diğer eliyle beni yerinde tuttu ve kalça kemiğimi kazdı. Parmağı hassas sinir demetinin üzerinde gezindi ve bacaklarım kıpırdamaya başladı. "*Benim*," diye homurdandı, dudaklarımı tekrar ısırdı. "Ve seni incittiği için parmaklarının her birini kıracağım."

Beni çevrelerken havayı içime çektim ve ıslaklığımın onu kapladığını hissettim. İnledim, neredeyse bana istediğim şekilde, hak ettiğim şekilde dokunması için yalvardım. Sonsuza kadar Isaiah'la burada, bu odada kalabilseydim, kalırdım.

"Seni koruyacağım Gemma. Sen gittiğinde bile."

Parmağı içime girdi ve başımı omzuna yaslayarak inledim. Isaiah içime girdi ve beni sıkıca kavrayışı hiç azalmadı ve ben bunu sevdim. Onun güçlü ellerini hissetmeyi seviyordum. Ona olan güvenimi sorguladıktan sonra bile Isaiah'ın yanında kendimi güvende hissediyordum.

Özgüvenimdeki düşüş sadece geçmişime verdiğim bir tepkiydi. Başından beri Isaiah'ın beni asla incitmeyeceğini biliyordum.

"İşte bu," dedi Isaiah, içime bir parmak daha sokarak. Kalçalarımı oynattım ve karnımın derinliklerindeki kıvrımın tadını çıkardım. Çok iyi hissettiriyordu. Hepsi öyleydi. Parmakları. Terli tenimde dudakları. Sert boyu beni arkamdan okşuyordu. "Beni içinde hisset. Parmaklarımı becer ve bunu hak ettiğini bil."

tapınılan. Kendiniz ve *sadece sizin* için iyi hissettiren şeyi yapın."

Daha hızlı hareket ederek inledim. Başımı arkaya atarken ellerim kapıdan kaymaya başladı. Bacaklarım sallanmaya başladı. Isaiah'nın kalçamdaki tutuşu bıraktı ve beni belimden kavrayarak yukarı kaldırdı. "İşte orada, bebeğim." Ağzı benimkinin üzerindeydi ve dişleri alt dudağıma gömüldü. "Benim için parçalandığını hissetmeyi çok seviyorum. Bana karşı hareket etmeni, tekrar tekrar hak ettiğin o yüksekliğin peşinden koşmanı çok seviyorum. Bağımlılık yapıyor ve kendimi senin her bir parçanı istemekten alıkoyamıyorum."

Çarpan dalgalar beni içimden vurdu ve deliliğin eşiğine getirdi. Bağıldım ve Isaiah parmaklarını hızla çekip külotumu yere iterken ağzı benimkinin üzerine geldi. Beni döndürüp bacağıma kalçasına doladığında hala kalçalarımı oynatıyor, orgazmımı atlatmaya çalışıyordum. Eliyle çıplak kıkırmı kavradı. "Çok güzelsin ve dünyayı hak ediyorsun," diyerek pantolonunu indirdi ve kendini hassas götüme doğru itti.

İçime girdiğinde görüşümü yıldızlar kapladı ve bu beni neredeyse tekrar uçurumun kenarına getirdi.

"Isaiah," diye nefes nefese kaldım, ellerimi boynuna doladım. Geri çekilip tekrar tekrar içime girerken kasları dokunuşumun altında akıcı bir şekilde hareket ediyordu. Vücudumdaki uğultunun tadını çıkararak onun hızına ayak uydurdum. Kan vücudumun her yerine hücum ediyordu ve oda dönüyordu. Birbirimizin orta yerlerinde buluştuk, sanki birbirimizin elinden kaymak üzereymişiz gibi birbirimizi itiyor ve kavırıyorduk.

Isaiah ağzımdan çekildi ve gözleri benimkiler arasında gidip geldi. "Seni seviyorum Gemma. O kadar çok ki senin için dünyayı yakabilirim."

Gözyaşlarım birikirken gözlerim kapandı. Bu sözleri duymak bana bir şeyler yaptı. Göğsümün içinde kapatamadığım bir kapı açtı.

"Beni anlıyor musun?" diye sordu, tekrar içime sokulurken. Kanımda yükselen coşku karşısında nefesim kesildi. "Seni seviyorum ve seni mutlu etmeye çalışmaktan vazgeçmeyeceğim."

Senin gibi biri için dünya daha iyi bir yer." Satır aralarını okuyabiliyordum. Isaiah Richard hakkında bir şeyler biliyordu, dokunmak bile istemediğim bir şeyler.

Göğsüne doğru başımı salladım ve terli tenine küçük öpücükler kondurdum. Ona hiçbir şey söyleyemedim çünkü ağzımı açıp o üç küçük kelimeyi söylersem ikiye bölüneceğimi biliyordum. Bu yüzden bir şey söylemek yerine dudaklarımı dudaklarına götürdüm ve onu öptüm. Onu sahip olduğum her şeyle öptüm ve o da beni aynı tutkuyla öptü. Birbirimizi derin itişlerle karşıladık ve ağzının içine inledim, yüksekliğimin geri geldiğini hissettim. Parmakları tenime girdi ve dudağını ısırdım, kendimi onun etrafında serbest bırakılmış hissettim. Kalçalarımı hareket ettirdiğimde birkaç kez daha içeri itti ve elleri aniden beni terk etti, elini kapıya bastırmadan ve karnımın önünden aşağıya sıcak bir şey fırlatmadan önce karıncalanan bacaklarımı yere indirdi.

Kendini kavrarken dişlerinin arasından tısladı, ter alnından süzülüp yanağından aşağı akıyordu. Beyaz sıvı onu terk ederken kendini okşamasını huşu içinde izledim. *Vay canına.*

"Lanet olsun," diye mırıldandı, kapüşonlu gözleri ve şişmiş dudaklarıyla bana sertçe baktı. Hâlâ kendini tutuyordu ve ben şişmiş dudağımı ısırdım, belirsiz gerçekliklerimize geri dönmek için onun odasından çıkmak istemiyordum. Şu andan başka bir şey düşünmek istemiyordum.

Isaiah başını yavaşça ileri geri sallayarak kendini yere bıraktı ve yine benim alanımı doldurdu. Eğildi, gömleğini aldı ve beni temizlemek için yavaşça göbeğimin önünden geçirdi. Sonra gömleği kenara fırlattı, tekrar kışımı kavradı ve beni kaldırarak bacaklarımı vücuduna doladı.

Sabaha kadar ikimizi de yatağa yatırmadan önce "Yarını sikeyim," diye fısıldadı.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

ISAIAH

HER HAREKETİNİ TAKIP ETTİM. Bu sabah yollarımız ayrıldığı andan itibaren göğsümde, ayrı kaldığımız süre uzadıkça daha da büyüyen bir boşluk varmış gibi hissettim. Her hareketini takip etmek, sanki duvarlardaki resimlerin ardında bir tehlike gizleniyormuş gibi onu her derse götürmek istiyordum ama en büyük tehlike, birlikte büyüdüğü, büyük maun yargıç kürsüsünün ardına saklanıp yasaları çiğnedikleri için suçluları uzaklaştıran adamdı.

Peki ya o? Babam gibi adamlar öyle düşünse bile kimse kanunların üstünde değildi. Yargıç Stallard iğrenç biriydi ve Gemma'ya bir daha asla dokunamayacaktı.

"Merhaba." Gemma'nın tatlı sesi boş kütüphanede yankılandı ve ben de bir anda uçurumun kenarından aşağı indim. Göz göze geldiğimiz anda yanakları kızardı ve alt dudağı beyaz dişlerinin arasına sıkışarak sevimli bir gülümsemeyi gizlemeye çalıştı.

Onu odasından çaldığım ve teninin her parçasına sahip olduğum dün gecedен beri pek konuşmamıştık, bugün aklımdaki tek şey de buydu. Yemek salonunda bile, mutfakın gürültüsü ve şangırtısı arasında odaklanabildiğim tek şey masanın ucunda Sloane ve Mercedes'le oturan Gemma'ydı. Birbirimizin bakışlarını yakalıyorduk ve göğsümde bir şey çekiyordu ve neredeyse sandalyemi itip onun yanına oturacaktım.

Ama ben yapmadım.

İstemediğim için değildi. Daha çok omuzlarımda korkunun ağır varlığını hissettiğim içindi. Korkuyu pek sık hissetmezdim ama Gemma'ya aşık oldukça korku daha fazla su yüzüne çıkıyordu ve her şeyi güvenli hale getirmek ve dünyayı Judge gibi insanlardan kurtarmak benim en derin görevimmiş gibi geliyordu.

Stallard.

Fotoğraflarını gördüğümünden ve bodrumda tavana sıkıca tutturulmuş demir halkaları parmaklarımın arasında hissettiğimden beri her şey ters geliyordu. O zincirler bir noktada onun narin bileklerine kelepçelenmişti. *Lanet olsun.* Gemma'nın oradan ayrılması ve yaptıkları ortaya çıkıp boğazına tıklana kadar uzak durması şimdi her zamankinden daha hayati bir önem taşıyordu.

"Hey," dedim sonunda, ona gülümseyerek. Bu gece kütüphanede sıkışıp kalmayacak, söylemek ya da yapmak istediğimiz her şeyi düşünüp sonunda sessiz kalıp bakışları paylaşmayacaktık. Bu gece her şeyi unutacaktık çünkü ben onunla normallik istiyordum. Daha fazla zamanımız yoktu ve kendimi kontrol altında tutmak için buna ihtiyacım vardı. Ona bir süre daha baktım, hava etrafımızda yüzen her şeyle ağırlaşıyordu ama ben baktıkça onun yanakları daha da kızarıyordu. "Seni böyle görmek hoşuma gidiyor," dedim ellerimi bizi ayıran masanın üzerine koyarak. Parmakları gerginmiş gibi günlüğünün dokuma ipinin üzerinde oynuyordu.

"Ne gibi?"

Nefesimin altında mırıldandım. "Kızardı." Yanakları daha da kızarınca sırtıtmamak için kendimi zor tuttum. "Ve..." Göğsüm hafifçe çatladı. "Ve mutlu. Mutlu görünüyorsun." Hatta belki biraz da tazelenmiş. Bir bahar gününde havayı solumak gibi. Hoşuma gitmişti. Onun bu halini sevdim.

Gemma'nın bakışları hızla kucağına düştü, parmakları hâlâ günlüğünün ipindeydi. "Geçen gece hakkında-"

"Hayır." Doğrudum ve üzerinde durduğum sandalyenin kenarını kavradım.

Gemma başını kaldırdı, parlak yeşil gözleri ürkekti. "Isa-"

"Hayır," dedim tekrar, bu sefer biraz daha ısrarla. "Dün gece söylediğim her kelimedede ciddiymdim Gemma." Çenem eğildi ve ses tonum ciddileşti. "Bağımlılık yapıyorsun ve bütün gün arkama yaslanıp seni izlemek zorunda kaldım.

Odanın *diğer* ucunda, sana dokunmaya korkuyorum çünkü-" *Kahretsin.*

Gemma'nın gözlerinde bu hararetle konuşmalarda sık sık gördüğüm o merak vardı. "Çünkü ne? SMC mi? Bain?"

Alay ettim. "SMC'yi siktir et. Onlar benim endişelerimin en küçüğü."

"Yani artık başının belaya girmesi umurunda değil mi? Hâlâ şartlı tahliyedesin Isaiah. Peki ya Jack? Ya baban?"

Başımı salladım, onlarla ilgili bir şey tartıştığımız için tedirgindim. "SMC bir toplantı ayarladı. Amcam beni şartlı tahliyeden çıkaracaklarını söyledi. Çok da önemli değil. Artık Bain küçük iş gezilerine çıktığında onu takip etmiyorum. Artık babama uygun bilgiler vermiyorum." *Sadece bunu henüz bilmiyordu.*

Gemma'nın ağzı anında açıldı. "Ne? Neden?"

"Gemma." Ellerim tuttuğum sandalyeyi bıraktı ve masanın kenarından yuvarlandım. Ayaklarım eski zeminde gıcırdadı ve bu ses tüm kütüphanede yankılandı. "Bu gecelik her şeyi unutam, olur mu?"

Eli benimkine değdi ve dokunulamayacak kadar sıcaktı. O kadar sıcaktı ki babam ve Bain'i düşündükçe içimi kaplayan endişeyi eritti. Aklımda sadece Richard değil, Bain ve yaklaşmakta olduğunu bilmediği konuşmamız da vardı.

"Bir şey mi biliyorsun?" Gemma'nın sorusu bir an duraksamama neden oldu. Kalbimi sıkıp hızlı atışını durdurmak istedim. "Dün gece... sen-"

Onu ayağa kaldırarak ve elimle çenesini sıkıca kavrayarak sözünü kestim. "Yakında gitmiş olacaksın." Vücudunun tüm yanlış yerlerde gerildiğini hissettiğimde dişlerim sıkıldı. "İhtiyacın olan her şey bende var. Sadece bir belge daha bekliyorum."

Mükemmel bir şekilde kemerli kaşları birbirine yaklaştı ve ben de ayrık dudaklarına odaklandım. "Ne demek istiyorsun? Tek istediğim yeni bir kimlik ve biraz paraydı..." Bakışlarını başka yöne çevirdi, nefesinin altında mırıldandı. "Bir parçam bunu istemiyor bile."

"Ne? Neden?" Kesinlikle kalmayı planlamıyordu. Az önce o bodrumda gördüğüm pislikten sonra olmaz.

Sesi kesildi ve çenesinin titrediğini hissettim. *Lanet olsun.* Kütüphaneden tam da bu yüzden ayrılmıştık. Bu gece bunu istemiyordum. Onun kırılmasını izlemek ve dünyanın üzerimize çöktüğünü hissetmek istemiyordum. Eğer bir şey varsa, onu çökertmemiz gerekiyordu. Gemma ve ben birlikte gökyüzüne yıldızlar yerleştirebilirdik. Dokunduğumuzda böyle hissediyorduk. Yoğun ve güçlüydü. Her şeyi tüketiyordu. Sanki evren önüne çıkan her şeyi yutuyor gibiydi. O kollarımdayken kaburgalarım her an kırılacakmış gibi hissediyordum.

Korkunçtu.

"Ben... Bu bana aramızdaki şeyin karanlık bir anlaşmanın parçası olduğunu hissettiriyor. Her şey senin yerine bakacak ve sana özel ders verecek birine ihtiyacın olmasıyla başladı ve ben de karşılığında bir şey istedim. Sanki bana para ödeniyormuş gibi hissediyorum..."

"Neye?"

Yutkundu ve sorumu atlayarak dikkatini tekrar benimkine verdi. "Benim için başka hangi belgeleri alıyorsun?"

Yüksek sesle iç çektim, az önce bir şey sakladığı gerçeğiyle çelişkiye düştüm. Yine de onu zorlamayacaktım. Yeterince zorlanmıştı, özellikle de dün gece vücudunun Richard tarafından dokunulduğunu bildiğim kısımlarına sahip çıkarken. Kalçalarım sıcaklık yayılınca ayaklarımın üzerinde kaydım. Dün gece sıcaktan daha fazlasıydı. Vücudunu mutluluğa ulaştırma şeklim cazibe ve şehvetten daha fazlasıyla besleniyordu. *Ona söylediğim şeyler...*

"Isaiah?"

Boğazımı temizledim, elimi çenesinden çektim ve onu masadan uzaklaştırdım. "Ortadan kaybolman için gereken her şeyi sana getiriyorum Gem. Richard Stallard gibi bir adamdan kaçmak için sahte bir kimlik ve biraz paradan daha fazlasına ihtiyacın olacak." Parmakları benimkileri sıktı ama ben bizi kapıya doğru götürmeye devam ettim. Bir an durdu ve elini benimkinden çekti ve gidip masadan günlüğünü aldı. Oradan ayrıldık.

Diğer her şey, ikimizin de açmayı planlamadığı kitaplardı. Tekrar yanıma geldiğinde parmaklarımızı iç içe geçirdim ve ışıkları kapatmak için yürüdüm. "Yeni bir sosyal güvenlik numaran, bir doğum sertifikası ve bir ehliyetin olacak - her ne kadar gerçekten sürüş derslerine ihtiyacın olsa da..." *Belki de gitmeden önce ona araba kullanmayı öğretmeliyim.* "Bir pasaport..." Koridora adım atmadan önce koridorun aşağısına bakarak konuşmamı sonlandırdım. Gizli bir köşede sinsice bekleyen biri olma ihtimaline karşı daha fazla konuşmak istemedim. Bain'in planlarını hâlâ bilmiyordum ama Gemma'yla ilgili olduklarını biliyordum ve bu hiç hoşuma gitmiyordu.

Sadece birkaç gün daha.

"Ah." Fısıltısı şok ve şaşkınlık karışımıydı. "Bütün bunları nereden aldın?"

Telefon konuşmamız aklıma geldiğinde Jacobi'nin yüzü belirdi. *Benim ağabeyim.* Uzun zamandır nefret ettiğim ama yine de az da olsa hayranlık duyduğum kişi. Sahip olduğu bencilliğe hayranlık duyuyordum. Ben de onun kadar bencil olsaydım, Gemma'ya her baktığımda sırtımda keskin bir korku iğnesi hissetmezdim belki. "Babam için çalışan ve ona olan sadakatlerine rağmen para için her şeyi yapabilecek insanlar var."

Sessiz koridorda ilerlemeye devam ederken sessiz kaldı. Öğretim üyelerinin çoğu hâlâ uyanıktı ama Gemma'yla beni okuldan çıkarken görmedikleri sürece derslerden sonra odalarımıza döndüğümüzü düşüneceklerdi. Yine de SMC aklımın bir köşesinde bile yoktu. Beni istedikleri kadar okuldan atabilirlerdi. Jack artık babamın kullanabileceği ve benimle alay edebileceği bir yarım kalmış iş değildi. Aslında babamdan günlerdir haber almamıştım. Gemma'yla olanlardan sonra beni kontrol etmiş ve Bain'in tepkisinin ne olduğunu öğrenmek istemişti. Ona biraz palavra sıktıktan sonra, Bain'in artık Coven'larla uğraşmayacağını söyledim ki bu tamamen yalandı. Yine de buna inandı, bu da bana güvendiği anlamına geliyordu ve düşmanlarınızın güvenini arka cebinizde taşımak her zaman iyidir. Bu onu diğer iş ilişkilerini araştırmaya itti ve Bain'in babasının

çalmaya çalışıyordu. Bu onu yakında elime geçecek olan durumdan uzaklaştırdı.

Ve Jack'in artık evde olmadığını ve dadımız Mary'nin gözetiminde olduğunu haber vermek için beni aramamış olması hiç de şaşırtıcı değildi. Herkesin bildiği kadarıyla Jack tatildeydi ve babam bunu fark etmemişti bile.

Lanet olası pislik.

"Konuyu değiştirmek için değil," dedim, kesinlikle farkında *olduğumun* "Ama bu gece için bazı temel kurallarım var."

Gemma durakladı, ikimiz de St. Mary's'in yan girişine açılan kapının arkasına sıkışmıştık. "Kurallar mı? Tam olarak ne yapıyoruz? Isaiah, eğer nöbetçi öğretmen bizi görürse..."

Dilimi şaklattım ve ona bakmak için geri çekildim. "Kuralları çiğnemeyi sevdiğini sanıyordum, iyi kız."

Gözlerini şakacı bir şekilde devirerek alay etti. Gölgelemin arasından bile yanaklarındaki pembeliği görebiliyordum. "Peki. Ne yapıyoruz ve kurallar neler?"

"Eğleniyoruz." Ona göz kırptım ve kalçalarından tutarak duvara doğru ittim. "Çünkü bunu hak ediyoruz."

"SONUNDA." Shiner matarasını geriye doğru eğdi ve içinde ne kadar likör varsa hepsini yuttu. "Nerelerdeydiniz? Çalışan tek çakmak sizde ve çok soğuk."

Çıtırdayan yaprakların üzerinden geçtim ve Gemma'yı yanıma çektim. Bakışlarını küçük ağaçlık alanda gezdirirken kafasının karıştığı belliydi, kütüklerin üzerinde oturan arkadaşlarımıza -Shiner, Brantley, Cade, Sloane ve Mercedes- kilitlenmişti.

"Bu da ne?" diye sordu sevimli yüzünü bana doğru çevirerek. Çok heyecanlıydı. Gözleri yıldızların altında parlıyordu ve ağzı ikiye ayrılmıştı

İki. Diğer herkese döndü. "Hepiniz az önce sokağa çıkma yasağını siktir edin mi dediniz yoksa...?"

Sloane güldü, ayağa fırladı ve Gemma'ya doğru koşarak onu benden aldı ama kaşlarını bana doğru çatmadan önce değil. Kıkırdadım, benden hoşlanmadığı için yarı sinirliydim ama yarı memnundum çünkü hoşlanmamasının tek nedeninin Gemma ve benim hakkında herkesten daha fazla şey bilmesi olduğunu biliyordum - ya da en azından bundan şüpheleniyordum. Sloane Gemma'ya karşı korumacıydı ve ben de bunu sorun etmiyordum.

"Kızım, bunu daha önce hep yapardık..."

Bir dal kırıldı ve hepimiz Cade'e baktık. Yakmak üzere olduğumuz ateşi inşa ediyordu ve çenesi saatli bir bomba gibi ileri geri tıkırdıyordu. Sloane'a bakmadan önce kuru bir sesle, "Ben gidip her şeyi mahvetmeden önce," dedi. "Özür dilerim, bunu söyleyeceğini biliyordum, o yüzden ben de söyleyebilirim."

Cebime elimi attım ve çakmağı Cade'e fırlattım, o da kedi refleksiyle çakmağı yakaladı ve ateş yakma işine geri döndü. Oturmaya hazırlanırken başımı, aynı kütüğün üzerinde birlikte oturmuş bir şeylere gülen kızları izlerken sessiz kalan Brantley'e doğru eğdim.

"Eskiden hafta sonları, partiye sahip çıkılmadığı zamanlarda küçük yangınlar çıkarırdık."

Sloane, Cade'i ve onun sözlerini duymazdan gelerek yeniden başladı. "Eskiden sadece ben, Journey ve belki arada sırada Shiner için gelen bir kız olurduk."

Kaşlarını oynattığında kıkırdadım.

"Ah." Gemma kollarını ortasına doladı ve titredi. Ayağa kalktım ve siyah ceketimi çıkarıp ona uzattım. Bana minnettar bir gülümsemeyle karşılık verdi ve ben de onun yumuşak güzelliği karşısında durakladım.

Sloane haklıydı. Journey gitmeden önce bu gizli şenlik ateşleri bizim için bir normdu. O geceden sonra her şey değişmiş gibiydi, sadece Cade için değil, hepimiz için. O zaman gerçekler ortaya çıkmaya başladı ve Asiler ve ben

geleceğimiz için.

İşlerin asla normale dönmeyeceğini biliyordum ve bunu kabullenmişim, ama şimdi Gemma'ya sahip olduğum için, eksik olduğunu bilmediğim bir umut hissettim. İşlerin bir kez olsun benim istediğim gibi gideceğini, böylece böyle geceleri daha çok yaşayabileceğimizi umuyordum.

Gençlerin yaptığı normal, zararsız şeylerle dolu daha fazla gece. Arkadaşlarınızla bir ateşin etrafında toplanmak, masasına kilitleyemeyecek kadar aptal olan bir öğretmenden çalınan içkiyi içmek, s'mores yemek, gülmek, dans etmek gibi. Hepsini. Tek istediğim buydu ve Gemma'nın hak ettiği de buydu.

Shiner şişesini kızlara uzattı ve Gemma bir yudum aldıktan sonra burnunu kırıştırarak şişeyi Mercedes'e verdi. Alevler bir saniye sonra canlandı. "Yani siz bunu yaparken hiç yakalanmadınız mı? Hiçbir öğretmen yanan ateşi aramak için buraya gelmedi mi?"

Brantley hâlâ Gemma'ya bakıyor, muhtemelen benimle aynı şeyi merak ediyordu. *Evde yaşadıklarından nasıl kurtulmuş ve hala bu iyi kalpli, güçlü insanlara saygı duyan kız olmayı nasıl başarmıştı?* Bu okuldaki en nazik öğrencimizdi, her ne kadar içten içe, kışkırtıldığında ateşli bir ruha sahip olduğunu bilsem de.

Brantley sonunda onun sorusunu yanıtlamadan önce gözlerini ayırdı. "Öğretmenler odasının diğer ucuna bakıyoruz ve hepimiz biliyoruz ki Müdür Ellison güvende olduğumuz sürece bunu pek umursamıyor."

Gemma başını salladı, Brantley'den uzaklaşıp bana baktı. Çenemi hafifçe salladım ve yavaşça ayağa kalktı, bana doğru yürürken bana kilitlendi. Ellerimi kalçalarına koydum, içinden bir ateş fişkırdığını hissettim ve onu hızla döndürerek kucağıma oturttum. Üzerimde kıpırdandığında ağzından bir hava hücumu çıktı, şüphesiz altında büyüyen sertliğini hissediyordu. Burnumu uzun saçlarına sokarak iç çektim ve tüm endişelerimin ateşle birlikte eriyip gitmesine izin verdim.

Zaman hızla geçti. Hepimiz güldük ve ş a k a l a ş t ı k , her birimiz

Shiner'ın yanında getirdiği alkolün etkisindeydi. Gemma bir iki yudum daha aldı ve vücudunun benimkiyle birlikte gevşediğini hissettim ve yakında bizim için yaklaşan her şeyi unuttuğunu biliyordum. Cade ve Brantley dışında kimse Gemma'nın gideceğini bilmiyordu. Gelecek hafta bu saatlerde çoktan gitmiş olacağını ve insanların onu arıyor olacağını kimse bilmiyordu.

"Yani..." Shiner söze başladı, içkiyi fazla kaçırđıđı için kelimeleri uzamıştı. "Mercedes..."

Herkes durakladı ve Mercedes'in Shiner'a tuhaf bir bakış attığını gördüğümde gülmek için kendimi zor tuttum çünkü Shiner sessizliğini koruyor, derin düşüncelere dalmış gibi görünüyordu. Ağzından ne çıkacağını merak ediyordum.

"Bu iş gittikçe garipleşiyor," diye fısıldadı Sloane, dudaklarını birbirine çarparak ve belli ki Mercedes'e söyleyecek adi bir laf düşünen Shiner'a baktı.

Boğazını temizledi ve öne doğru eğilerek kollarını bükülmüş dizlerinin üzerine koydu. "Sizinle gerçekten tanışmadım."

Gemma Shiner'a bakmak için kucacağında dönerken Mercedes başını eğdi. Kalçalarını kavradım ve kulağına fısıldadım, "Bunu bilerek mi yapıyorsun?"

"Ne yapıyorsun?" diye fısıldadı ve ben de kıkırdadım.

Mercedes kollarını ceketinin üzerinde kavuşturdu. "Benimle tanıştın, Shiner. Birlikte bir dünya geçmişimiz var. Tam anlamıyla arkamda oturuyorsun."

Shiner utangaç bir sırıtışla Cade ve Brantley'e baktı, onlar da onun saçma repliğini bekliyorlardı. *One-Liner-Shiner. Replikleriyle ünlüydü.* "Oh, evet. İnan bana, biliyorum. İki gün önce kalemini almak için eğilmiştin."

Mercedes dondu kaldı ve gözleri biraz büyüdü ama Shiner konuşmaya devam etti. "Seninle *gerçekten* tanışmadığımı kastetmiştim."

"Bu da ne demek oluyor?" Mercedes sabırsızlanmaya başlamıştı ve Sloane yüzüne yanan bir kütük fırlatacakmış gibi bakıyordu.

"Yani... buluşmak gibi, aletimin senin amınla buluşması gibi."

Mercedes'in ağzı açık kaldı ve alnımı Gemma'nın sırtına koyup sessiz bir kahkahayla sarsıldım. İşte oradaydı. Meşhur One-Liner- Shiner tam sarhoşken. *Böyle geceleri özlemiştim.*

"Eminim bu cümle senin meşhur tek cümlelerinden biri değildir." Mercedes gözlerini devirdi ve alay etti. "Böyle şeyler söylediğinde kızların neden senin için eteklerini kaldırdıklarını anlamıyorum! Bu çok kaba."

Shiner protesto için ellerini havaya kaldırdı. "Peki, tamam. Yani... edepsiz konuşmalardan hoşlanmıyorsun. Not edildi."

Kendimi tutamadım. Bir kahkaha attım ve Gemma'nın da güldüğünü hissettim. Mercedes kıvrıkcık saçlarını yüzünden uzaklaştırırken Sloane gülümsemesini tutuyordu, Shiner'ın ona söylediklerinden tamamen rahatsız olmuştu. Yine de yanaklarının biraz kızardığını gördüm ve içten içe bundan hoşlanıp hoşlanmadığını merak ettim.

"Bence ne yapmalıyız biliyor musun?" dedi Sloane, şişeyi Shiner'ın elinden geri aldı ve bir yudum aldı. "Bence bir oyun oynamalıyız."

Cade iç çekti. "Doğruluk mu cesaret mi oynamıyoruz."

Sloane ilk kez ona kaba bir söz söylemedi. Neden böyle söylediğini anlayarak başını salladı. "Hayır. Hadi saklambaç oynayalım. Buraya ilk geldiğimizde bunu yaptığımız zamanı hatırlıyor musun?"

"Saklambaç mı?" Gemma biraz daha dik oturdu. "Yedi yaşımdan beri saklambaç oynamadım." Özlem dolu sözlerinde bir parça nostalji vardı. Kollarım kendiliğinden ona sarıldı ve onu tekrar göğsüme çektim. Başparmağımı gömleğinin altında küçük daireler çizdirirken teni çok sıcaktı. "Eskiden kardeşimle oynardık."

Sloane ve Mercedes dikkat kesildiler ama bunu itiraf etmesine şaşırmış olsam da parmaklarım hareket etmeyi bırakmadı. Gemma herkese karşı çok korunaklı ve mahremdi. Bana karşı bile.

"Bir kardeşin mi var?" Sloane tamamen şaşırmış bir halde sordu. "Ne?"

Gemma başını salladı ama sessiz kaldı. Konuşmanın kontrolünü elime aldım, böylece

bizi bu gece uzak kalmaya mahkum olduğum ağır anlara geri götürmedi. "Saklambaç kulağa harika bir fikir gibi geliyor. Geceyi canlı tutmak için derin, karanlık ormanda siz kızları kovalamak gibisi yok."

Shiner ellerini çırttı ve Mercedes'e göz kırptı, o da karşılık olarak gözlerini devirdi. "Kaçabilirsin ama saklanamazsın."

"Kızlar erkeklere karşı mı?" Sloane heyecanla ayağa kalkarak Gemma'nın kabul etmesine izin verdi.

"Her zaman," diye yanıtladım Gemma'nın bacağına vurarak. Ayağa kalktı, arkasını döndü ve bana "*Teşekkür ederim,*" dedi. Ama kendisini rahatsız eden anlarda onu kurtardığım için bana teşekkür etmesine gerek yoktu. Ben her zaman onun yanındaydım.

"Buna hazır mısınız?" Onu daha yakına çekip çenesini geriye yatırarak sordum. Zümrütleri yıldızların altında heyecanla parlıyordu ve ateşin gölgeleri yüksek elmacık kemiklerinde oynaşıyor, onu okula geri götürüp yalnız kalmam için bana yalvarıyordu.

"Beni yakalayabileceğini mi sanıyorsun?" Beyaz dişleri dudağına gömüldü ve başparmağımı aceleyle dudağının üzerinde gezdirdim.

Gözlerinin içine baktım ve kendimi ikiye bölünmüş hissettim. "Yapana kadar durmayacağım."

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

GEMMA

Sloane, Mercedes ve ben ateş arkamızda kaybolurken yamaçtan aşağı inerken orman sessizdi. Çalılar rüzgârla hışırdıyordu ve ilk defa arkamdan gelen bir panik belirtisi hissetmiyordum. Güvendeydim. Güvende olduğumu biliyordum. Richard'dan canımı kurtarmak için kaçmıyordum ve kendimden uzaklaştırdığım geçmişe boyun eğmeme izin vermiyordum.

Yüzeye taşıdığını hissettim. Beynimin kenarlarını sızlattığını fark ettim, ama onu itmek ve yokmuş gibi davranmak yerine, onu görmeme, hissetmeme ve yok saymama izin verdim. Çünkü güvende olduğumu biliyordum. Sloane ve Mercedes ile birlikteydim, beni St. Mary's'e kabul eden ve bir kez bile yargılamayan iki kızla. Isaiah'ın davranışları yüzünden incindiğimde, tüm ayrıntıları bilmeseler bile kendimi daha iyi hissetmemi sağlayan iki kız. Onlar benim arkadaşlarımdı ve tıpkı benim onlara değer verdiğim gibi onlar da bana değer veriyordu.

Isaiah bu gece bana bir şey veriyordu ve belki de bunu yapmak istemiyordu, ama bana umutsuzca arzuladığım bir normallik hediye ediyordu. Diğer her şeye güzel bir ara veriyordu ve ben de bundan keyif alıyordum. *Onun* tadını çıkarıyordum. *Bizden*. Korku, pişmanlık ya da dehşet olmadan kahkahaların ve rahat sohbetin tadını çıkarıyordum ve bu beni güçlü hissettiriyordu. Sanki geçen hafta kırılan şeyleri iyileştirmek için bu ana ihtiyacım olduğunu biliyordu.

"Bu taraftan gidelim," diye fısıldadı Sloane, bizi yıpranmış toprak patikadan çalılar ve ağaçlarla dolu bir alana yönlendirerek.

Mercedes ve ben de arkadan takip ettik ve uzun bir çam ağacının altına girdiğimizde sırtımızı büyük kütüğe dayadık ve aralıklı dalların arasından adamların nihayet geçip gitmesini izledik. *Eğer içeri girerlerse*. Bu büyük ormanda bizi nasıl bulacakları beni aşıyordu ama eninde sonunda ortaya çıkacaklarını biliyordum.

"Shiner'ın bana söylediklerine inanamıyorum." Mercedes tedirgin bir şekilde içini çekti ve dizlerini göğsüne doğru çekti. "Tam bir pislik."

Sloane güldü. "Sadece pantolonuna girmek istiyor."

"Belki de egosunu besleyecek başka kimse olmadığı içindir. Sınıfta benimle hiç konuşmadı bile. Sanki bu okuldaki çoğu erkek için görünmez gibiyim."

Öne doğru baktım. "Söylediği gibi önünde eğildin mi? Kalemimi almak için?"

Başını sallarken dudakları birbirine yapıştı. "Bunu düşünmemiştim bile."

"O zaman görünmez değilsin. Muhtemelen seni takip etmedi çünkü buradaki diğer kızlar gibi olmadığını biliyor." Gözleri düştü. "Ne demek istiyorsun?"

Gülümsedim. "Çok iyisin, Mercedes. Nazik ve güzelsin." Omuz silktim, olduğu gibi söyledim. "Muhtemelen senin gibi bir kızdan korkuyordur. Onun gibi bir adamdan biraz ilgi görmek için eteğini yukarı çekecek bir tip değilsin. Senin derinliğin var. Bunu herkes görebilir."

Sloane başını salladı. "Bu doğru. Senin onun için fazla iyi olduğunu biliyor." "Ve öylesin." diye eklemenden önce durakladı.

Güldüm. "Aynı şey senin için de geçerli, Sloane."

Başını iki yana salladı. "Bu doğru değil. Ben iyi biri değilim. Bence çoğu erkek benden korkuyor çünkü onların saçmalıklarına katlanmıyorum. Asiler bile."

Hepimiz güldük ve ne kadar farklı olduğumuzu tartıştık. Bu doğrudu. Hepimiz çok farklıydık ama bir şekilde birbirimize mükemmel bir şekilde uyuyorduk. İkisi de gerçekten iyi arkadaşlardı ve onları bir not bile bırakmadan geride bıraktığımda kalbimde küçük bir boşluk oluşacağını biliyordum.

"İkinizi de özleyeceğim." Kelimeler ağzımdan çıktığı anda donup kaldım. *Bekle. Kahretsin.*

"Ne?" Sloane bana bakarak sordu. Saçlarını kulağının arkasına itmişti ve bana şüpheli bir bakış attı. "Yani mezun olduğumuzda mı?"

Hızlıca başımı salladım, bakışlarımı başka yöne çevirdim. *Belki de bu gece beni biraz fazla rahatlatmıştı.* "Evet, ben de bunu kastetmiştim. Sen ve Mercedes bir Ivy League'e gitmeyi planlıyorsunuz, değil mi? Siz ikiniz çoktan başvurmadınız mı?" Dürüst olmak gerekirse, herkesi ve üniversite planlarını pek takip etmiyordum. Bu benim için hiçbir zaman bir seçenek olmamıştı, bu yüzden konu açıldığında genellikle içime kapanıyor ve uzaklaşıyordum.

Mercedes nefesini ağzından dışarı üfledi. "Evet, ama bu içeri gireceğimiz anlamına gelmiyor."

"Elbette öyle olacak," diye cevap verdim. İkisini de liseden sonra heyecan verici yeni maceraların beklediğine inanıyordum. Öte yandan ben... Önümüzdeki haftayı bile göremiyordum.

"Planların ne?" diye sordu bana, Sloane sessiz kalıp düşüncelerinde kaybolmuş gibi görünürken. "Sanat okulu mu? Bayan Fitz'in bağlantılı olduğu okullardan biri için bir portfolyo hazırlaman konusunda seninle konuştuğunu söylememiş miydin?"

Öyle yaptı ve konuştuğumuz süre boyunca kalbimin yere düştüğünü hissettim.

"Evet, üzerinde çalışıyoruz," diye yalan söyledim.

"Bu harika olurdu Gemma. Çok iyi yaparsın. Sanat dersinde hep bundan bahsediyor. Benim sınıfımda bile değilsin ama neredeyse her gün senin çalışmanı örnek olarak gösteriyor."

Yanaklarım kızardı ve içimden gurur geçti. Bayan Fitz beni sürekli daha fazlasını yapmaya ve portföyüm için bir şeyler yaratmaya zorluyordu. Resim odasını istediğim zaman kullanmama izin verdiğinde - tabii ki normal sokağa çıkma yasağı saatleri içinde - yaptığım şeyin bu olduğunu düşündüğünden emindim. Ama öyle değildi. En azından pek sayılmazdı. Çizdiklerimi kimseye göstermeyi planlamıyordum. Asla.

"Şşşt," diye Sloane bizi susturdu ve düşüncelerim dağıldı. Isaiah'nın ellerinin tekrar belime dolanacağı düşüncesi karnımda heyecanla köpürdü. Dün gece bütün gün aklımdaydı ve o geceyi tekrar yaşamak istiyordum.

Ağzını ve ellerini vücudumun daha önce sadece bir kez dokunulan bölgelerinde gezdirirken dün gece aklımdan neler geçtiğini daha fazla sordum ama dikkatimi dağıtmanın bir yolunu buldu ve ben de tam olarak onun istediğini yaptım. Zor şeyleri bir kenara ittim ve sadece şu ana odaklandım.

Ve bunu yapmak iyi hissettirdi. Onunla anın içinde olmak iyi hissettirdi. Her zaman öyleydi.

Hangi yöne gideceklerini tartışan adamları dinlerken Sloane yumuşak bir kahkaha atarak, "Onları dinle," diye fısıldadı.

Mercedes başını bizimkine doğru eğdi. "Ayrılmalı, kafalarını karıştırmalı ve hiç beklemedikleri bir anda gizlice yaklaşmalıyız."

"Evet! Hadi yapalım. Kız gücü, bebeğim."

Sloane'a sessizce güldüm ve sonra üçümüz burnuma ve ciğerlerime dolan çam kokusuyla ağacın altından dışarı süzüldük. Sloane düz gitti, Mercedes sola gitti ve ben yavaşça sağa doğru tırmandım. Nereye gittiğime dair hiçbir fikrim yoktu ve gerçekten de fazla uzaklaşmak istemiyordum çünkü artık yalnız olduğum için istemediğim şeylerin ortaya çıkmasından korkuyordum. Her ne kadar haftalardır hissetmediğim kadar hafiflemiş olsam da, içimde her zaman bir temkinlilik vardı.

Parmak uçlarımla geniş bir açıklığın ortasındaki büyük bir ağaca doğru ilerledim ve durup gökyüzüne baktım. Nerede olduğumu fark ettiğimde dudaklarımda minik bir gülümseme belirdi.

Yavaşça döndüm, ellerim Isaiah'nın büyük ceketini tarafından tamamen yutulmuş yanlarımdan aşağı indi. Onun gibi kokuyordu ve ben de onun vücut yıkama ve kolonyasının temiz kokusunu içime çektim. Bana güvenliği ve çılgınca cazip bir şeyi hatırlattı.

Ormanda tam olarak nerede olduğumu biliyordum.

Bana küçük kardeşi Jack'ten bahsettiği moral gecesi şenlik ateşinde beni getirdiği yerdeydim. Isaiah'ı ilk kez savunmasız olarak görmüştüm ve o zaman onun da benim kadar insan olduğunu fark etmiştim.

Gözlerimi kapatarak onun kokusunu içime çektim ve başımı yıldızlara doğru kaldırdım. Ondan ayrılmak zor olacaktı. Gerekli. Ama zor. *Çok zor.* Gitmek istemiyordum ve bu daha da acı veriyordu. Böyle olmaması gerekiyordu. Richard'dan kaçmam ve bu süreçte gördüğüm ve yaşadığım her şeyden kendimi iyileştirmem gerekiyordu ama kendimi iyileştirmek yerine daha da büyük bir kırık kalple ayrılıyordum.

"Mercedes ve Sloane ile kalman gerekiyordu. Seni bulmam iyi oldu."

Çılgılık attım, tüm vücudum gerilirken başımı geriye attım.

Geriye doğru eğildim, Isaiah'ın koyu renk gözlerine baktım, sonra ağzına doğru ilerledim. Kalbim canlandı ve kırık bir kalbin düşünceleri gitti. Bir daha asla böyle hissetmeyeceğime hiç kuşum yoktu. Böyle bir şeyin ikinci kez olmasına imkân yoktu. Gözlerimiz birleştiğinde içimde yarattığı his sözlükte bir kelime bile değildi. Birbirimize bağlıydık, ne onun ne de benim asla adlandıramayacağımız bir şeyle bağlıydık. İkimiz kader tarafından bir araya getirilmiştik ama sonunda kontrolümüz dışında olan şeyler bizi birbirimizden ayırmıştı.

Isaiah'ın avuçlarında döndüm ve ellerimi güçlü boynuna doladım, parmaklarımı saçlarının arasına soktum ve yüzlerimizi yaklaştırdım. Burnumun ucunu nazikçe öptü ve ben onu her yerde hissederek gözlerimi kapadım.

"Buradan uzakta olsan bile seni aramaktan asla vazgeçmeyeceğim." Dudakları ağzımın üzerinde gezindi. "Seni bulacağım, Gem."

Beni öpmesini beklemedim. Onun yerine, onu öptüm. Onu son kez öpecekmişim gibi sertçe öptüm. Dilimi ağzına sokup keşfederken ve tadına bakarken, bu anla ilgili her şeyi ezberlemeye çalışırken vücudumdaki tutuşu daha da sıkılaştı. Hızla geri çekildim ve elini tuttum, kapüşonlu bakışları arkamdan beni sorgularken onu ormanın daha da içine çektim.

"Ne yapıyorsun?"

Her zamankinden daha cesur hissederek sırttım. "Ormanın bu kısmına en son ne zaman geldiğimizi hatırlıyor musun?"

Arzu damarlarımda yüzüyordu ve onun ellerini üzerimde hissetme ihtiyacıyla boğulduğumu hissediyordum. Belki az miktarda votka beni bu kadar maceracı yapıyordu, belki de onunla geçirdiğim zamanın sonuna geldiğimi biliyordum. *Düşünme, Gemma. Sadece yap.*

Isaiah ayaklarını dikerken dili dışarı fırladı ve beni tam tersi yerine içine çekti. "Seninle geçirdiğim her anı hatırlıyorum."

Başım dönerek kollarına atıldım ve o da beni çabucak yakalayarak bacaklarımı ortasına doladı. Tutuşunda kendimi çok hafif hissediyordum ve ağzının sinsi bir sırıtışa dönüşmesiyle, onun da beni orada tutmaktan benim kadar keyif aldığını biliyordum.

Kendini orta yerime doğru itti ve gözlerim büyüdü. "Bana ne istediğini söyle Gemma. O güzel küçük kafanın içinde neler oluyor? Oraya girip düşündüğün her şeyi görmek isterdim. İlk günden beri bir gizem oldun."

Ağaçlık alanda ilerlemeye devam ederken gözleri benimkiler arasında gidip geliyordu, buraya ilk geldiğimizde beni dayadığı ağaca mutlaka geliyordu. Aslında hangi ağaç olduğu umurumda değildi. Beni her yerde yakalayabilirdi.

"Seni tekrar boşaltmamı ister misin?" Boğuk fısıltısı ağaç kabuklarının tenime sürtünmesi gibiydi. "İstediğin bu mu? Dün gece hissettiklerini hissetmek mi?"

Bir an düşündüm, cevap vermeden önce sorduğu açık sözlü soruyu kavradım. "Evet," diye atıldım, arkamdaki sağlam ağacı hissederek.

Yüzünde utangaç bir gülümseme belirdi ve ben de sırtımı eğerek göğsümü onunkine dayadım. *Neden ona karşı böyle davranıyordum?* O ve ben yalnızken tamamen farklı biriydim. Sanki bedenim benim yerime konuşuyordu. Onu arzuluyordu. Dudakları benimkinde. Onun benim içimde kaybolması. Benim onun içinde kayboluşum. Buna bayılmıştım. Diğer her şey kayboldu ve bu baştan çıkarıcıydı.

Cehennem gibi.

"Söyle," dedi, ağzımdan birkaç santim uzakta. "Söyle ki bu anıya tutunabileyim ve gelecek her şeyi atlatmam için tekrar tekrar çalabileyim. Bunu bana ver."

Benim de ihtiyacım vardı.

Gözlerimi ona diktiğimde kalbim küt küt atıyordu. Her şey aniden karardı ve başım dönerken ağaçlar sallanmaya başladı. Dudaklarım sırttı ve hayatım boyunca hiç bu kadar cesur hissetmemiştim ama Isaiah'ın bana verdiği tepkiyi görünce ve beni tekrar öpmesine saniyeler kaldığını bildiğim için gözlerinin içine baktım ve "Beni boşalt Isaiah" dedim.

ON ALTINCI BÖLÜM

GEMMA

Kütüphanenin kapıları açıldı ve her şey daha aydınlık göründü. Gözlerim hemen onu buldu ve kalbim pır pır etti. Bütün gün bunun için beklemiştim. Bütün gün bizim için kötü bir ön sevişme gibiydi. Geçici, ateşli bakışlar. Koridordan geçerken, Bain gibi aktif olarak bakmadıkları sürece neredeyse hiç kimsenin fark etmeyeceği ince dokunuşlar. Isaiah ve ben birbirimize karşı temkinli olmaya karar verdik. İkimiz de başımıza gelecekleri biliyor olsak da, Isaiah benimle hava atmaktan hoşlanmıyordu ve ben de aynı şeyi hissediyordum. Bain hâlâ gölgelerde gizleniyordu, ikimiz de onun planlarının ne olduğunu tam olarak bilmiyorduk ve Richard'la ilgili tehdidinden dolayı ben de dikkatli olmaktan yanaydım. Ayrıca Isaiah ve benim yalnız olmamız hoşuma gidiyordu. Gardımız düşmüştü, sanki bir güvenlik ağının içindeydik.

O gün Breanna'yı neden kullandığını biliyordum. Beni neden uzaklaştırmaya ve incitmeye çalıştığını biliyordum. Ondan nefret etmemi istiyordu. Herkesin aramızda hiçbir şey olmadığına inanmasını istiyordu. Anlamıştım ve bu konuda sessiz bir anlaşmaya varmıştık. Bazı şeylerin söylenmesine ya da açıklanmasına gerek yoktu çünkü ortada çok fazla belirsizlik vardı.

Hayatımda her zaman belirsizlikler vardı. Uzun bir süre boyunca, geleceğe baktığımda gördüğüm tek şey Richard'dı. Geleceğin ne getireceğini bilmiyordum ama Richard'ın her zaman içinde olacağını, beni kontrol edeceğini, daha fazlasını istememi sağlayacak kadarını bana vereceğini biliyordum. O kadar küçük yaşlardan itibaren hayatımda ağır bir varlığı vardı ki, yakın zamana kadar onun ötesini göremiyordum. Amcam olduğu varsayılan Richard Stallard, gözlerimin önüne konulmuş kalın bir duvar gibiydi ve eğer bir şekilde Isaiah'ın babası ve Bain ile bir ilişkisi varsa, bunun kesinlikle bir parçası olmak istemiyordum. İçimde bir şeylerin değiştiğini hissetsem bile, dengeleri değiştirmek istemiyordum.

Kendimi her zamankinden daha iyi hissediyordum. Daha güçlüydüm, ama bu demek değildi ki

güvendeydi. Isaiah haklıydı. Ne zaman ayrılacağımı bilecek kadar akıllıydım. Kaçmak beni zayıf yapmazdı; akıllı yapardı. Ve burada kalıp hayatımı riske atmaktansa akıllı olmayı tercih ederdim. Çünkü Isaiah için bile olsa burada kalırsam yapacağım şey buydu. Hayatımı riske atmış olacaktım çünkü Richard'ın benim için planları vardı ve o ne zaman T'sinin üstünü çizip I'sının altını çizeceğini biliyordu.

Yine de bu, kalmak istemediğim ya da Isaiah ile aramızdaki asıl planı zaman zaman unuttuğum anlamına gelmiyordu; tıpkı onunla kendi küçük dünyamızda olduğumuz zamanlar gibi. Onu terk etmeyi düşündüğümde göğsümde hissettiğim acıyı görmezden gelemiyordum. Isaiah hayatımın değişmez bir parçası olmadan önce, yepyeni bir başlangıç fikri beni heyecanlandırıyordu. Ama artık kaçtığımda sadece Richard'ı terk etmiyordum.

Isaiah'ı terk ediyordum. Sloane. Mercedes'i. Ve arkamda daha önce hiç hissetmediğim bir güvenlik ve geldiğini görmediğim bir hayat bırakıyordum.

Dün gece onlarla şenlik ateşinin etrafında toplandığım zamanki gibi. Çok gerçek ve normal hissettirdi. St. Mary's benim için Richard'ın evinden daha fazla bir evdi ve onu geride bırakmayı düşünmek canımı yakıyordu, özellikle de yalnızken Isaiah'ı düşündüğümde. Kendimi değerli hissetmemi ve bana verilenden daha fazlasını hak ettiğimi düşünmemi sağlıyordu. "Hey, sen."

Isaiah masaya doğru yürüdü ve ben de kalın kirpiklerimin arasından ona baktım. Bakışlarını yakaladığım anda, içimin ısındığını hissettim. benim yüz, düşünmek hakkında son Gece. *Ve sadece gibi Bu, ve korkak*

kayboldu.

Isaiah büyük bir kâğıt parçasını kütüphane masasının üzerine bırakıp açmaya başladığında gülümsemem kaybolmadan önce ç a b u c a k "Merhaba," dedim. Sabit eliyle düzeltmesini izledim ve bunun bir harita olduğunu hemen anladım. Bunun müdürün odasında, masasının arkasında asılı olan haritanın aynısı olduğundan emindim. Ben bilirdim. Richard'la haftalık telefon görüşmem için oraya her gittiğimde, Müdür Ellison'ın beni dikkatle inceleyen bakışlarını görmek zorunda kalmamak için haritanın aynı yerine bakardım.

"Nedir bu?" Günlüğümü kucağıma iterek sordum. Isaiah'ı zaman zaman

içeriğini merak ediyormuş gibi günlüğe bakarken yakalamıştım ama o

içinde ne olduğunu görmek istemedi. *Tanrıya şükür.*

"Yarınki lakros maçından sonra" -son saniyede gözlerini benden kaçırdı ve içim anında soğudu- "kaçak paketiniz için ihtiyacınız olan son belgeyi alacağım."

Kalbim midemle birlikte yere çakıldı. Hayal kırıklığının acı tadını yuttum ve başımı salladım. Gözlerimin arkasında kalın yaşlar oluştu, ama bunun geleceğini bildiğim için onları geri emdim. "Ah." Parmaklarım günlüğümün deri arkalığını kavrarken boğazımı temizledim. "Tamam, yani..."

"Yani ertesi gün ayrılacaksınız."

Gözlerimin onunkilere kayması sadece bir saniye sürdü. Protesto etmek için ağzımı mı açtım? Ne söyleyeceğimden emin değildim ama tüm vücudumun kasıldığını ve odanın eğildiğini biliyordum. Sırtımda ter oluşmaya başladı. "Doğru. Gidiyorum." Başımı salladım, bakışlarındaki kararlılığa tutunarak bana da onun verdiği gücü vermesini umdum.

"Ertesi sabah gitmen gerekiyor, tamam mı? Yarın maçtan sonra, koridorlar temizlendiğinde gelip seni odandan alacağım. Sana ihtiyacın olanı vereceğim ve..." Sesi kesildi ve tekrar gözlerini kaçırdı. Arkama baktı ve ellerini bizi ayıran masaya sıkıca bastırarak koridordan aşağıya baktı. "Ve sonra gitmen gerekiyor."

Gerilme şekliyle ilgili bir şey onu sorgulamama neden oldu. "Neden ertesi sabah? Ertesi sabahı bu kadar önemli kılan ne?" Yarın akşam Richard'la haftalık telefon görüşmem vardı çünkü iş seyahatinden eve o zaman dönecekti. Okul müdürü beni bu konuda çoktan bilgilendirmişti. Saat tam 6'da ofisine gidecektim ve Richard'ı arayıp St Mary'deki zamanım hakkında bilgi verecektim ve ona milyonuncu kez kurallara uyduğumu ve beni *yetiştirdiği* gibi iyi bir kız olduğumu söyleyecektim ve sonra Müdür Ellison'la bir süre oturup son birkaç haftadır yapmaya başladığımız gibi sohbet edecektik. Müdür Ellison'ı düşününce göğsümde küçük bir boşluk daha oluştu. Artık

Onun gibi. İlk günden beri onunla hissettiğim açıklanamaz bağ, St. Mary's'de geçirdiğim zamanla daha da güçlenmiş gibiydi. Varlığının tanındıklığı artık benim için küçük bir onay değil, daha çok bir sabitti. O da benim için güvende hissettiriyordu.

"Gemma." Isaiah masanın yanına doğru yürüdü ve bacaklarının arkasını topuklarına dayayarak yanıma doğru eğildi. Soğuk mavi gözleri koyu kirpiklerinin altından bana baktı ve gördüğüm çatışma karşısında kalbim acıdı. "Dün gece şenlik ateşine gitmeden önce bana bir şey bilip bilmediğimi sormuştun."

Isaiah'nın başı aşağı düşüp bana dağınık siyah saçlarını gösterdiğinde başımı hafifçe salladım.

"Biliyorum. Ve bir şey planladım. Büyük bir şey olacak ve senin gittiğini ve güvende olduğunu bilmeden bunu yapamam." Sesindeki çatırtıdan boğazım tılandı. Onu böyle görmek hoşuma gitmiyordu. Onu endişeli, çelişkili ya da incinmiş görmekten hoşlanmıyordum. İçindeki güvensizliği hissetmek hoşuma gitmiyordu. Kaşlarım çatıldı ve içimi bir korku titremesi kapladı. Bazen her şeyin üzerimizde yeniden ağırlaşmaya başlaması beni şaşırtıyordu. O karşımdayken içinde bulunduğumuz karmaşayı gözden kaçırmak çok kolaydı. Onunla yalnız kaldığımızda, birbirimize dokunduğumuzda, birbirimizin gözlerinin içine baktığımızda asıl amacımızı gözden kaçıırıyordum: güvenli bir yere gitmek. Hayatım boyunca ilk kez özgür olacaktım ve bu bazen çok korkutucu geliyordu, çünkü asla tam olarak *yalnız* hissetmeyecek olsam da, aslında *yalnız* olacaktım. Ben bir ikizdim. Ruhunuzun ikiye bölünmesi gibi bir şeydi bu. Tobias'ı fiziksel olarak değil ama duygusal olarak hissedebiliyordum ve bir gün beni bulacağını umuyordum. Ama o zamana kadar, hayal ettiğimden çok daha büyük bir dünyada, kimsem olmadan yalnız olacaktım. Yeni bir isimle hayatımı kurtarmak için koşarak, kör bir şekilde dünyada geziniyor olacaktım ve düşündüğüm tek şeyin geride bıraktığım iyi şeyler olacağından emindim.

Isaiah'a inanılmaz derecede bağlı hissediyordum ve hissedeceğim tüm özgürlüğün

Richard'dan uzaklaşmanın tadı o kadar da iyi olmazdı çünkü

artık beni bu okula ve bu hayata bağlayan bir şey vardı.

Birine bağlı hissetmekten nefret ederdim ve yalnızken bunu itiraf etmek istemezdim, ama bunun bir önemi yoktu çünkü düşüncelerim her zaman kâğıda dökülürdü ve kendimi çizim yapmaya kaptırdığım son birkaç seferde, hedeflediğim mükemmel badem şeklindeki gözleri elde edene kadar kendimi karakalemi karıştırırken bulmuştum. Uzaklara ittiğim anılar, çocukluğumdaki şiddet -hepsi- oturup düşüncesizce eskiz yaparken hep aklıma gelirdi. Ama son zamanlarda işler değişmişti. Başka şeyler çizmeye başladım. *Isaiah* gibi. İşte o zaman onu da sakladığımı fark ettim.

Bunu düşünürken bile boğazım zonklamaya başladı. Kalın katmanlarımın altında çok fazla öfke ve kızgınlık gömülüydü ve büyük bir parçam Isaiah'a her şeyi anlatmak istiyordu. O bunların hepsini bilmiyordu. Kaçmamın gerçek nedenini bilmiyordu ve son zamanlarda beni ona söylemekten alıkoyan neredeyse hiçbir şey yoktu.

Korku hariç.

Hâlâ Richard'dan korkuyordum ve onun yapabileceklerinden de korkuyordum. "Isaiah. Richard için bir şey planlıyorsan, yapma. Yapabileceğim tek şey

ihtiyacım olan şey, ortadan kaybolabilmem için bana verdiğin şey. Tek yolu bu." Kalbim göğsümde dört nala atıyordu ve kulak zarlarımın içindeki gümbürtüyü duyuyordum.

"Yine de ortadan kaybolacaksın," diye fısıldadı, uzanıp saçımın bir telini yüzümden uzaklaştırarak. "Ama her şey güvenli olduğunda, senin için geleceğim Gemma. Al bunu" -Isaiah siyah bir kalem çıkardı ve masanın üzerine fırlattı- "ve nerede olacağını işaretle, çünkü senin için geleceğim."

Başım dönerken nefesimi tuttum. "Ne demek istiyorsun?" Önce haritaya sonra da tekrar Isaiah'a baktım. "Eğer Richard'a bir şey yapmayı planlıyorsan, lütfen yapma." İçimdeki endişe sarsılırken başımı salladım. *O bir şeyler biliyordu.* "Richard'ın Bain'le, Coven'larla, babanla... her neyse onunla bağlantılı olduğunu biliyorum... ama benimle ilgili planlarının kendisinden başka kimseyle ilgisi yok. Richard'a benim adıma bir şey yapma Isaiah. Benim için hayatını mahvetme."

Dün gece artık Bain'i takip etmeyeceğini ya da babasına bilgi vermeyeceğini söylediği zamanı düşündüm ve başım dönmeye başladı. Richard'ın benimle ilgili planlarının kendisinden başka kimseyle bir ilgisi yoktu. Bencildi ve beni kendisi için istiyordu. Psikiyatri hastanesiyle olan işiyle ya da yasadışı silah satışıyla hiçbir ilgim yoktu. Ben Richard'ın o büyük evinde bir kutuda saklamak ve istediği gibi kullanmak istediği küçük meleğiydim.

"Beni bu işe bulaştırma! Benim yüzümden bir şey yapma. Jack ne olacak? Ne planlıyorsun?" Çılgına dönmüştüm ve kendimi sarmal halinde hissediyordum.

"Sen zaten bu işin içindesin Gemma. Ben sadece seni dışarı iten kişiyim." Isaiah'nın sözleri beni yatıştırmak için hiçbir şey yapmadı. Richard için korkmuyordum. Ona Richard'ı rahat bırakmasını söylemiyordum çünkü o hasta piçi korumak istiyordum. Isaiah için korkuyordum. Ve Jack için! Richard karmaşık bir adamdı ve düşmanından çok dostu vardı, ki bu onun hakkında bildiğim her şey göz önüne alındığında şaşırtıcı bir düşünceydi.

Isaiah'ın yalvaran gözlerine baktım ve sanki onun içini görebiliyormuşum gibi hissettim. Onu tanıyordum ve bir şeyler sakladığını biliyordum. "Neden kaçtığımı biliyor musun?"

Isaiah'ın çenesi sıkıştı ve oda soğudu. Her geçen saniye kurdeşenler derimi kemiriyormuş gibi hissediyordum ve o bileklerime doğru baktığında neredeyse onları geri çekecektim.

"Seni zincirlediğini biliyorum." Karanlık bir şey görüş alanımı doldurdu ve nefes alışım hızlandı. "Sana dokunmaması gereken yerlere dokunduğunu biliyorum." Titreme kollarımı kapladı. Dudağım titredi ama gözyaşlarıma engel oldum çünkü eğer kırılırsam söyleyeceklerimden korkuyordum. "Seni kestiğini ve o güzel, kusursuz cildini zedelediğini biliyorum." Isaiah'nın parmakları yanağımda gezinirken gözlerimi kapattım ve Richard'ın bana yaptığı her şeyi bastırmak için görünmez duvara sıkıca tutundum. "Richard'ın seni taciz ettiğini birilerine anlattığını biliyorum ve onlar da kimsenin sana inanmaması için her şeyi çarpıtmasına izin verdiler. Bu yüzden buraya geldin."

"Dur," diye fısıldadım bulanık gözlerle.

Isaiah'nın elleri benim günlüğümü tutan ellerimin üzerinde duruyordu. "Lütfen nereye gittiğini işaretle ki her şey bittiğinde seni bulabileyim. Gitmene izin vermemin tek yolu bu. İkimiz için de güvenli olduğundan emin olana kadar bakmayacağım. Kimsenin seni bulmak için beni takip etmeyeceğine ya da bana ulaşmak için sana zarar vermeyeceğine güvenene kadar güvende tutacağım. Tıpkı seni güvende tuttuğum gibi onu da güvende tutacağım."

Başımı iki yana salladım. Richard'ın düşünceleri görüş alanımı doldururken, korku geri geldi ve vücudumun umut dolu her parçasına girerek onu karanlığa çevirdi. "Bunu riske atamam." Göğsümdeki kesiği hissederek durakladım. "Bu yüzden kaçmıyorum Isaiah."

Parmakları benimkilerin üzerinde hareketsiz kaldı. "Ne demek istiyorsun?"

Ellerimi onunkilerden çekip avuçlarımın topuklarını gözlerime gömdüm ve titrek fısıltımın boş kütüphaneyi doldurmasına izin verdim. "Buraya geldiğim andan itibaren planım hiç değişmedi. *Hayatta kalmak*. Kurallara uymam, başımı eğmem gerekiyordu ve ihtiyacım olanı aldığımda..."

"Yeni kimlik ve para mı demek istiyorsun?"

Başımı salladım. "Polis benim adımı ve Richard'ın kim olduğunu biliyor. Birleşik Devletler'in her yerinde emniyet güçlerinde arkadaşları var. Ülkenin öbür ucuna gitsem bile fark etmez. Eğer adım onların veri tabanında geçerse, Richard'a ulaşırlar ve o da beni tekrar bulur. Onlara her şeyi anlatsam da fark etmezdi. Onlara para verir ya da yalan söyleyip annem gibi akıl hastası olduğumu söyler ki bu doğru değil. Gemma Richardson olarak kalırsam Richard'dan kaçmam mümkün değil." Durakladım, duyguları kokladım. "Bu yüzden planım hep aynıydı. Yeni bir isim almak, deli gibi kaçmak ve asla arkama bakmamak." Bir parçam artık geçmişi umursamıyordu bile. Tek istediğim dışarı çıkmaktı.

Kütüphane sessizdi ve ben devam ettim. Devam ettim çünkü belki Isaiah her şeyi bilirse, ona nereye gittiğimi neden söyleyemediğimi anlayabilirdi. O da benim gibi kalp acısını kabullenmek zorunda kalacaktı. Kaderimizle baş etmek zorunda kalacaktık. "Bana yaşattığı acı yüzünden kaçmıyorum.

Geçmiş. Beni zincirlediği ve canımı yaktığı için kaçmıyorum. Gelecek için planladıkları yüzünden kaçıyorum."

"Bana bak."

Koltuğumda titremeye başladım. Dişlerimin gıcırdadığını duydum ama sırtımdan yukarı doğru tırmanan panik yüzünden bunu durduramayacak kadar kör olmuştum.

"Gemma, nefes al, bebeğim. Ne planladığı önemli değil, çünkü artık sana zarar veremeyecek."

Sözlerim kesik kesik ve kısa kesilmişti. "Seninleyken böyle düşünmek benim için çok kolay. Sen karşımdayken tehlikenin yüzüne bakmıyorum."

"Çünkü seni ondan koruyorum." Elleri yüzüme dolandı ve beni yere, kucağına çekti. "Seni koruyacağımı ve güvende tutacağımı söylediğimde bana güven, Gem. *Lütfen*. Gelecek için ne planlıyor? Eğer onun yaptıklarından kaçmıyorsan, o zaman ne kaçırıyorsun?"

Söyle ona. Ona söylemek istedim. Güçlü kollarının beni sarma şekli, Richard'ın var olmadığı bir dünyada olduğumu hissettirdi. Boynumun kıvrımlarında gezinen Isaiah'nın sıcak nefesi dışında hiçbir şey yoktu.

"Gemma," Isaiah'nın sesi kafamın içinde uzaktı ve bunun geçmişe kaymakta olduğum anlamına gelmesinden korkuyordum. "Sana tecavüz etti mi?"

Sesim bile çok uzaklardan geliyordu. "Ben... Bilmiyorum. Hayır. Sanmıyorum. Bir keresinde, Tobias gittikten sonra... Uyandım ve o oradaydı, üzerimde geziniyordu ama..." Isaiah'nın vücudu gerildi ve anı su yüzüne çıkmaya başladı. Onu çabucak kapattım ve Isaiah'nın gömleğine tutundum.

"Tanrım, yaprak gibi titriyorsun. Bir şey yok. Bana başka bir şey söyleme. Sorun yok." Zarif dokunuşları ve kulağımdaki sıcak susturuşları, onlarca yükselen duvarları aşmamı engellemedi.

"Edecek," diye ağzımdan kaçırardım, kollarımda tüylerimin diken diken olduğunu hissettim. "Bana tecavüz edecek ve bu yüzden sana nereye gittiğimi söyleyemem. Bunu riske atamam Isaiah." Kendimi toparladım ve gözlerinin içine baktım. "Ve Tobias'ı

ortadan kaybolur. Benim için bir tehdit olduğunu düşünürse seni de ortadan kaldırır. Beni ondan alacağını düşünürse."

Isaiah'ın gözlerindeki mavilik kararmış ve öfkeye dönüşmüştü. "Seni ondan alacağım" diye hırladığında öfke tüm yüz hatlarını kaplamıştı.

Ellerim terlemeye başladı ve her şey bir anda çöktü sanki. Gözyaşlarım yanaklarımdan süzüldü ve başımı salladım. Isaiah'ın gözlerinin nasıl endişelendiğini gördüm ve elini kalbime bastırdığını hissettim.

"Hey, sakin ol. Kalbin göğsünden fırlayacak gibi atıyor. Gem, bana bak."

Benden bir hıçkırık kaçtı ve sonra her şey karardı.

ÜÇ AY ÖNCE. 14 Eylül. 15:53.

Terli ellerimle askılarını kavradığım sırt çantam sırtımda hafif duruyordu. İçinde birkaç parça giysi, eski günlüğüm ve benim, Tobias'ın ve annemin yıpranmış bir fotoğrafından başka pek bir şey yoktu. Richard'ın ofisinin kilidi açıktı ve bunun tek sebebinin okuldan arandığında aceleyle kapıdan çıkması olduğunu biliyordum.

Çizimlerimde bu kadar dikkatsiz davrandığıma inanamıyordum ve amcamın onlarla birlikte gelen suçlamalarla nasıl başa çıkacağını görmek için beklemiyordum. Müdüre akli dengemin yerinde olmadığını söylediğini duymuştum. Her şeyi uydurduğumu. O günlükteki her şey akli dengesi yerinde olmayan beynimin uydurmasıydı.

İyi bir yalancı ve daha da iyi bir manipülatördü. Artık bunu biliyordum, tam da bu yüzden kaçıyordum.

Eşikten adımımı atarken ayağımın altındaki döşeme gıcırdadı, gözüme çarpan herhangi bir işaret ya da ipucu aradım. Araştırmak için fazla zamanım yoktu ama en azından bir şeyler bulmaya çalışmadan gitmek istemiyordum.

Tobias'ı nereye gönderdiğini gösteren bir şey buldum. Bilgisayarında olması gerektiğini biliyordum. Her şeyden çok koruduğu tek şeydi ve beni son kez burada yakaladıktan sonra yanından hiç ayrılmadı. Onu her şeyden çok korurdu.

Korkumu ve kafamın arkasında sessizce işleyen saatin yükselen endişesini bir kenara bırakıp yutkundum. Bilgisayarının koltuğuna oturup düğmeye tıkladığımda şakağımdan boncuk boncuk terler döküldü ve beni dinleyen herkese bilgisayarının kilidi açık olduğu için sessizce teşekkür ettim. Klasörler arasında gezinirken kalbim göğsümde acı verecek kadar hızlı atıyor, alabildiğim kadar çok bilgi alıyordum. Burada bir şeyler olmalıydı. Olmak zorundaydı.

Ayıklamam gereken milyonlarca klasör vardı ve hepsine ulaşabileceğimden emin değildim. Zamanımın tükenmekte olduğunu biliyordum. Burada oturduğum her saniye, arabasını garaj yoluna çekebileceği ve benim de işimin biteceği bir saniyeydi. Kim bilir ne kadar süre bodrumda zincirlenmiş olacaktım. Buradan nereye gideceğimizi bilmiyordum ve öğrenmek de istemiyordum. Başka bir klasör grubuna tıklarken kalbim durdu. Gözüme çarpan bir tane vardı.

Başlık bir randevuydu.

Benim doğum günüm.

Tobias'ın doğum günü. 6

Aralık.

Parmağım klavyenin üzerinde titrerken gözlerimi kapattım, tıklamadan önce derin bir nefes aldım ve olabildiğince hızlı bir şekilde okudum.

Bu onun başka bir dava dosyası da olabilirdi, ama bir keresinde birinin tesadüflere inanmadığını söylediğini duymuştum, bu yüzden ben de inanmadım. Dosya açılır açılmaz boğazıma bir nefes tıkanı.

Klasörde tek bir dava dosyası bile yoktu. Onun yerine küçük resimler vardı.

Yüzlerce.

Ve hepsi benimdi.

Gözlerimi birkaç kez kırıştırdım ve boğazımın arkasındaki safranın yükseldiğini hissettim.

Yatakta huzur içinde uyurken çekilmiş birkaç fotoğrafım vardı, hepsi de son bir ya da iki yıl içindeydi. Sanki kronolojik sıradaydılar. Saçlarım uzamış, göğüslerim dolgunlaşmıştı. Yanaklarım tombulluğunu kaybetmiş ve açılarım keskinleşmişti. Yatağımdakilerden bodrumdakilere geçtiğimde bir nefes daha çektim. Bileklerim zincirlerle sarılmış, kirli zemine sinmiş çıplak halimi gördüğümde damarlarımda soğuk kan dolaştı. Onları ne zaman aldığına dair hiçbir fikrim yoktu ama yüzümdeki ifadeye bakılırsa bilincim yerinde değildi.

Tek bir damla gözyaşı yanağımdan süzülüp dizüstü bilgisayarın altındaki ahşap masanın üzerine düştü ve içimden o şık teknoloji parçasını alıp yere çarpmak geldi. Üzerinde tepinmek ve bana ait son fotoğrafı da yok etmek istedim.

Onları neden aldığını biliyordum.

Teyzem gidene kadar onun takıntısının işaretlerini fark etmemiştim. Tobias en karanlık gecelerde bana evimizde olanların normal olmadığını fısıldadıktan sonra, olaylara farklı bakmaya başladım.

Richard benimle gerektiği gibi ilgilenmedi.

Tüm yetiştirilme tarzımız yanlıştı. İnanılmaz derecede yanlış.

Bana söylenen yalanlar, cezalar, ahlaki kodlar ve kurallar beni kontrol etmenin salt bir yolundan başka bir şey değildi. Beni onun yapmak için.

Göğsümün derinliklerinde gömülü olan korku mayalanmaya başladı ve dizüstü bilgisayarı kapatıp gitmeme saniyeler kalmıştı, ancak klasörün sol alt köşesinde açılmak için yalvaran tek bir dosya vardı. Merak, daha fazla korku isteyen mantıksız yanımdan geliyordu ve gitmem için bana bağırان mantıklı yanıma geçersiz kılmasına izin verdim. Kaçmak için.

Klasör açıldığında, yeni yıla girerken çeşitli tarihler içeren bir tür hesap çizelgesine benzeyen şeyi taradım.

İlk randevu benim ve Tobias'ın doğum günüydü: Gemma yetişkinliğe adım atıyor.

Yavaşça ayağa kalkarken karnımda mide bulandırıcı bir his kıvrıldı. Yaklaşan tarihleri ve amaçlarını okumaya devam ederken içimdeki savaş ya da kaç içgüdüğü savaşa gidiyordu.

7 Aralık: Okuldan çekil.

9 Aralık: Dr. Bink ile görüşün ve referans için Emily'nin bir fotoğrafını getirin.

15 Aralık: ilk ameliyat - burun.

Hesap çizelgesini anlamlandırmaya çalışırken nabzım güüm güüm atıyordu. Neden burnumdan ameliyat olmam gerekiyordu ve neden cerraha annemin bir fotoğrafını getirmem için bir not vardı? Hiçbir şey anlamamıştım. Ama sonra, artık yapamayacağım hale gelene kadar bir kenara ittiğim anılarımdan küçük parçacıklar gelmeye başladı. Cezalandırılırken amcamın bana fısıldadığı şeyler. Kalın, boğuk bir sesle ve pantolonundaki şişkinlikle parmağını çıplak omurgamda gezdirirken bana seslendiği isim. "Emily. Benim Emily'm olacaksın. Annenin verdiği kararları vermene izin vermeyeceğim. Onun yaptığı gibi kuralları çiğnemene izin vermeyeceğim. Sen benimsin ve daha iyisini yapacaksın."

Beni annemin kendi berbat versiyonuna dönüştürüyordu. Planlarının geri kalanını okumaya devam ederken dudaklarımdan boğuk bir çığlık çıktı. Ameliyatların geri kalanı. Her tarih ve randevu için ayrı ayrı notlar almıştı. Bana renkli lens bile takmayı planlıyordu. Göz doktoru: gök mavisi lensler. Benim canlı yeşilimi alıp annemin ve Tobias'ın sahip olduğu tonla değiştirmek istiyordu.

Beni bilgisayarın başından kaldırıp ön kapıdan çıkmaya zorlayan kaçma içgüdüğü, hesap tablosundaki son tarihi başlığıyla birlikte okuduğumda galip geldi: Düşün.

İşte o zaman bilgisayarı kapattım. İşte o zaman her şey aklıma geldi. O anda her şey anlam kazanmıştı.

Richard beni sonsuza dek yanında tutmayı planlıyordu.

Omurgama dokunmaktan daha fazlasını yapmayı planlıyordu.

beni bodruma zincirledi.

Kuralları çiğnemeyi bırakmamı, ondan ve cezalarından korkmamı, böylece ona itaat etmemi ve istediklerini yapmamı istiyordu.

Beni anneme dönüştürmek ve sonra da benimle evlenmek istedi.

Birkaç ay önce bulduğum videolar onun ve annemin birbirleriyle cinsel ilişkiye girdiklerini, bir tür ilişki yaşadıklarını doğruluyordu ama işlerin ne zaman bozulduğunu hatırlıyordum. Tobias ve benimle ayrılmak istediği zamanı. Artık ona dokunmasını istemediğini. Ve kısa bir süre sonra, gitmişti.

Ve tamamen başka birine dönüştü.

Kapıdan çıktım ve arkama bakmadım. O şeyleri okumak kaçmak için ihtiyacım olan son şeydi. Tobias'ın beni bulması gerekiyordu, tersi değil. Benim için geri geleceğini söylemişti ama daha fazla bekleyemezdim.

Yapamadım işte.

Hayatta kalmak istiyorsam olmaz.

"NE ZAMANDIR BAYGIN?" Ses, puslu düşüncelerimin arasında boğuklaştı ve gözlerimi açmak için mücadele ettim. Bilgisayarda bulduklarımın ardından gelen karanlık ormanı görmemek için onları açmak istedim. Özgürlüğe doğru koşarken bacaklarıma çarpan dalların acısını neredeyse hissedebiliyordum. Sanki oradaydım ama aynı zamanda orada değildim.

Durdur şunu.

"Birkaç dakika. Ara sıra. Bir şeyler mırıldanıyor. Git amcamı çağır. Bak bakalım hemşireyi çağırabilecek mi?"

Ayak seslerini duyabiliyordum. Bu gerçek miydi? Kafamın içinde miydi?

"Gemma, bebeğim. Gözlerini aç lütfen."

Boğazımda bir titreşim hissettim ve yüzüme yumuşak bir dokunuş oldu.

Kırpiklerim birbirine yapışmış gibiydi ve kendime geldiğimi hissetmeme rağmen

gözlerimi açmak istemedim. İçimdeki savunmasız, üzgün ve korkmuş kız, üzerimde duran yüzlerdeki acıma ifadesini görmek istemiyordu.

Korkuyordu

m. Utandım.

Utanmıştım.

"Benimle güvendesin." Isaiah'nın fısıltıları, yüzeyin hemen altında hâlâ kaynayan paniği yatıştırdı. "Bana neye ihtiyacın olduğunu söyle."

Yanaklarımdaki gıdıklanma bana gözlerimin nihayet açıldığını ve Isaiah'nın yumuşak sesinin tutunabileceğim ve odaklanabileceğim tek şey olduğunu söyledi çünkü onun yanında güvende olduğumu biliyordum. Richard'ın köşeden fırlayıp bildiğim şeyleri birine söylediğim için beni dövmeyeceğini biliyordum, dövse bile Isaiah onu alaşağı ederdi. Bileklerimde zincirlerle bodrumda değildim. Kütüphanedeydim ve Isaiah'ın kokusu beni bir battaniye gibi sarmıştı.

Ayrıca sırlarımı verirsem kimseye söylemeyeceğini de biliyordum. Sırların ne kadar önemli olduğunu biliyordu. Kendisinin de bazı sırları vardı.

Ben de ona güvendim.

Sırlarım konusunda ona güvenmiştim. Vücudumla. Aklımı. Her şeyimi.

Isaiah Underwood'a güvendim ve kalbim paramparça olmuş gibi hissetsem de onu o küçük, yıpranmış kenarlarıyla sevdim.

Gözlerim açılmak için o anı seçti. Yüzüne kilitlendiğimde dudağım titredi ve tek istediğim onun bunu yok etmesiydi.

"İşte buradasın," dedi sonunda, gözleri benimkiler arasında gidip geliyordu. Kaşlarının arasında küçük bir çukur vardı ve çenesi taş kesilmişti. "Bunu bana yapma Gemma. Benimle kalmana ihtiyacım var."

Ayağa kalkmama yardım eder etmez başımı göğsüne bastırdı ve eli uzun saçlarımda gezindi. Kalbi göğsünde o kadar şiddetli çarpıyordu ki yanağımda hissedebiliyordum ve kollarımı beline daha sıkı doladım.

"Okul müdürüne ulaştım. Geleceğini söyledi."

Isaiah'ın beni kavrayışı hiç gevfşemedi. "Ona boş vermesini söyle. Ben hallederim."

Cade'in sesi şimdi daha yakındı. "Shiner, anladın mı?" "Evet, ona haber veririm."

Büyük kütüphaneyi sessizlik kapladı ve Cade ile Shiner'ın oraya ne zaman geldiklerini öğrenmek istememe rağmen konuşmadım. Konuşmak istemedim. Tek istediğim Isaiah'nın kollarında kalmak ve son on dakika -ya da ne kadar uzunsa- hiç yaşanmamış gibi davranmaktı. Sırlarımla yüzleşmek zorunda kalmamak için onları sessiz tuttuğum baloncuga geri dönmek istedim.

"Bu gece yalnız kalmamalı. Ben yine Brantley ile kalacağım."

Isaiah'nın eli bir kez daha saçlarımda gezindi ve sonra başını benimkinin üstünden kaldırdı. Bir sonraki sözlerini fısıldadı ama ben onu gün gibi net duydum. "Onun gitmesine izin vermek istemiyorum, Cade. Journey ile bunu nasıl yaptın?"

Cade'in cevabı, ayak sesleri kaybolurken uzaktı. "Başka seğeneğim yoktu." Sanırım Isaiah o anda onun da olmadığını anlamıştı.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

ISAIAH

GEMMA kollarımda kendini kırılğan hissediyordu ama ben onun hiç de öyle olmadığını biliyordum. Onun zincirlenmiş ve incinmiş halinin hafızamda yer eden görüntüleri bana aslında ne kadar güçlü olduğunu anlatıyordu. Tanıdığım çoğu insandan daha cesurdu.

Richard'dan söz edildiğinde neden hep sustuğunu şimdi anlayabiliyordum. Onun düşüncesi onu benden uzaklaştırıyordu. Aklının alamayacağı bir yere götürüyordu, o da içine kapanıyordu. Bu travmaydı. Bunu daha önce de görmüştüm ve söylemek zorundayım ki, değer verdiğiniz birinin başına geldiğinde çok daha derin bir yara açıyordu.

"İşte biraz su." Cade odamıza doğru yürüdü, elinde mini buzdolabından aşırması gereken bir şişe su vardı ve Gemma'ya uzattı. Gemma uzanıp şişeyi aldığı anda eli titredi, kapağını açtı ve küçük bir yudum aldı.

"Teşekkür ederim."

Cade bana baktı ve yüzündeki sıkıntılı ifadeyi görebiliyordum. Onun neler yaşadığını biliyordu. Fotoğrafları görmüştü ve geçen gece Richard'ın ofisine girememiş olsa da, ona bir daha asla yaklaşamayacağını bilecek kadar çok şey görmüştük.

Cade de benim için endişeleniyordu. Bunu görebiliyordum. Gevşediğinde korkmuştum. Küçük bedeni elimden kayıp gittiğinde vücudumda mutlak bir dehşet hissettim. Cade'i aradım ve o ve Shiner gecenin köründe Brantley ile birlikte kütüphaneye koştular.

Cade'in yatağına baktığımda, örtülerin yere atılmış olduğunu gördüm. Aradığımda uyuyor olmalıydı ve bunun nedeni muhtemelen daha önce ne kadar sıkı çalıştığımızdı. Yarın büyük bir maçımız vardı ve Koç bize en zayıf oyunlarımızı tekrar tekrar oynattı.

Sanki lacrosse o kadar önemli bir şeymiş gibi.

Cade bir elini dağınık saçlarında gezdirdikten sonra telefonunu cebine geri koyarken bana hafifçe başını salladı. "Ben Brantley'nin odasında uyuyacağım." Başını yataklarımızın arasındaki masada duran telefonuma doğru eğişinde hızlı bir çentik vardı.

Gemma sonunda başını kaldırdı. "Bunu yapmak zorunda değilsin, Cade. Seni odandan atmak istemiyorum."

"Sen burada kalıyorsun," dedim ve ayağa kalkarken telefonumu masadan aldım. Cade'in Gemma'ya Brantley'nin odasında uyumakta bir sakınca görmediğini bildiren mesajını hızla okudum.

Collins mesaj attı. Son belge hazırmış. Maç sırasında otobüse atacakmış. Ödemeyi soruyordu.

Telefonumu masaya geri koyarken midem gergindi. Soru dilimin ucundaydı ve parmaklarım bastırılmış öfkemi boşaltmak için seğiriyordu. Onu bırakmam gerektiğini biliyordum. Tehlikenin yaklaştığını anladığımda onu kapıdan dışarı itecek kadar güçlü bir adamdım. Ama sakladığı bir şey vardı. Bir parça bilgiyi kaçıırıyordum ve yorganımın altına girip onu bütün gece kendime doğru çekmekten başka bir şey istemesem de bunu yapamazdım. İçindeki öfkeli canavar yerine benim istikrarıma ne kadar ihtiyacı olduğunu bilmeden bile. Bu kadar genç yaşta içime işleyen karanlık içgüdüden çıkmak için pençeliyor, birini kanatmakla tehdit ediyordu - biri Richard Stallard'dı - ama zamanımız azalıyordu ve uygun şekilde başa çıkabilmem için bilinmesi gereken her şeyi bilmem gerekiyordu.

"Isaiah?" Odanın diğer ucundan ona bakarken Gemma'nın yumuşak sesi beni tekrar yere indirdi. *Buraya ne zaman gelmiştim?*

Cade neredeyse kapıdan çıkmak üzereydi ki durakladı ve bana bakmak için geri döndü. Gözlerimiz buluştu ve yüzü ifadesiz kalsa da titreyen ellerimden kaynaklanan öfkeyi gördüğünü biliyordum. Beni herkesten daha iyi tanıyordu ve ona ihtiyacım olursa kalırdı ama başımı sallayarak iyi olduğumu bilmesini sağladım. Gemma benim asıl önceliğimdi. Kapı kapanır kapanmaz ona baktım, yatağında kıpırdamadan oturuyordu. Onu yakaladığım anda gözlerini kaçırdı ve içimi bir farkındalık duygusu kapladı. Yaşadığı travma dalgalar halinde geri dönmüştü ve bu dalgalar hâlâ ona çarpıyordu.

Bunun nasıl bir his olduğunu biliyordum.

Yavaşça ona doğru yaklaştım ve çenesi o kadar aşağıya düştü ki yüzünü bile göremedim. Bana bakmamasından nefret ediyordum. Onun önünde eğildiğimde dizim yere çarptı ve ondan *başka* hiç kimse için eğilmeyeceğimi fark ettim. Elimi çenesine koyduğumda tek bir damla gözyaşının tenime düştüğünü hissettim. Göğsüme bir acı saplandı ve konuşmak bile istemedim. Gözlerimi kısa süreliğine kapattım ve ellerimi indirerek her ikisini de kalçalarının yanlarına koydum. Başım aşağı indi ve dizlerinin üzerine düştü.

"Bana söylemek istemediğini biliyorum," diye başladım, sesimin bu kadar zayıf ve çaresiz çıkmasından nefret ediyordum. Gemma'nın güçlü olmama ihtiyacı vardı ama ben kayıyordum ve önünde kayabileceğim tek kişi oydu. Kırılganlıklarımı görmesine izin verdiğim tek kişiydi, çünkü korkumu fark etmişti. "Ama her şeyi bilmem gerek." Başımı kaldırarak kısa bir süre göz göze geldik ve zihninin nasıl hareket ettiğini gördüm. "Eğer gerçekten istiyorsan sana ne planladığımı söyleyeceğim ama bunun bir önemi olmayacak. Çok uzakta olacaksın ve sana söz veriyorum buna yaklaşmana izin vermeyeceğim. O mükemmel küçük kafanda başka hiçbir şeyin berbat olmasına ihtiyacın yok."

Omzumun arkasından Cade'in yatağına bakarken dudağı titredi. "Mükemmel küçük kafa mı? Benim kafam karmakarışık." Ağzından alaycı bir kahkaha çıktı ve dudağım seğirdi.

"Benimki de berbat durumda." Durakladım. "Katlanılabilir olduğu tek zaman seninle olduğu zamanlar."

Dudaklarında en küçük, en basit gülümseme oluştu ve tüm göğsüm ısındı. *İşte oradaydı.*

Tekrar çenesini tuttum ve parmağımı alt dudağının üzerinde gezdirdim. "Seni gülümserken görmek en sevdiğim şey. Bunu daha sık yapmalısın. Gittiğinde daha çok gülümseyeceğine söz ver."

Başını salladı ve ruhuma kadar hissettiğim sıcaklıkla birlikte gülümsemesi de kayboldu. Odamı sessizlik kapladı ve odaklanabildiğim tek şey Gemma'nın ellerinin battaniyeme tutunma şekliydi.

"Gem?"

Parlak, yeşil gözleri o kadar hızlı çarptı ki tenime bir kesik gibi geldi. Hafif bir yutkunmayla boğazından aşağıya doğru indi ve kulaklarım çınlamaya başladı. "Benimle evlenmeyi planlıyor."

Bir kez göz kırptım. Sonra iki kez. Beni saran öfkeyle yanlışıklıkla sıkmamak için elimi yavaşça çenesinden çektim. *Onu doğru duymuş muydum?* Yavaşça ayağa kalktım ve ellerimi kalçalarımaya koydum, ona tekrarlatmaya hazırlandım ama o dizlerini yukarı çekti ve kollarını dizlerine dolayarak devam etti.

"O ve annem bir tür ilişki ya da onun gibi bir şey yaşıyorlardı. Annem onu artık istemiyordu. Hatırlıyorum. Ona sürekli hayır diyordu. Çok ağladı ve o gece..." Gemma gözyaşları su yüzüne çıkarken bana baktı. "O gece, onu akıl hastanesine götürdüğünde, babanın orada olduğu gece, akıl hastasıymış ve dengesizmiş gibi davrandı ama bunun tek nedeni ondan istediklerini yapmamasıydı. Sonra ayrılmak istedi..." Durdu, düşündü. "Mahkeme gitmesine izin verdikten sonra. Bunun ne anlama geldiğinden emin değilim. Richard'ın annesinin işlettiği grup eviyle ilgili bir şey olduğunu sanıyorum ama yalan söyledi. Yalan söyledi ve hasta olduğunu söyledi ama değildi ve tüm bunların nedeni karısı olmak istememesiydi." Gemma burnunu çekti ve sözleri karşısında sırtım sertleşti. "Beni onun bir kopyası yapmayı planlıyor. Her şeyi gördüm."

ilk kaçtığım da bilgisayarına girmiştim. Doğum gününden sonraki gün beni okuldan almayı planlıyor ve planladığı ameliyatlar var." Öfke dolu eller yavaşça boynuma dolanıyor, beni boğuyordu. "Beni gelini yapacak çünkü onca yıllık taciz ve beyin yıkamadan sonra ona boyun eğeceğimi düşünüyor. Onunla evleneceğimi ve onun hastalıklı kurallarına uyacağımı ve... ve..."

"Böyle bir şey olmayacak." Gemma'yı yatağa doğru itip kollarımın arasına alırken nabzım şiddetle atıyordu. Hıçkırarak hıçkırarak ağlarken titriyordu ve kalbimin lanet olası yere çarptığını hissettim. Onu böyle görmek, korkusunu kendi korkummuş gibi hissetmek acı vericiydi. Bu lanet okula adım attığı andan beri sakladığı ve korktuğu her şeyi bilmek. *Yüce Tanrım*. "Bana güveniyor musun, Gem?" Minik elleri vücuduma dolanırken başını hızla salladı. Başını sertçe göğsüme bastırdım, elim neredeyse tüm yüzünü kaplıyordu ve fısıldadım, "Sana bir daha *asla* dokunmayacağını söylediğimde bana güven. Senin için dünyayı yakacağımı söyledim ve bunda ciddiydim."

Richard Stallard, Carlisle Underwood'dan hemen sonra yanacaktı.

Sabahın erken saatlerinde daha güneş bile doğmadan telefonum birkaç kez titredi. Cade'in yatağı boştu, üniforması hala bilgisayar koltuğunun arkasında asılıydı, bu yüzden uyuyakalmadığımı biliyordum.

Gemma'nın sağ bacağı benimkinin üzerindeydi ve başı göğsüme yaslanmıştı. Kısmen gizlenmiş yanağına bakarken saçlarının altın sarısı telleri yüzünün yarısını örtüyordu. Yavaşça arkamı dönüp kimin mesaj attığını görmek için telefonumu elime aldığım da nefes nefese kaldım.

AMCA TATE: SMC ile toplantı 20 dakika içinde. Söyle bana

Uyanıksın ve geliyorsun. Şartlı tahliyenı iptal etmemeleri için onlara bir sebep vermeyelim.

Uyandım.

AMCA TATE: Güzel. Gemma'ya bugün derslere girmemesi için not yazdığımı söyle. Daha iyi hissediyor mu? Başka bayılma nöbetleri geçirdi mi?

O iyi. Şu an uyuyor. Sonra açıklarım.

Yavaşça yataktan kayarak çıktım ve yorganıma dolanmış melek gibi halini görmeyi aklım almadı ama yine de baktım. Giyindiğim süre boyunca ona baktım. Uykusunda mırıldanmasını, battaniyeyi çenesine kadar çekmesini ve yastığına sokulmasını izledim. Bileklerinin etrafındaki kırmızı halkaların izini sürdürdüm ve neredeyse eğilip kabarık derisini öpecektim ama onun yerine alnını öptüm.

Tatlı bir eylemdi. Bırakın birine aşık olmayı, kendimden bile beklemediğim bir şeydi. Ama işte buradaydık. Onun için tüm geleceğimi değiştirmeye hazır, saplantılı ve bağımlıydım. İnsanlığımın küçük bir parçasını kaybetmeye neredeyse hazırdım.

Hepsi onun için.

Ve buna değdi.

"Isaiah?" Gemma'nın uykulu sesiyle kapıda duraksadım ve sırtımı ona döndüm.

Sessizce arkamı döndüm ve toplantı için oturduğumda SMC'nin gözlerini devirmemesi için kravatımı düğümlemeye başladım - sanki bu umurumdaymış gibi

nokta. "Evet, sadece ben varım. SMC ile toplantıma gidiyorum."

Gözlerini kırpıştırarak açtı ve yorganı biraz aşağı çekerek göğüslerinin üst kısmını gösterdi. Gözlerimi kaçırdım, vücudunun tadını bir kez daha çıkarmak istiyordum. "Kalkıp derslere hazırlansam iyi olacak. Umarım Sloane benim için endişelenmiyordur. Biz... uyumadan önce ona mesaj atmanı istemiştim."

Yanaklarındaki pembeliğe bir gülümseme sakladım. "Cade ona benimle kalacağını söyledi ve amcam da bugün derslere girmemen için bir not yazdı." Ona doğru yürüdüm ve yatağımın kenarına oturdum, aslında ödünç alınmış zamanı yediğimi biliyordum.

"Ah." Gemma gözlerini kaçırırken yanakları kıpkırmızı oldu.

"Günün geri kalanında burada kal. Mini buzdolabında yiyecek ve su var. Maça gitmeden önce geri geleceğim."

Ya da belki öğle yemeği sırasında gelirim. Yüzümde bir gülümseme belirmeye başladı ama Gemma'nın sorusu bunu hemen sildi.

"O biliyor mu?"

Başım öne eğildi. "Neyi biliyor mu?"

Yutkundu ve narin parmaklarıyla battaniyeyi kurcaladı. "Müdür Ellison gittiğimi... biliyor mu?"

"Hayır." Çenemi sıkıca kapattım. Her şey olup bittikten sonra onu bilgilendirecektim. İşime karışabilirdi ve buna izin veremezdim.

Yüzüne yerleşen rahatlamayı izledim. Ona gülümsedim ve başparmağımı yanağında gezdirdim. Utangaç bir şekilde bana baktı ve ben de elimde olmadan eğilip onu tekrar öptüm.

Dudaklarımız birleşti ve ellerim başını yatağıma hapsederken aceleyle bir ses çıkardı. *Onsuz nasıl hayatta kalacağım?*

Aceleyle geri çekildim ve ayağa kalktım. Kaşlarının arasındaki küçük çentik, toplantıya gitmemeyi bile düşünmeme neden oldu ama kalmak yerine ona en iyi sırtışıma verdim ve sesimi alçalttım. "Fikrimi değiştirdim. Öğle yemeği sırasında döneceğim."

"Öğle yemeği?" diye sordu.

"Evet," dedim, geri geri kapıya doğru yürürken. "Yemek için buraya geri geleceğim."

Masumca gülümsedi ama ben "*Sen...* Seni yemek için buraya geri geleceğim." dediğimde gülümsemesi hemen kayboldu. Sonra göz kırptım ve inkârın beni sırtımdan bıçaklamasıyla kapıdan çıkıp koridora doğru yürüdüm.

Sadece birkaç saatimiz kalmıştı. Ve bunu atlatmamın tek yolu inkârdı.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

GEMMA

Yirmi dört saatten kısa bir süre sonra ayrılıyordum ama Isaiah öğle yemeğinden sonra sınıfına döndüğü andan itibaren tek yapabildiğim odamda volta atmaktı. Sinir, korku ve tam olarak tanımlayamadığım bir sürü başka şeyle doluydum.

Bavulumu hazırlayayım mı?

Sadece gerekli eşyaları mı almalıyım?

Kaçmak yerine kaybolmuş gibi mi görünmeliyim?

Birazdan, belki de Richard'la haftalık telefon görüşmem için müdürün odasına gitmeden hemen önce, malzeme dolabına tıktırdığım çizimlerden bazılarını almak için resim odasına gitmeyi aklıma not ettim. Biri onları bulursa, kaçtığımdan emin olurlar ve aramayı bırakmayabilirlerdi.

Isaiah'ın bana verdiği telefon yatağımın başucundaki sehpa da çaldı ve Sloane'un bana mesaj attığını görerek hemen ona doğru koştum.

Isaiah deplasmandan dönmeden önce Mercedes'le bir kızlar gecesi yapmak istediğimi söyledim ve o da memnuniyetle kabul etti, Isaiah'la aramızda *gerçekten* neler olup bittiğine dair tüm detayları öğrenmek istiyordu - özellikle de dün gece onun odasında kaldıktan sonra. O, Mercedes ve Asiler ile birlikte Isaiah ve benim *daha fazlası* olduğumuzu biliyordu ama yine de kirli detayları istiyordu ve ben de bu detayların bazılarını vermekte sakınca görmüyordum.

SLOANE: Yemekhaneye gidiyorum ve kız gecesi için bize özel bir şeyler yapmaları için personele rüşvet veriyorum. Koridorda Isaiah'ın yanından geçtim. Otobüsü doldurduklarında sana hoşça kal demeye geleceğini söyledi.

Gülümsedim, gerçekler tekrar ortaya çıkmadan önce küçük bir mutluluk anının tadını çıkardım.

Ben gidiyordum.

Gerçekten gidiyordum. Yarın. Bu düşünce boğazımı düğümlemeye başladı ve gitmeyi ne kadar çok istemediğimi fark ettim.

"Neden benim hayatım farklı olamadı?" Yatağıma uzanarak yüksek sesle söyledim. Geleceğe bakmaya çalıştım, ne olursa olsun Richard'dan uzakta olacağım için güvende olacağımı biliyordum ama korku hâlâ oradaydı. Kafamda cevabı olmayan sorular dönüp duruyordu. Mesela, ya Tobias geri gelirse? Ya Richard Isaiah ile olan ilişkiyi öğrenirse? Bain gerçekten ne planlıyordu? Ya Richard Isaiah'a zarar verdiyse? Isaiah bana ne planladığını hiç söylemedi ama bir daha sormamam gerektiğini biliyordum. Yapacağı tek şey kalmamı sağlamaktı, böylece bir şekilde onu korumaya çalışabilirdim ve ben bundan daha zekiydim. Isaiah'a güvenmek zorundaydım ve güvendim de. Gerçekten güvendim.

Yanaklarımı silkeledim ve kendi kendime sertçe başımı salladım. *Ona güveniyordum... ve onu seviyordum.* Bu üç küçük kelimeyi düşününce kollarımdan aşağı ılık bir şeyler süzüldü ve bu gece ona söyleyeceğimi biliyordum. Ona söylemeliydim çünkü bir daha ne zaman şansım olacağından emin değildim ve bunu söylediğimi duymaya ihtiyacı vardı. Ona göstermiştim. Ona her şeyimi vermiştim, o yüzden bilmesi gerekiyordu. Ama Isaiah Underwood bunu benden duymayı hak ediyordu.

Onu severdim.

Ve sevgimi hak ediyordu.

Her bir parçasını.

Kapımın çalınmasıyla irkildim. Elim göğsüme gitti ve yüzümde gözyaşı olmadığından emin olmak için aynaya baktım. Her şey çok ama çok gerçek olmadan önce bir günümüz kalmıştı ve ben her anı değerlendirecektim.

Elim demir tokmağa gittiğinde dudaklarımda bir gülümseme belirdi. Kapı açıldı ve bir saniye sonra çarpıp yanmak için genişçe gülümsedim.

Korku boğazımı kesiyordu. Dilim hareket edemeyecek kadar ağırlaşmıştı. Kan tüm vücudumdan süzüldü ve parlak siyah ayakkabılarımın üzerine düştü.

Hayır.

Hayır, hayır, hayır.

Ağzımdan boğuk bir nefes çıkarken dudaklarım aralandı. Richard, boğazımın ön tarafını sıkarak güçlü kavrayışıyla aynı hızla odaya girdi. Doğal tepkim boyun eğmek ve sinmektir ama onunla yüz yüze geldiğim anda içimdeki bir şey değişmişti. Güç. Kararlılık. Öfke.

Mary's Yatılı Okulu'nun koruyucu hissi veren sağlam duvarları, bedenimin üzerine inen görünmez bir kalkan gibiydi. Ona boyun eğmeyecektim. *Kesinlikle boyun eğmezdim.* Ona tekrar boyun eğmek, benimle evlenmesine izin vermek kadar küçümseyici bir şeydi. *Böyle bir şey olmayacaktı.*

Öfkeliydim ve özgürlüğe o kadar yakındım ki şimdi yeniden başlamayacaktım.

Bu iş burada bitti ve şimdi de bitiyor.

"Bırak beni," diye yarı kapalı bir boğazın içinden boğuldum ve onun elinden kurtulmaya çalıştım. Richard beni masama doğru itti, günlüğüm düşüp fayans zemine çakılırken ahşap sırtımda kesikler oluşturdu. Deri cilt, çizdiğim son resme açılacak kadar çözüldü.

Isaiah.

Onun tehditkâr pençesinde dönmeye çalışırken nefesim kesildi, kaçabildiğim kadar uzağa kaçmaya çalıştım çünkü bu sefer teslim olmayacaktım. Onunla oyun oynamak için o karanlık bodruma geri dönmeyecektim. Benim için daha fazla şans olmayacağını biliyordum. Artık beni asla gözünün önünden ayırmayacaktı. Artık onu kandıramazdım. Bana ikinci bir şans verdi çünkü buna zorlanmıştı ve ben de bunu kullandım.

Birkaç hafta içinde on sekiz yaşına girecektim ve nihai hedefin bu olduğunu biliyordum. Yasal olarak bir yetişkin olacaktım ve o da beni kendi çocuğu yapacaktı. Hiçbir şey yoktu.

bir yol bulmuştı. Evlilik cüzdanını çoktan hazırlatmış ve bilgisayarındaki *Gemma* dosyasının kendi bölümüne çok güzel bir şekilde yerleştirmişti. İmzalar orada olacaktı. Yargıç Stallard'ın çok fazla önemli insanla bağlantısı vardı. Deliliğin hangi tonunda olursa olsun.

Yüzüme dik dik bakarken gözlerinin koyu kahverengi rengi simsiyah görünüyordu, boynumu o kadar sıkıyordu ki derisini pençelemekten başka çarem kalmamıştı.

"Çok kötü bir kız olduğunu duydum Gemma." Eli daha da sıkılaştı ve görüş alanıma siyahlık girmeye başladı. *Hayır! Hayır! Hıçkırmak istedim.*

Okula ve kızlar koridoruna nasıl girdi? Müdür onu benim odama mı yönlendirdi? Müdür Ellison'ın iyi karakterini yanlış mı değerlendirdim? Ne kadar aptal olabilirdim ki? Ona güvenmekle mi? Herhangi birine güvenmek?

Isaiah. O geliyordu.

Yüzü gözümün önünden geçti ve içgüdüsel olarak derin bir an yaşadım; kısacık bir an için bacağımı kaldırıp ona tekme atarak Richard'ın elinden kurtulabileceğimi düşündüm. Ama o çok hızlıydı. Ben daha fırsat bulamadan ne yapmak üzere olduğumu gördü. Diğer eliyle kalçamı kavradı ve bacağımı tekrar yere çarptığında sanki ikiye ayırmış gibi hissettim. Boynumdaki tutuş biraz azaldı ve kaçmak için çabaladım, ama uzaklaşmama izin vermek yerine beni geri çekti ve yere düştüğüm banyoya götürdü, aşağı inerken başımı lavaboya çarptım.

Zonklama anında geldi ve yanağımın kenarından sıcak bir şey aktı. *Kahretsin.*

"Tıpkı orospu annen gibisin," diye hırladı ve beni saçlarımın arkasından tutup yukarı çekti. Acıyla çığlık attım, sanki her bir telim koparılmış gibi hissediyordum. "Sana güvenebileceğimi sanmıştım. Bunca yıldan sonra seni kırdığımı, istediğim kadın haline getirdiğimi sanmıştım." Burnu çenemin kıvrımında gezindi ve Old Spice parfümünü tanıdığım için neredeyse kusacaktım. "En azından, seni

Müdür Ellison'a güvenin, ama yanılmışım."

Isaiah'ın kapıyı kırıp beni bulmasını cehennem gibi dileyerek inledim. Geliyor muydu? Richard hakkında bildiğim bir şey varsa, o da bir bölgeyi çok iyi araştırabildiği idi ve her şeyi bilmeden hiçbir yere gitmezdi. Her zaman temellerini korurdu. Ta ki annesi beklenmedik bir felç geçirip grup evini kapatana kadar... Ama onda dokuz hazırlıklı olurdu.

Yargıç Stallard hızlı hareket ediyordu ve aynı hatayı ikinci kez yapmadı.

"Sana benim olduğunu söylediğimi sanıyordum Gemma."

Görüşüm giderek bulanıklaşıyordu ama uyanık ve tetikte kalmak için deli gibi mücadele ettim. Başımı daha da geriye çekip sıcak nefesini boynumun yan tarafında gezdirirken ayak parmaklarımı ayakkabılarımın altına soktum. Aynı tarafta dün gece Isaiah'ın derin emişinden kalan hafif bir çürük vardı. Tam bu düşünce aklıma gelmişken Richard'ın dişleri tam o noktaya battı ve ısırığın keskin acısını hissederek içimden bir çığlık koptu.

"Sana bir erkeğin bir kadına nasıl davranacağını öğreteceğimi söylemiştim. Bedeninin ve zihninin *benim* ellerimde nasıl zevkten kaçabileceğini. Sikini senin küçük amcığına sokmaya hakkı olmayan sıkık bir ergen çocuğa değil." Saçımdaki el tekrar sıkıca çekildi ve ben haykırdım. Diğer eli bacaklarımın arasına girdi ve beni oradan yakaladı, odamdan ismimin çağrıldığını duymadan önce kısa bir saniyeliğine beni sersemletti.

Sloane.

Ona zarar verebileceği düşüncesi damarlarımda panik yarattı. Çünkü incitecekti. Richard kötü bir durumdaydı. İkimizin de üzerinde kan vardı. Yerde bile kan vardı. Kendini bundan kurtarması mümkün değildi.

Git, Sloane. Sadece git. Lütfen git. Kaç.

"Gemmaaaa!" diye şarkı söyledi. "Neredesin? Betty'den bu gece için s'mores yapmasını istedim! Birazdan gelip alabileceğimizi söyledi. Bu arada tüm detayları istiyorum. Isaiah uğradı mı?"

Amcam beni banyo kapısına doğru sürüklerken saçlarımı tekrar çekti, kapıyı tekmeleyerek açtı ve Sloane'u ürküttü. Gözleri ondan bana kaydı ve sonra dehşete kapıldı. Richard ona konuşmak ya da kaçmak için bile fırsat vermedi. Saniyeler içinde onun yanına gitti, beni de yanında tutuyordu. Bir şey yapamayacak kadar sersemlemiştim. Bir ara pantolonundan çıkardığı siyah silahı kızın yüzüne doğrultması kafamı karıştırmıştı.

"Hayır!" Tekrar içine çekilmek için yeterince uzaklaşarak bağırdım. "Yapma! Ona zarar verme!"

Sloane'un elleri yavaşça yukarı kalktı, küçük bir adım geri çekildi ve başının hemen üzerinde parıldayan ışıkların asılı olduğu masasına yaslandı. Bakışları benimkilere kaydı ve Richard ona doğru hırlamadan hemen önce aramızda bir şeyler geçti. "Avcı'nın oğlunu becerdiğini biliyor muydun? Bunu teşvik ettin mi?"

Yüzünde şaşkınlık ifadesi belirdi ve hemen cevap verdim: "Bilmiyordu! Beni ona karşı uyarmıştı." *O biliyor. Isaiah'ın kim olduğunu ve ne yaptığımızı biliyor.* Birden Isaiah'ın gelip beni bulmasını istemedim. Richard'ın silahı vardı ve Isaiah'ı oracıkta vuracak kadar deliydi.

Richard, Sloane'a cevap verme şansı tanımadı. Bunun yerine, silahı havaya kaldırdı ve alnına indirerek ayaklarımızın dibinde parçalanmasına neden oldu.

Boğuk bir çığlık beni terk etti ve onun pençesinden kurtulmak için ittim ve tırmaladım, ama o güçlüydü. İçimdeki tüm mücadeleye rağmen o çok güçlüydü.

Ne yapacaktım ki? *Düşün, Gemma! Hayatta kal.*

"Asla senin olmayacağım!" Çığlık attım, gözyaşları ve acı yüzünden boğazım düğümlenmişti. "Asla. Asla senin olmayacağım, tıpkı annemin asla senin olmadığı gibi."

Richard güldü ve beni hızla bıraktı. Yere düştüm ve ayağa kalkmak için çabalayarak yatağıma kadar geri gittim. Gözüm korkmamış gibi davranmayacaktım. Korku içimde fokurduyor, boğazıma tırmanırken beni tehdit ediyordu çünkü

Beni inciten bir adamın gözleri. Beni önemsediğine ve bana davranış biçiminin normal olduğuna beni ikna etmişti. Cezalarım, *ebeveynlerin* iyi vatandaşlar olmak için yapması gereken şeylerdi. Ama onun cezaları beni kırmak içindi. Beni onun onayına muhtaç etmek için. Beni manipüle etmeye çalıştı ve Tobias onun ahlaksız davranışlarını fark ettiğinde Richard ondan kurtuldu. Tıpkı annemden kurtulduğu gibi.

Elimin tersiyle yüzümü silerek yanağımdan süzülen kanı temizledim. Amcam omuzlarını dikleştirdi, silahı hâlâ elinde tutuyordu, odanın sallantısı arasında ayağa kalkışımı izlerken dudaklarında acınacak kadar hüzünlü bir gülümseme belirdi. "Ah, bebeğim. Senin için ne planladığımı hakkında hiçbir fikrin yok. Sonunda benim için yalvarıyor olacaksın."

Başımı salladım, zihinsel olarak korkumu geri iterken gözyaşlarım ve kan yanaklarıma ve ellerime sıçradı. "Benim için ne planladığımı biliyorum *amca*. Ve beni onun bir kopyası yapamazsın. Asla onun gibi olmayacağım. Asla senin istediğin gibi olmayacağım. Senin iyi kızın olmayacağım, seni hasta piç kurusu." Dikkatim arkamdaki kapıya yöneldi ve içten içe çıkış yolu olmadığını biliyordum. Ama yine de deneyecektim. Başını arkaya atıp hakaretime güldüğü anda ileri atıldım ama kafama bir tokat yedim ve sırtüstü yattım, bilincim gidip geliyordu.

Hayatta kal, Gemma. Sadece hayatta kal.

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

ISAIAH

Göğsüm sanki gövdemin etrafına bir lastik bant sarılmış gibi sıkıştı ve saniyeler geçtikçe daha da sıkılaştı. Gemma için son belgeyi almak için maçım sırasında bir sonraki kasabada Collins ile buluşmak zorunda olmasaydım, gitmeyecektim. Lacrosse bu okulda sadece zaman geçirmenin bir yoluydu. Ortama uyum sağlamanın ve Bain gibi meraklı gözlerden kendimi korumanın bir yoluydu. Artık bir önemi yoktu. Kendi aletlerini nasıl tutacaklarını bile bilmeyen serserilerle dolu bir lakros takımını yenmekten çok daha önemli şeyler vardı.

"İyi misin?" Brantley, ikimiz de lacrosse takımlarımızı otobüsün arkasına ittiğimizde başını öne eğerek sordu.

Karın kaslarım karnımın bükülmesiyle birlikte esnedi. "Bir şeyler ters gidiyor," diye itiraf ettim, diğer oyuncular çantalarını bizimkilerin üzerine atarken kolumu otobüsün kapısına dayadım.

"Bu sadece yarının sana yaklaşması. Her şey değişmek üzere. Stresinizi artırıyor."

Başımı salladım ve otobüsten uzaklaştım. Stresimi artırmıyordu. Duygularımı arttırıyordu. "Gem'e veda etmeye gidiyorum. Bir şeyler ters gidiyor. Hemen geliyorum-"

Shiner'ın kaldırımında çantası olmadan koştuğunu gördüğümde sözlerim yarıda kesildi. Gözlerini bana dikmişti ve yüzü terden kızarmıştı. Brantley ve ben, Shiner'ın yüz hatlarının normal olamayacak kadar gergin olduğunu görerek donup kaldık.

"Sorun nedir?" Onunla yarı yolda buluşarak tersledim.

Nefes nefese kalmıştı ama yine de kelimeyi söylemeye zorladı. "Bain."

Kalbim kaymaya başladı. "Ne olmuş ona?" Hırladım, okulun etrafına bakındım ve onun kendini beğenmiş suratını görmeyi bekledim. Tek yapması gereken

Bir gün daha beklerse istediğini elde edecekti.

"Eşyalarımı almak için odama giderken yanından geçtim. Kızların koridorundan çıkıyordu. Gözlerimin içine baktı ve *'Isaiah'a Gemma'nın nerede olduğunu sor'* dedi."

Ayaklarım kaldırıma çarptı ve koşmaya başladım. Kalbim, ciğerlerim ve ruhum geride kalmış gibiydi. Kaldırımın üzerinden atlayıp yan girişe doğru uçarken damarlarımda panik ve öfkeden başka bir şey hissetmiyordum. Akranlarım yanlarından koşarak geçerken bordo bir bulanıklığa dönüştüler, kızların salonuna varana kadar bir kez bile durmadım. Gözlerimi sessiz koridorda gezdirirken kulaklarımdaki gümbürtüyü susturarak durakladım. *Herkes neredeydi?*

Bu iyiye işaret değildi. Olmadığını biliyordum. Aylak aylak dolaşan tek bir kız bile yoktu. Kapıları açılıp kapanmıyordu.

Görünürde kimse yoktu.

Nabzım derimin arkasında öfkeli patlamalarla dans ediyordu. Koridorda sinsice ilerledim ve çamaşır dolabının önünde durdum. Gemma'yla ilk anlaşmamızı yaptığımızda içinde bulunduğumuz çamaşır dolabının aynısı. Derin bir nefes aldım, kapıyı açtım, en arkada sıkışmış rafa doğru yürüdüm ve altına uzanıp Glock 19'u çıkardım ve lacrosse şortumun arkasına ittim.

Belki fevri davranıyordum ama mekanik düşüncelerimde sezgisel bir şeyler vardı. Çok uzun yıllar babamla birlikte hazırlıksız bir şekilde olayların içine girerek büyümüştüm. Ve belki de içten içe bir şeylerin cidden yanlış gittiğini biliyordum.

İliklerime kadar hissettim.

Dün gece Gemma'yı kollarıma aldığımda bunu iliklerime kadar hissetmişim. Bir şeyler doğru gelmiyordu.

O yatağında yatarken kendimi ürkütücü derecede sakin hissediyordum ve bir şeylerin ters gitmek üzere olduğunu anlamalıydım.

Kahretsin. Lanet olsun. Lanet olsun.

Nefesimi düzene sokarak malzeme dolabından çıktım ve aşağıya doğru devam ettim.

Salon. Kalbimin bir mil hızla attığını biliyordum ama odaklandığım tek şey yarı açık olan tek kapıydı.

"Gemma?" Elimi uzun tahta levhaya bastırarak bağırdım. Kapı yavaşça açılıp, onun ve Sloane'un boş odasından başka bir şey ortaya çıkmayınca zincir yankılandı. Gemma'nın yatağına dokunulmamıştı. Ona verdiğim telefon yatağının üzerindeydi. "Gemma!" Burada olmadığını bildiğim için tekrar bağırdım. *Lanet olsun.*

"Isaiah?" Amcamın sesi çok uzaklardan geliyordu ama bir saniye içinde onu kızarmış bir yüz ve yükselen bir göğüsle Gemma'nın odasına koşarken gördüm. "Neler oluyor? Shiner ofisime koştu ve bir şeyler olduğunu söyledi. Neler oluyor?" Gemma'nın odasının etrafında döndü ve tıpkı benim yaptığım gibi sıra dışı bir şey olup olmadığına baktı. Ama hiçbir şey yoktu. Her şey yerli yerindeydi. Gözüme çarpan tek şey Gemma'nın masasındaki sandalyenin biraz fazla içeri itilmiş olmasıydı. Eğildim ve iki ön bacağının yerden kalkık olduğunu fark ettim ve o zaman günlüğünü gördüm.

Altından kaydırarak çıkardım, hızla kapattım ve sıkıca kavradım. Amcam odanın içinde dolaşırken Cade çıkageldi. Banyo kapısı kapalıydı ve kapıyı çalmasına saniyeler kalmıştı ki Cade, "O hiçbir yerde yok. Onu da Sloane'u da bulamıyorum. Mercedes'in nerede olduğuna dair hiçbir fikri yok ve görünüşe göre bütün kızlar okulun çeşitli yerlerine gönderilmiş. Mary's Murmurs, kızların planladıkları aptal Sadie Hawkins dansıyla ilgili olarak kütüphanede buluşmaları için bir duyuru yapmıştı."

"Kız kaçırılmıştı!" Saçımın tepesini tutarak bağırdım. "Bain'i getirin. Hemen şimdi."

Cade beni omuzlarımdan kavradı ve ben nefesimi kontrol etmeye çalışmakla meşgul olduğumdan onu itemedim. "Sence erken ayrılmış olabilir mi? Belki Bain onu uyarmıştır. Bir sebepten dolayı onu tehdit etmiş olabilir mi? Belki de onu gitmeye zorlamıştır. Ona şantaj falan yapmıştır."

"Siz ikiniz ne konuşuyorsunuz?" Amcamın bağırışı bir kulağımdan girip diğerinden çıktı. Cade'in ellerini omuzlarımdan ittim ve banyoya doğru yürüdüm, Gemma'nın orada olmadığını biliyordum çünkü bana cevap vermemişti. Yine de kontrol edecektim.

"O gitmedi. Ona belgeleri bile vermemiştim. Bu gecenin son gecemiz olduğunu biliyordu. Bain bir şey söyleseydi bana söylerdi."

"Hangi belgeler?" Tate Amca ellerini havaya kaldırdı. "Ve ayrılmak mı? Isaiah, Gemma'yı bana bırakmanı söylemiştim!"

Kırmızıyı gördüğüm anda yüzüne vurdum. "Onu sana mı bırakayım? Yarısını bile bilmiyorsun amca!"

Hay sikeyim. Burada oksijen var mıydı? Neden nefes alamıyorum? "Lanet olsun! Biri Bain'i çağırsın!"

Banyo kapısını iterek açtım, aynaya doğru yürüyüp yumruğumu vurmaya hazırdım. Orada olduğunu bildiğim yüzümdeki dehşeti görmek bile istemiyordum. Gerçeklik içime işliyordu ve titizlikle planladığım her şey tıpkı Gemma gibi bir anda yok olup gitmişti.

Eğer ona sahip olsaydı.

Banyodan içeri adımımı atar atmaz durdum. Gözlerim önce lavaboya kayd ve midem küçüldü. Lavabonun kenarları parlak kırmızı kanla kaplıydı ve beyaz fayanslı zemine damlıyordu.

"Isaiah." Küçük bir ses dikkatimi çekti ve amcam arkamdan hızla içeri girerken başımı sola çevirdim. Hemen küvette yatan ve yarısı duş perdesinin arkasına saklanmış olan Sloane'a tutundu.

"Kahretsin!" Gözlerine bakmak için dizlerimin üzerine çökerek bağırdım. Birkaç kez göz kırptı ve onu konuşurmak için minik omuzlarını sarsma isteği duydum ama lanet olsun, kanıyordu. Bencilceydi ama bir parçam lavabodaki kanın Gemma'nın değil de onun kanı olmasını umuyordu. En azından Sloane hayattaydı.

Tate Amca eğilirken Sloane'un keçeleşmiş saçlarını gözlerinden uzaklaştırdı.

yere indirdi ve aramıza yerleştirdi. "Sloane. Sen iyi misin? Ne oldu?"

Sloane önce amcama sonra da bana baktı. Titreyen elleriyle kollarımı kavradı ve ağlayarak, "Onu aldı, Isaiah. O... onu aldı."

"Richard mı? Amcası mı?" Elimi onun elinin üzerine koyarak sordum. Kahretsin, Gemma'nın dün gece kütüphanede olduğu kadar kötü titriyordu. Shiner'ın sesi odadan duyuldu ve Bayan Fitz'in de hafif endişeli sesini duydum. Yine de bunların hiçbir önemi yoktu. Duyduğum Gemma'nın sesi değildi ve önemsedığım tek ses de oydu.

O gitmişti.

Sloane yüzünü buruşturmadan önce yavaşça başını salladı. "Sanırım öyle..."

"Neye benziyordu?" Umutlu bir yanım onu kaçıranın Richard olmadığını umuyordu ama bu sadece başka biri olduğu anlamına gelirdi. *Babam.*

"Uzun boyluydu..." Tekrar yüzünü buruşturdu. "Amcasıydı. Bunu biliyorum. Bir şeyler söylüyordu... Sanırım bileklerindeki işaretleri koyan oydu, Isaiah. Öyle olmalı. Çok korkmuştı."

Göğsüm çöktü ve tüm varlığım sarsıldı. St. Mary's'in duvarları da onunla birlikte titrese hiç şaşırmazdım.

"Ne işareti?"

Amcamın gözleriyle karşılaştım ve aynada sık sık gördüğüm kararlılık oradaydı ve belirgindi.

Sloane sonraki sözleriyle bizi geri çekti. "Avcı'nın oğluyla yattığını bilip bilmediğimi ve bunu teşvik edip etmediğimi sordu. Gemma bilmediğimi söyledi. Onu benden uzaklaştırmaya çalışıyordu." Sloane'un yüzünden bir damla gözyaşı daha süzüldü ve ben de midem bulanarak kıcımın üzerine oturdum. "Sonra bana silahla vurdu ve beni buraya sürüklemiş olmalı."

"Yüce Tanrım." Tate Amca ayağa kalktı ve küçük banyoda volta atmaya başladı. Kapıyı açtı ve Shiner, Cade ve Bayan Fitz orada duruyordu. Gözlerinin üzerimizde olduğunu hissedebiliyordum ama tek yapabildiğim

üzerinde kan olan lavaboya bakıyordum. Her şey kontrolden çıkmış gibiydi.
Her şeyi.

Bir türlü kavrayamadım.

"Isaiah," diye başladı Sloane ama amcamın telefonunun çalmasıyla ikimizin de başı döndü. Bayan Fitz'e kısa bir süre baktım. Dolgun, pembe yanakları korkunç derecede beyazdı ve muhtemelen ben de öyle görünüyordum. Yavaşça ayağa kalktım ve Sloane'u almak için eğildim. Kimsenin bakışlarıyla karşılaşmadan herkesi atlattım ve onu yatağına oturttum.

"Müdür Ellison, bunları görmelisiniz. Çok ama çok yanlış bir şeyler var."

Ben Sloane'u yatağında bırakır bırakmaz, Cade gelip onun yanında durdu. Bakışlarımız çarpıştı ve ikimiz de işlerin çok hızlı bir şekilde kötüye gitmek üzere olduğunu biliyorduk.

"Bir dakika, Bayan Fitz. Ben Beth."

"Konuşmacı," diye talep ettim. Beth amcamın asistanıydı ve bu okuldaki öğrenciler hakkında çok şey biliyordu. Sessizdi ve genellikle gölgede kalırdı, ama en çok şey bilenler hep sessiz olanlardı.

"Beth?" diye seslendi amcam. Telefonu kulağından çekip hoparlöre verirken yaklaştım. Shiner kapıyı kapattı çünkü *toplantıdan* döndüklerinde kızların salonu daha da kalabalıklaşıyordu. Bütün bunların büyük bir oyun olduğundan emindim.

Amcamın telefonuna bakarken nabzım yeniden hızlanmaya başlamıştı ve parmaklarım titriyordu. *Hangi cehennemdeydi?* Bodrumda mı? *Kahretsin, hepsi benim suçumdu.* Bain. Bain yapmış olmalıydı. Richard'a o söylemiş olmalı. *Lanet fotoğraflar.* Ama neden?

Amcamın sesi tekrar içeri girdi. "İçeri giren kimseyi görmedin mi? Fakülte dışında başka bir yetişkin? Gemma'nın gittiğini gördün mü?"

Beth'in temkinli olduğunu söyleyebilirdim. "Hayır... gözüme şüpheli bir şey çarpmadı. Kapının açıldığını bile duymadım. Postanın geldiğini haber vermek için aramıştım. Sonuçlar geldi."

Amcamın eli telefonda gerildi ve gözlerim onunkilere dikildi. Tereddütlüydü ama telefonu tekrar kulağına götürmenin daha iyi olacağını düşünmüş olmalı ki, "Oku onları. Hemen şimdi."

Beth durakladı. "Emin misin...? Sadece masanıza bırakacaktım. Henüz açmadım."

"Neyi açtın?" Göğsünün biraz daha hızlı yükseldiğine dikkat ederek sordum. "Tate Amca, bunun Gemma'yla bir ilgisi var mı?"

"Aç onları, Beth. Oku onları."

Hoparlörden bir kâğıt sesi geldi ve amcam her birimize bakarak otoriter bir şekilde konuştu. "Kimseye tek kelime etmeyin."

Beth'in sesi hepimizin tekrar telefona bakmasına neden oldu ve ağzından çıkabilecek neredeyse her şeyden korkarak gerildim. *Sonuçlar?*

Nefesi diğer uçtan yüksek sesle geliyordu ve ben amcama biraz daha yaklaştım. "Oh, vay canına. Bu... bu doğrulandı, Tate. Gemma Richardson senin kızın."

YİRMİNCİ BÖLÜM

ISAIAH

Ağzım dehşetle kapandı.

Her şey yavaşladı.

Telefon yere düştü ve yere çarpma sesini duyana kadar saatler geçmiş gibi geldi.

Gemma Richardson senin kızın.

Gemma Richardson senin kızın.

Gemma Richardson senin kızın.

Amcamın yüzünün şoktan ıstıraba dönüşmesini şaşkınlıkla izledim. Sıkılı yumruğu ağzına geldi.

Gemma Richardson senin kızın.

"Hayır," dedim.

Hastayım. Hasta olacaktım. Başımı salladım. "Hayır. Hayır. Hayır. O... O senin kızın olamaz. Test yanlış." Parmağımınla yüzünü işaret ettim. "Eğer kızın olduğundan şüpheleniyorsan..." Parmaklarımdan kan sızdığını hissettiğimde elim titredi. "Hayır. Bu demek oluyor ki..." *Kuzenimi mi beceriyordum?* Bu doğru olamaz.

"Isaiah." Tate Amca'nın elleri omuzlarıma indi ve ben inanılmaz bir şok içinde öylece kalakaldım.

"Kuzenimi mi beceriyordum?!" Ellerini bedenimden çekerek kükredim. *Aman Tanrım.* Bağlantı. Akraba olduğumuz için miydi? Bu neden oluyordu? Neden duvarlar yıkılıyormuş gibi hissediyordum? Neden kalbim durmuş gibi hissediyordum ama bir şekilde hâlâ hayattaydım? "İmkânı yok Tate Amca. Bana kuzenime aşık olduğumu mu söylüyorsun?"

"Isaiah." Oda yan dönerken Cade'in yüzü benimkinin önüne geldi. "Hemen sakinleş! Kulaklarını aç ve ne dediğini dinle."

diyor!"

Geri çekildim, amcama saldırabilmek için onu yumruklamaya hazırdım. Bunu nasıl kendine saklayabilmişti? "Kulaklarım açık amına koyayım! O onun kızı, Cade!"

Başımı salladım, uzaktaki duvara ulaşana kadar bir adım geri gittim ve kendimi duvara dayadım. Amcam koşarak yanıma geldi ve ön kolunu boğazıma dayadı, böylece ona bakmak zorunda kaldım. "Lanet olsun, kendine gel! O senin kuzenin değil, Isaiah!"

"Ne?" Düzensiz nefesler alarak bağırdım. Yeşil gözleri benimkilere dikilirken ön kolu sıkıca boğazıma dayandı. *Gözlerinin rengi bile aynıydı!* Yeşilin tam tonu.

"O senin kuzenin değil, Isaiah. Akraba değilsiniz."

"Sen neden bahsediyorsun? Az önce Beth'i duydum!" Elimle hâlâ yerde duran telefonu işaret ettim. Oda sessizdi. O kadar sessizdi ki iğne atsan yere düşmezdi.

Amcamın kolu yavaşça boğazımdan çekildi ve oksijen ciğerlerime doldu. Ellerini kalçalarına koyarak uzaklaştı. "Bunu olabildiğince kısa keseceğim çünkü o kayıp ve burada durduğumuz her saniye onun başının belada olduğu bir saniye daha demek."

Güzel. Aynı lanet sayfadayız.

"Ben senin amcan değilim." Dimdik dururken dişlerim birbirine çarptı. "Ve aile şirketini istediğim için terk etmedim, Isaiah. İşten atıldım."

Sözlerini duydum. Ağzının hareket edişini izledim. Ama anlayamadım.

"Ne?"

Başını salladı. "Ben babanın biyolojik kardeşi değilim. Büyükbabam, büyükbabanın aileme yaptığı bir şey yüzünden yetim kaldığımda beni yanına aldı." Yutkundu. "Baban ve ben senin yaşlarına gelene kadar öz kardeş olmadığımızı bilmiyorduk. İşte o zaman büyükbaban

Damarlarımda yanlış kan dolaştığı için beni aileden kovdu. Benden hep nefret etmişti ve o zamana kadar nedenini bilmiyordum." Tate Amca yüzünü eşit tutuyordu ama sesindeki alçalmayı fark ettim. Umutsuzluğun ve suçluluğun alçak tonunu. "Uzun lafın kısası, o ve ben, büyükannen ve babanın da ikna olmasıyla bir anlaşma yaptık. Beni bağışlayacak ve istediğim tek şeyi yapacaktı, ben de bir daha asla aile işinden söz etmeyecektim ve adımımı değiştirecektim, böylece artık bir bağlantım olmayacaktı." Dudakları düz bir çizgi oluşturdu, açık soluk rengi gerilirken beyaz görünüyordu. "Eğer arkadaşım *Emily*'nin bir beladan kurtulmasına yardım ederse, o zaman gider ve onunla ilgili elimdeki tüm suçlayıcı şeyleri yakardım. Beni öldürmek istedi ama ister inanın ister inanmayın, babanız onu öldürmemeye ikna etti. Sonra, tabii ki, o öldüğünde, baban ve ben tekrar bağlandık. Baban bana güvenmiyordu. Yıllar geçtikçe değişmişti ama aramızda hâlâ hafif bir kardeşlik bağı vardı. Bain'in burada olması onun lehine sonuçlanan bir tesadüftü, bu yüzden seni onun kirli işlerini yapman için buraya gönderdi."

"Emily," diye fısıldadım. "Bana bahsettiğin arkadaşındı. Hapse girmek yerine Yargıç Stallard'ın elleriyle grup evine gönderilen kız."

Ciddiyetle başını salladı. "Hapse girmek zorunda kalmasın diye onu bir canavarın lanet ellerine gönderdim."

Sikeyim.

"Emily Gemma'nın annesi. Hamile olduğunu bilmiyordum. Bana söylemedi ve grup evinde onunla her iletişime geçmeye çalıştığımda yüzüme kapatıldı. Beş yıl dolar dolmaz Yargıç Stallard'la temasa geçtim, cezasını erken bitirdiğini ve bir veda bile etmeden gittiğini söylediler. Özel dedektiflerim vardı. Her şey vardı. Öylece ortadan kaybolmuştu."

Saçlarımin uçlarını çekiştirirken parmaklarım kafa derime batıyor, Gemma'nın o gece kütüphanede başka bir anı onu benden çaldığında bana söylediklerini hatırlıyordum. "Çünkü onu Covens'in içine attı." Başımı salladım, Gemma'nın küçük odasında bir ileri bir geri volta atıyordum

Bir sürü göz beni izliyordu. "O hasta herifin annesini sırf onunla evlenmek istemediği için süngerli odaya atmasını izledi. Ona tecavüz etti ve Gemma'ya da kendi kurallarına uymazsa aynı şeyin başına geleceğini söyledi." Onun resimleri zihnimde canlanırken Cade'e baktım.

"Anlat ona, Isaiah. Ona her şeyi anlat."

"Ona da aynısını yapıyor." Bayan Fitz'in sesiyle geri çekildim, kelimeleri ağzımdan çaldığı için afallamıştım.

"Bunu nereden biliyorsun?" Ben sordum.

Bayan Fitz gözyaşları içinde bir adım öne çıktı. Elindeki kâğıtları dışarı doğru itti ve ben de koşarak *amcamın* yanında durdum... *amcam değil mi?*... tüm vücudu beton bir sütun gibi gerilmişti.

Bayan Fitz'in parmaklarının arasında en korkunç çizimlerin eskizleri titriyordu. "Bunlar Gemma'nın çizimleri. Malzeme dolabında bazı eşyaların yerini değiştirirken gördüm. Sanki kimsenin görmesini istemiyormuş gibi gizlenmişlerdi Tate."

Cade bir adım öne çıktı. "Sabahları bunu çiziyordu, Isaiah. Birkaç gün önce sen havuzdayken onu dolaba dalarken gördüm. Malzemeleri kaldırdığını düşünmüştüm."

"Ne..." Tate Amca'nın sözleri yavaşça buharlaşıp uçarken, önüne konan her taslakta yüzü daha da sertleşiyordu.

Bunlar onun bodrumda zincirlenmiş haldeki resimlerinden çok daha kötüydü. Bunlar ancak onları yaşamış birinin yaratabileceği kadar güzel çizilmiş, insanın içini parçalayan, ruhunu yok eden çizimlerdi. Yerinde olmayan tek bir ayrıntı bile yoktu. Figürlerden birinin vücudunda yara izleri vardı - Gemma olduğunu tahmin ettiğim figür. Zincirler bileklerinde asılı duruyordu. Sonunda Gemma'nın yüzünün yarısını oluşturan çizime sırtımı döndüm, sanki bir aynaya bakmış ve kendisiyle ilgili her mükemmel ayrıntının izini sürmüş gibiydi, diğer yarısında ise tekrar tekrar "*iyi kızlar kuralları çiğnemez*" yazıyordu.

"Isaiah. Bundan haberin var mıydı?" Amcamın sesi de en az benim hissettiğim kadar kötü geliyordu. Yavaşça arkamı döndüm ve hem ona hem de Bayan Fitz'e baktım. "Evet." Hâlâ Sloane'un yatağının yanında duran

Cade'i buldum ve o anda kendimi tamamen tükenmiş hissettim. Umutsuzdum. Her şey ağrıyordu. "Birkaç gece önce Yargıç Stallard'ın evine gizlice girdik çünkü Gemma'yla ilgili başka bir şeyler olduğunu biliyordum.

Babamla ve Coven'larla bağlantısı olduğunu da biliyorum, ve Bain. Daha fazla bilgi istedim." "Kaçmak mı istedi?"

Başımı salladım ve duygularımı bastırmak için gözlerimi kapattım. "Ondan kurtulmasına yardım ediyordum ve babamla uğraştıktan sonra Yargıç Stallard'la anlaşıp her şeyi onun için bir şekilde düzeltecektim. Ama dahası da var." *Planlarım paramparça olmuştu. Ne yapacaktım ki?*

"Dahası mı var?" Cade de en az amcam kadar şaşkın bir şekilde sordu.

"Her şeyi bilmem gerek Isaiah." Amcam ve ben aynı şeyi hissediyorduk. Bunu onun sesinden de duyabiliyordum. Saf korku ve çaresizlik üzerimize çökmüştü. Ağzımdan çıkan kelimelerin farkında bile değildim.

"Richard onu on sekiz yaşına geldiğinde almayı planlıyordu. Onunla evlenmek istiyor ve..." Sonraki sözcükleri boğuk bir şekilde çıkardım ve başımı öne eğdim. "Onu Emily'ye dönüştürün. Estetik ameliyat, her şey. İlk seferinde kaçmadan önce onun bilgisayarındaki dosyaları buldu." Sırtımı döndüm ve doğrudan yatağına baktım. "Richard senin yüzünden mi erken geldi? Onun için kim olduğunu biliyor mu? Yoksa benim yüzümden mi geldi?"

Havada hafif bir değişim oldu ve kulaklarıma çarpan bir sonraki ses beni hareketsiz bıraktı.

"Onu benim yüzümden aldı."

Elimi şortumun arkasına soktum ve hızla dönerek silahı doğrudan Bain'in kafasına doğrulttum.

"Konuşmaya başla."

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

GEMMA

ÇOK ÜŞÜMÜŞTÜM. Vücudum titremeye devam ediyordu. Oda zifiri karanlıktı. Ellerim arkamdan bağlıydı ve bileklerimin etrafındaki deri geçmişteki yaralardan dolayı sert olmasına rağmen, beni bağlayan bir tür ipin hafif yanığını hala hissedebiliyordum. Uzanıp gözlerimi yoklamak ve açık değil de gerçekten kapalı olup olmadıklarını görmek istedim. Belki de vücudum korku yüzünden gözlerimi açmama izin vermiyordu.

Korku karnımın derinliklerine yerleşmişti. Midem akıl almaz bir şekilde dönüyordu ve kalbim kendime geldiğimden beri çarpıyordu. Ne kadar zamandır baygın olduğumdan emin değildim. Aldığım her nefeste başım zonkluyor, birazcık hareket etsem bile zonklama o kadar şiddetleniyordu ki inliyordum.

Beni aldı.

Havayı usulca kokladım, bodrumda olmadığının farkına vararak hislerimi sakinleştirmeye çalıştım. Küf ya da kir kokusu yoktu. Dizlerimin altındaki zemin, Richard'ın evinin altındaki o Allah'ın belası alandaki betonun üzerine serilmiş olan sertlikle kaplı olmak yerine yumuşaktı.

Isaiah.

Kalbim gürleyen atışlar arasında çatırdadı. Isaiah'ın parmaklarının arasından kayıp gitmek her zaman planımdı ama Richard'ın parmaklarının arasına düşmek planım değildi. Isaiah bundan emin oluyordu. *Sana bir daha asla dokunmayacak.* Ama çok geç kalmıştık. Çok dikkatsizdik.

Isaiah'ın suçu değildi. Ona karşı gardımı düşürmek için son saniyeye kadar beklemiştim, bu da acıyı daha da kötüleştirdi.

Richard'ın bana ne yaptığını biliyordu. Ne planladığını biliyordu. Ve beni kaçırarak olanın Richard olduğunu da biliyordu. *Onun* endişeleri, küçük böceklerin yuvalarına girmesi gibi midemi kemiriyordu.

Hayatta kal.

Özgürlük için savaşmaktan bıkmıştım. Eğer Gemma Richardson'ın ortadan kaybolması Richard'ın istediği şeyse, o zaman bunu Isaiah için, onu güvende ve dokunulmamış tutmak için yapardım.

Özgürlük için çabalamazdım.

Isaiah'ın güvenliği için çabazardım.

Onun için kendimi memnuniyetle takas ederdim. Isaiah'ı güvende tutacaksa Richard'ın istediği her şeyi yapardım.

Kafamın arkasındaki güçlü ses, Isaiah'ı güvende tutabileceğim ve Richard'ın planlarından kaçabileceğim bir geleceğe dair yalanlar ve kusurlu fikirler fısıldadı ve bir an duraksamama neden oldu.

Ne yapsaydım? Ya yıllardır yaptığım şeyi yapabilseydim? Richard'ın ekmeğine yağ sürsem ama yine de bir çıkış yolu bulsam? Gerçekten pes eder miydim? Sadece korkum mu konuşuyordu? Planları değiştirmek pes ettiğim anlamına gelmiyordu. Sadece daha akıllı olmalıydım.

Siktir et onu. Vazgeçmiyordum.

Kapı açıldı ve o anda gözlerimin gerçekten de açık olduğunu fark ettim. Koridordan gelen parlak ışık kafama inen bir yumruk gibiydi ve çenemi göğsüme doğru eğerek haykırdım. "İşte benim iyi kızım, küçük uykucu gözleriyle."

Kara tahtaya çivi çakmak gibiydi.

Ona bakmayı reddederken çenem göğsüme doğru eğik kaldı. Bakışlarıyla karşılaşsam ne göreceğimden çok korkuyordum. Kararlılığım düşer miydi? İtaatkâr olur ve hayatta kalmak için dediklerini yapar mıydım? Yoksa karşı koyup Isaiah'ın söylediği kadar güçlü olduğunu mu umacaktım?

Isaiah Richard'dan, Richard da Isaiah'dan geri adım atmadı.

Benim tek endişem Richard'ın Isaiah'ın sahip olmadığı güçlü dostlara sahip olmasıydı.

Ne yapacaktım ki?

Başımın üstündeki ışıklar yandı ve gözlerim neredeyse hiç açılmadı,

Kör edici ışık hâlâ çok acıtıyordu. Odamda yere düşmeden önce bana çok sert vurduğunu hatırladım. *Sloane'un iyi olduğunu umuyordum.* Isaiah'a her şeyi anlatmış olabilirdi. Panik içime işledi. *Ya Richard onu da kaçırdıysa?*

"Yeni odanızın keyfini çıkarıyor musunuz?" Richard'ın ayakkabıları görüş alanımda belirdi ve neredeyse üzerlerine tükürecektim. "Annenin kesinlikle beğenmediğini biliyorum."

Başımı kaldırdım. Richard'ın rahatsız edici gözlerine baktığım anda, eli kolumu kavradı ve beni ayağa kaldırdı. Oda önümde hareket etti ve yüzeye çıkan acıyla mide bulantısına karşı savaştım.

Odayı yavaşça taradım, iğrenç parmaklarını kolumdan çekip almaktan başka bir şey istemiyordum. Etrafım beyazlarla çevriliydi. Duvarlar sanki bulutlardan yapılmış gibi görünüyordu. Yüzlercesi. Kabarık, beyaz minderler her bir santimetrekaresi çevreliyordu ve karnım yine yuvarlandı. Öne doğru eğildim ve kusmamak için dilimi ısırdım. *Burası aynı odaydı.* Hatıralar kırık cam parçaları gibi üzerime geldi. *Annem beni tutuyordu. Richard beni odadan çıkarıp koridora atıyordu. Siyah tıbbi giysili iki adam onu götürüyordu.*

"Demek beni Covens'e götürdün. Ne kadar da duygusalsın."

Eli yüzüme çarptığı anda yüzüm acıdı ve dik durup ters ters bakmadan önce görüşüm bir an için dans etti. *Bu acıtmıştı.* "Hatırlıyorum, biliyorsun," diye mırıldandım. "Onu buraya getirdiğin ve kilitletiğin günü hatırlıyorum. Anlat bana..." Dudağımın üzerinden bir şeyin aktığını hissedince burnumu çektim. Muhtemelen kandı. "Gerçekten kendini mi öldürdü, yoksa sonunda onu sen mi öldürdün?"

Dudağı bir kurdun dudağıydı. İğrenç bir hırıltı. "İkisi de. Eğer itaat etmezse ne olacağını biliyordu."

Yüzümü sabit tuttum. Ona bir tepki verme tatminini yaşatmayacaktım. Ona hiçbir şey vermeyecektim. Richard sırtım minderli duvara dayanana kadar beni kuvvetle itti. Arkasındaki kapı hâlâ açıktı, koridora açılıyordu ve gözlerim kapıya takılır takılmaz, kaslı eli

Çenemi sıkıca kavradı ve beni geri çekilmeye zorladı. Güçlü burnuna ve burun deliklerinin öfkeli nefeslerle nasıl şiştiğine baktım. "O lanet sosyal hizmet görevlisinin yaşımasına asla izin vermemeliydim. Meraklı küçük sürtük. Hepsini kr etmeliydim: rüşvet istemeyenleri, memurlardan rüşvet almayanları. Seni ait olduğun yerde tutmak için onları ortadan kaldırmalıydim. Sana asla gvenmemeliydim."

Benden boğuk bir kahkaha geldi. "Sana ait olduğumu mu düşünüyorsun?"

Viskili nefesi yüzümün yan tarafına çarptı ve birden ne kadar zamandır baygın olduğumu merak ettim. St. Mary's'deki odama geldiğinde viski kokmuyordu. *Ne kadar zaman geçmişti?* Ellerim arkadan bağlı olarak bir odaya atılmama yetecek kadar zaman. "Seni becerdi mi?"

Kıpırdamadan durdum, panik içindeydim. İçimi bir ürperti kapladı ve Richard göğsüme bakarak hırladı. "Onu düşünmek küçük şımarık meme uçlarını sertleştiriyor mu?" enemdeki eli daha da sıkılaştı ve acıdan gözlerimi kapattım. Baskı yüzünden enemde morluklar oluşıması muhtemeldi. Birden Richard'ın diğer eli gvdemden ayrıldı ve gömleğimin önünü kavradı. Gğsmden sıyrırken pamuğun yırtıldığını duydum ve altımın tamamen çıplak olduğunu bilerek haykırdım. Eli önce beni nazıkçe kavradı ve gözümden bir damla yaşı kaçtı. Artık kendini tutmayacağını biliyordum. Artık anlayamayacak ya da onunla mücadele edemeyecek kadar bayılmamı beklemeyeceğini biliyordum. Artık gecenin geç saatlerinde yatağımın içine girip, sert uzunluğunu ortama bastırarak üzerimde gezinmeyi beklemeyeceğini, ancak sonunda göz göze geldiğimde kaçıp gideceğini biliyordum.

Richard'ın artık umurunda değildi.

Artık beni manipüle etmeye ve onu sevmemi sağlamaya çalışmıyordu. Ondan nefret etsem bile beni sevecekti.

Dokunuşı sertleştikçe acı tenimi ısırđı. Gözlerim parlayarak açıldı ve korkum öfkeye dönüştü. "Bırak lan beni." Kalçalarımı şiddetle salladım ve bu ikimizi de şaşırttı. Diğer her şey kapanmış gibiydi ve ben hayatta kalma modundaydım. Savaşı ya da kaç. İkisini de yapıyordum. Uabilmek için savaşıyordum. /

ondan uzaklaşmaya ihtiyacı vardı. "Artık bana dokunamazsın! Ben senin küçük bebeğin değilim, Richard!"

Eli tekrar kalçama indi ve tırnakları çıplak tenime battı. Geri çekildi ve gözlerindeki bakış daha önce defalarca gördüğüm bir şeydi ama nedense içime yeni bir korku saldı. Bir şey yapmakta ya da söylemekte tereddüt ediyordum. "Demek hatırlıyorsun," dedi kaşları koyu renk gözlerini doldurarak. Beni yerimde tutarken kahkahası etrafımda yankılandı. "Tıpkı onun gibisin, biliyorsun. Sen ve kardeşin. Kısa bir süre için senin daha çok babana benzediğini düşünmüştüm - her ne haltsa artık. Hiç onun gibi dövüşmedin. Ya da Tobias. Her zaman çok uysaldın."

"Çünkü beynimi yıkamıştın. Tobias'ı gönderdikten sonra daha da fazla."

Dudağı kıvrıldı ve boğazım düğümlendi. "Tobias'ı *gönderdin* mi?" Başını eğişi tehditkârdı. Sözlerimde mizah bulmuştu ve bu hiç hoşuma gitmemişti. Bundan hiç hoşlanmadım. "Yani... Tobias'ı öldürdükten sonra."

Dünyam dönmeyi bıraktı.

Kalbim göğsümde kırıldı, kaburgalarım çatladı ve yere düştü.

Yalan söylüyor. Yalan söylüyor. Yalan söylüyor.

"Oh evet, benim tatlı kızım." Eli gövdeyi terk etti. Muhtemelen o da benim gibi vücudumdaki mücadelenin bittiğini hissetmişti. "Annen öldü. Kardeşin öldü. Ve eğer babanın kim olduğunu öğrenirsem, o da ölmüş olacak. Benden başka kimsen olmayacak."

Tobias ölmüş müydü? Hayır. Hayır, ölmemişti. Ama kötülüğün gözlerinin içine bakıyordum ve kötülüğün öldürebileceğini biliyordum. Kötülük yok edebilir ve öldürebilirdi ve Richard kötülüğün timsaliydi.

"Peki, sana tekrar sorayım." Richard'ın eli bir ara çenemden ayrıldı ve şimdi boğazıma dayanmış, dikkatimi çekecek kadar sıkıyordu. "O çocuğu becerdin mi? Isaiah mı? Huntsman'ın oğlunu?"

Hiçbir şey söylemedim.

Isaiah'dan bahsetmek bile içimdeki mücadeleyi geri getiremezdi.

Savaş, Gemma! Hayatta kal!

"Oh, çocuklar? Buraya gelin." Richard'ın ses tonu tepemizde kopan bir fırtına gibiydi. Gök gürledi. Şimşek çaktı. Lanet olası bir dolu fırtınasının ortasındaydım ve üzerime yağmur yağmaya devam ediyordu. "Devam edin ve sınava devam edin. Gerçeği bilmem gerek. Artık ona güvenmiyorum."

"Ne gerçeği?" Beni siyah önlüklü iki adama teslim ederken sordum. Gözleri Richard'ınki kadar ölü ve karanlıktı. *Ne haltlar dönüyordu?* Kel kafalı adamlardan biri bana açmış gibi baktı. Bakışları vücudumun üzerinde gezindi, göğsümde durakladı ve ben bir adım geri atıp yerdeki beyaz şilteye doğru itildim. Duvarlarla aynı renkte ve kumaştandı. *Yastıklı bir oda ve yastıklı bir yatak.* Her iki şey de rahatlık için yapılmıştı ama ben uzun zaman önce o bodrumda olduğum kadar rahatsızdım.

"Eğer onunla yattıysan, tabii ki. Bilmek istiyorum. Resimler hiçbir zaman istediğim kadar açıklayıcı olmadı..." Richard üzerimde duran diğer adama doğru yürürken, kel olan ellerini omuzlarımda tutuyordu. Başım dönüyor, bayılacak gibi oluyordum ve kalbim o kadar hızlı atıyordu ki nefes alamıyordum.

"Bırak beni," diye nefes nefese kaldım, bulanık gözlerle başımı kaldırdım. "Ne yapıyorsun?"

"Pelvik muayeneye devam edin ve eğer benim olana dokunmaktan zevk aldığınızı fark edersem, lanet parmaklarınızı keserim. Olması gerektiği kadar sıkı olup olmadığını bilmem gerek. CYBH testi de yapın."

"Ne?!" Ağzım açık kaldı ve hava ciğerlerimde sıkışmış gibiydi. Richard sanki bunun olacağını bilmem gerekiyormuş gibi kaşlarını kaldırdı. *Hayır. Hayır. Hayır.* "Bırak beni!" Çıglık atmaya devam ederken sesim boğuk çıkıyordu. İki güçlü el beni sabitlemek için kalçalarımın altına indiğinde çırpındım. Richard eğildi ve yukarıdan bana bakarken kot pantolonunun fermuarını açtı.

"Neyin var senin?" Kesik kesik hıçkırıklar arasında sordum.

Gözlerinde hiçbir yaşam belirtisi olmayan iki adama dönüp baktım. Bu gerçek değildi. Gerçek olamazdı.

Kot pantolonumu bedenimden çekip çıkardıklarında daha da çok mücadele ettim. G mleğim yarılmıştı, g ğ slerimin yarısı dışarı sarkıyordu. Kot pantolonum ayak bileklerimde buruşup dağılmıştı. "Hayır!" Tekrar  ığlık attım ve bileklerimi bağlamalarından kurtarmaya çalıştım. Onların her birini  ld rebilirdim. "İstediginizi asla yapmayacağım! Asla boyun eğmeyeceğim. Eğer ağzımı kapalı tutacağımı düşünüyorsanız dilimi *kesmeniz* gerekecek."

"Oh, Gemma. Çok kötü bir kız oldun. Sanki cezalardan zevk alıyormuşsun gibi."

Tam o sırada boynumun yan tarafına bir şey battı ve Richard'ın yüzü solmaya başladığında hareketlerim yavaşladı.

"*Güzel,*" diye fısıldadım, kendimi bir sisin içindeymiş gibi hissediyordum. Artık onun yüzünü görmek istemiyordum.

Sonra birden her şey sessizleşti.

YIRMI İKİNCİ BÖLÜM

ISAIAH

SİLAH elimde ağırdı ve bunun gerçek metal parçasıyla bir ilgisi olmadığını biliyordum. Parmaklarım siyah kabzayı kavrarken işaretçim tetiğin üzerine uzandı. "Lanet kafanı uçuracağım, Bain. Beni kışkırtma. Nerede bu kız?"

Brantley Bain'i ensesinden tutuyordu ama Bain'in gerçekten isterse iyi bir mücadele verebileceğini biliyordum. O da Brantley kadar iriydi ve bizim gibi yetiştirilmişti. Hepimiz nasıl yumruk atılacağını bilirdik.

"Her zaman zayıf yönünün ailene olan sadakatin olduğunu düşünmüşümdür." Bain'in kendini beğenmiş sırıtsı görüş alanımı doldurdu ve Tanrı'ya yemin ederim ki odadan kan damlıyordu. "Jack'in senin çöküşün olacağından emindim. Yani, baban onu emirlerini yerine getirmek için kullandı, değil mi?" Brantley onu bana doğru ittikçe oda daha da ısındı. Tek bir kişiye bile bakmaya cesaret edemedim. Onun entrikacı yüzüne kilitlenmişim ve kaslarımın büyük bir şeye hazırlanıyormuş gibi gerildiğini hissettim. Oda birbiri ardına patlayan dev bir el bombasına dönmüştü. Önce Gemma, sonra amcamın ifşası -ya da... Tate'in, çünkü görünüşe göre akraba değildik- ve şimdi de Bain ve onun iğrenç oyunu.

"Oyunun sonu ne, Bain? Neden? Neden onu da bu işin içine sürükledin? Amacın ne? Bunun sana ne faydası var?" Ona bir adım daha yaklaşarak homurdandım. Amcam da bir adım daha yaklaştı ama görüş alanıma girmedi.

"Yanılmışım," diye kıkırdadı Bain, odadaki herkese bakarak. Bir yarasa yutmuş gibi görüldüğünden emin olduğum Bayan Fitz bile nefesini tutmuş bekliyordu. "Senin zayıflığın hiçbir zaman ailen olmadı. Sadece o güçlendirici sadakat ve koruma duygularını kapatamamanızdı." Dilini şaklattı. "Bak bu seni nereye getirdi."

Ona doğru koştum ve gözleri hasta bir piç gibi parladı. O

*düşündüğüm*den daha berbat durumdaydı. Silah göğsüne dayandı ve Brantley, Bain'in kollarını neredeyse hiç çaba harcamadan geriye doğru çekti.

"Isaiah." Amcamın uyarısı öfkeme nüfuz etmeye yaklaşamadı bile.

"Beni vurmayacaksın, Asi." Bain daha da ciddileşti. "Sen baban gibi değilsin. Sen de benim gibi değilsin."

"Tek yapman gereken lanet olası bir gün daha beklemektir ve Gemma gibi masum birini alaşağı etmeden her şeye sahip olacaktın!" Yüzüne haykırdım, onu paramparça etmeye hazırdım. Söz konusu Bain olduğunda insanlığımdan eser kalmıyordu. Beni yerimde tutan tek şey Gemma'nın nereye götürüldüğünü biliyor olmasıydı. Bu işin arkasında o vardı. Birdenbire, derinlerde bir yerde, düşündüğüm kadar hasarlı olmadığımı fark etmemin bir nedeni de oydu. Eskiden çalışan bir kalbim olmadığını düşünürdüm ama varmış. Varmış, çünkü ellerimden aniden alınan kız için atıyormuş.

"Nerede ve neden?" Namluyu göğsüne daha da sokarak tekrar sordum. Bain ona baktı ve bakışlarımdaki soğukluğu gördüğünden mi yoksa ahlakımın değiştiğini izlediğinden mi emin değildim ama bir saniye sonra konuşmaya başladı.

"Anlaşmayı güvence altına almak için. İşte bu yüzden." Amcam yaklaşırken Bain dudağını yaladı. "Baban silah fiyatlarını yükseltti. Bunu biliyor muydun? Açgözlü herif kendine engel olamadı." Bain omuz silkti ve Brantley kollarını tekrar çekerek beyaz üniformalı gömleğini omuzlarına doğru uzattı. "Babam bunu büyük bir fırsat olarak gördü ve en büyük müşterilerinizden birine ulaştı."

Sözünü keserek hırladım. "Senin baban da en az benimki kadar açgözlü. Sadece ikinci en iyi olmasına katlanamıyor." Sanki babamı savunuyormuşum gibi geldi ama savunmuyordum. İkisi de pislikti, ikisi de egolarını beslemekten başka bir işe yaramayan, güçlü olma ve bunun için öldürmeyi kullanma gibi hastalıklı zevklerini tatmin eden bir iş düzenine fazlasıyla dalmışlardı.

Bain başıyla onayladı ama hızla yanından geçti. "Yargıç Stallard o sinir bozucu küçük akıl hastanesinin altındaki Covens'i yönetiyor. Yargıç Stallard'ın babası KFS Operasyonunu başlatan kişiydi, bunu biliyor muydun? Neyse boş ver. Bunun bir önemi yok. Her neyse, babam geçmişte onunla birlikte çalışmış, gerektiğinde orada burada insanları işe almıştı."

Amcam gerildi ve oda buzdan bir örtüyle kaplandı. KFS Operasyonu, psikiyatri hastanesinin altında yatan odaların ardındaki gerçek hikaye. *Covens*. İnsanların öldürmek için yaratıldığı ve bunu yapmak için kiralandığı yer. *Kill For Sale* - katilden başka bir şey olmayan ve daha sonra övülen gangsterler için en büyük yeraltı karaborsası.

"Her neyse, babam anlaşmayı güvence altına almak ve yavaş yavaş ilerleyip babanın tüm müşterilerini almak istedi." Sanki arkadaşmışız gibi başını bana doğru eğdi. "Bütün bunları biliyorsun. Bu yüzden kayıp bir köpek yavrusu gibi beni her yerde takip ettin."

"Bunun Gemma'yla bir ilgisi yok. İş umurumda değil. Ya da lanet Covens. Ya da Richard'ın işletmesi!" Gemma hızla planın başına geçti. Zaman çizgisi dramatik bir şekilde değişmişti. *En azından Jack güvendeydi*.

"Oh." Bain'in kaşları kalktı ve ben de onun iki gözünün ortasına yumruk atmak istedim. "Ama öyle. O benim yemek biletimdi. Anlaşmayı sağlayan oydu, Isaiah. Bunu anlamıyor musun? Yargıç Stallard'ın bir yeğeni olduğunu biliyordum. Onu daha önce görmüştüm. Çok uzun zaman önce babamın davet edildiği bir partide. Aslında onu zor tanıdım. Babam Yargıç Stallard'la konuşmaya başlayana ve yeğeninin benimle aynı yatılı okula gönderildiğini ağzından kaçırana kadar onun o olduğunu bile bilemezdim. Coven'lara yakın. Tesadüf değil, biliyor musun?"

Kalbim gittikçe daha hızlı çarpmaya başladı ve diğer elim neredeyse Bain'in boynuna dolanarak onun kendini beğenmiş ses tonunu bastıracaktı. *Onu öldürebilirdim*. Kemiklerim neredeyse saldırmak için titriyordu.

"Babama, eğer Gemma'ya göz kulak olursam ve

ona geri dönerse, satıcı değiştirmeyi düşünebilir." Bain'in dudağı seğirdi ve karnım yere düştü. "Ona değerli küçük yeğeninin Huntsman'ın oğlunu *becerdiğini* söylediğimde duyduğu endişeyi bir düşünsene. Onunla olan ilişkinize veda edin." Bain, çenemin tam ortasına çarpan ağır bir nefes verdi. Gözümü bile kırpamayacak kadar şok olmuşum. *Ne oluyor lan?* "Dostum, ona fotoğrafları gösterdiğimde çok kızdı. Dua et de seni asla ele geçiremesin."

Bain'i kalabalıklaştırdım, yüzüne bakarken bizi ayıran tek şey silahtı. "Yani bu kadar mı? Hiç insanlığın kalmadı mı? Babamın müşterilerini o kadar çok istedin ki, fiziksel ve cinsel istismarla dolu bir hayata mahkum olan masum bir kızdan vazgeçtin?"

Acı beni o kadar sarstı ki neredeyse öfkemi alıp götürecekti. *Neredeyse.*

Bain'in kaşları, sesimdeki umutsuzluk karşısında durmuş gibi görünerek sadece bir parça düştü.

"Cade," diye bağırdım, işler daha da ileri gitmeden önce fişi çekmem gerektiğini biliyordum. "Bain'in odasına git ve her santimini kontrol et. Bizi Gemma'ya götürebilecek her şeyi alın."

Kapı hızla açılıp kapandı ve ben geri çekilerek silahı Bain'in göğsünden indirdim ve bir adım geri attım. "Görünüşe göre planım bir gün erken geliyor, Bain. Otur ve çeneni kapa."

BÖLÜM YIRMI ÜÇ

ISAIAH

Brantley, Bain'i Gemma'nın masa sandalyesine iterken küçük odayı birkaç kez yokladım. Bayan Fitz banyoya koştu ve Sloane için ıslak havlu topladı ve herkes sessiz kalırken başını temizlemeye başladı. Bir yanım Bain'le yalnız kalabilmek için herkese bağırıp onları dışarı atmak istiyordu ama Bayan Fitz'in yetkilileri aramayacağına güvenebileceğimden emin değildim. Yani, az önce kolay hareketlerle bir Glock çıkarmıştım ve tecavüz ve taciz gibi kelimeler konfeti gibi etrafa saçılıyordu, bu yüzden muhtemelen herkesin olduğu yerde kalması en iyisiydi.

Cade hariç.

Gitmesine ihtiyacım vardı. Ona güvenmediğim için değildi. Aslında, muhtemelen en çok ona güveniyordum. En çok onunla rezonansa girdim. Ama onunla rezonansa girdiğim ve Journey için hissettiği şeyleri bildiğim için, sadece birkaç dakikalığına gitmesine ihtiyacım vardı.

"Ne planı, Isaiah?" Amcam bana doğru yürüdü ve bakışlarımız kilitlendi. İkimiz de çok gergindik ama bir terapistin önereceği gibi durup duygularımız hakkında konuşamayacak kadar bu işin içindeydik. Saat işliyordu ve Richard'ın Gemma'ya ne yaptığını düşündükçe içim çalkalanıyordu.

Tate Amca'ya sırtımı dönerek Bain'e doğru yürüdüm ve onun üzerinde durdum. Uzun bacakları önünde dimdik duruyordu ve ellerini başının arkasında kavuşturmuş, sandalyede rahatlamış, kendini beğenmiş görünüyordu. Her şeyi çözdüğünü düşünüyordu. Ama yanılıyordu.

"Bir gün daha bekleseydin, onu bu işe bulaştırmadan her şeye sahip olabilirdin." Onun hizasına kadar eğilip bacaklarımın arkasını topuklarıma dayadığımda dudağım kıvrıldı. "Şimdi, mesele şu. Senin bir kalbin ve ahlakın olduğunu biliyorum, yoksa Journey'e yaptığını yapmazdın."

Kelimeler ağızımdan zahmetsizce dökülürken yanaklarında en ufak bir kıpırtı vardı. Vücudu kıpırdamıyordu ama gözlerinin arkasındaki ışık neredeyse anında değişti. Uzun zamandır aklımda olan bir sorunun cevabıydı bu. *Journey'nin bu okuldan ayrılmasıyla bir ilgisi var mıydı?* Her şeyin asıl sahibinin o olduğundan *oldukça* emindim, gerçi ona bunu söylediğim için muhtemelen sırrını bildiğimi düşünüyordu. Gerçek şu ki, hiçbir şey bilmiyordum.

"Onun bu okuldan gitmesine ihtiyacın vardı. Bu hayattan. Cade'den. Dizlerine kadar bu pislige batmış olmasına dayanamadın. Kötü bir durum. Sen de biliyorsun. Ben de biliyorum. Cade ve Brantley'le birlikte ikimizin de kaderinde bu hayat var" - Shiner'a bakmadım bile, dışlanmış olmanın yüzünde yarattığı tedirginliği görmek için- "kaderinde yaşamak var. Onun gibi kızlar için güvenli değil." Dişlerim birbirine sürtündü ve dudaklarımın hırıltı şeklinde geri çekildiğini hissettim. "Ya da Gemma."

Bain tek kelime etmedi. Aynı pozisyonda oturdu ve suçlamamı olduğu gibi kabul etti. Yavaşça ayağa kalktım, aramızda biraz mesafe bıraktım, böylece kafasını tutup dizimle çarpmak istemeyecektim. Dışarıdan sakın ve kontrollü görünüyor olabilirdim ama içimde panik vardı. İki ucu da düğümlenmiş gibi hissettiren bir ipi çılgınca bir araya getirmeye çalışıyordum.

"Gemma'yı yerleştirdikten ve onu bu okuldan çıkardıktan sonra, *tıpkı* senin Journey için yaptığın gibi, seninle bir anlaşma yapacaktım."

"Anlaşma mı?"

Ciddiyetle başımı salladım. "Babamın işini bu kadar çok mu istiyorsun? Ben de hemen teslim edecektim."

Bain'in gözleri amcama kaydı ve sonra tekrar bana döndü. "Bu kadar kolay, ha? İhtiyarına söyle, bize sadece kendi tarafını mı anlatacaksın? Bütün o müşterileri? Kirli polisleri? Uyuşturucu baronlarını? Bütün o parayı?" Başını arkaya attı ve oda manik kahkahalarla doldu. "Ve sen benim buna kanacağımı mı düşünüyorsun?"

"Tabii ki hayır." Ona yaklaştım ve başını kaldırıp bana bakmasına neden oldum. "Yaz gelmeden hemen önceki o ılık gecede Journey'e ne yaptığını herkese anlatacaktım." İnkâr etmesine fırsat vermedim, çünkü inkâr etseydi ne diyeceğimi bilemezdim. Kıçımдан yalan söylüyordum ama içgüdülerime güveniyordum. Onunla bir ilgisi olduğunu biliyordum ve eğer varsa, gerçekten kanıtım olduğu korkusuyla suları test etmezdi. "Cade'i neden gönderdiğimi sanıyorsun? Eğer ne yaptığını bilseydi... senin boynunu kırardı."

"Cade'den korkmuyorum."

Brantley tıslayarak nefes verdi. "Öyle olmalısın."

"Yani..." Bain, Brantley'i görmezden gelerek kollarını göğsünde kavuşturdu. "Planın seninle çalışmam için bana şantaj yapmak mıydı? Tam olarak nasıl? Müşterileri babandan çalarak mı? Bu asla işe yaramaz. Sana pek güvenmiyor." Güldü ama merakını sezmiştim.

"Bana yeterince güveniyor. Birlikte çalışıp onu alaşağı edebileceğimizi ve böylece her şeye sahip olabileceğini düşündüm, Bain. Artık kan dökülmeyecek. Ailenin benim tarafımdan tehdit edilmesine son." Brantley'e baktım, çenesi gergindi ama bana başını sallayarak hâlâ benim tarafımda olduğunu gösterdi. "Nasıl ortadan kaybolacağımı biliyorum. Her şeyi teslim eder ve ortadan kaybolurum. Artık Huntsman için endişelenmene gerek kalmaz."

"Peki ya senin büyük planına hayır deseydim?"

Kaşlarım kalktı. "Sonunda gerçekten riske atacaktı mıydın? Maaş bordronuzda polisler var, biz de öyle." Ellerimi temkinli bir şekilde havaya kaldırdım. "Daha iyi bir soru, sonunda Journey'i riske atar mıydınız? Onu uzağa gönderdiniz; dengesiz biri gibi görünmesini sağladınız." Başımı eğdim ve sesimi alçalttım. "Ve ben nedenini biliyorum."

Ben yapmadım.

Elimde gerçekten kanıt olarak gösterebileceğim somut bir şey yoktu ama Journey'i onun önünde sallandırmanın Bain'in ürkmesine ve geri adım atmasına neden olan tek şey olduğunu biliyordum.

Rahat bir nefes aldım. "Gerçek ortaya çıkarsa çok yazık olur. Babanın ondan haberi yok, değil mi?" Arkamı döndüm ve bir an için sırtımı ona döndüm. "Peki, sana tekrar sorayım... Gemma hangi cehennemde, Bain? Oyun oynamaktan bıktık."

"Isaiah." Tate Amca'nın bir adım öne çıktığını hissettim ama gözlerim, söylediğim her şeyi düşünüp değerlendirdiğinden kuşku duymadığım Bain'de kaldı. "Sana bir şey söylemem gerekiyor ve bunu onun önünde yapmak istememin tek nedeni" -Bain'e başıyla işaret etti- "Gemma'yı bulması için ona ihtiyacımız olması. Richard onu herhangi bir yere götürmüş olabilir."

Arkamdaki kâğıtların karıştırılması dikkatimi çekti. Omzumun üzerinden Sloane ve Bayan Fitz'in Gemma'nın çizdiği eskizlere baktıklarını görebiliyordum. Masanın üzerinden Gemma'nın deri ciltli günlüğünü hızla alıp onlara doğru fırlattım. "Oraya da bakın. Değerli olabilecek bir şey bırakmış mı bakın."

Bain'e döndüğümde amcamla bakiştıklarını gördüm. Biraz daha yaklaştım, yumruklarımı iki yanımda sıktım, midemde bir şeylerin kabardığını ve boğazımdan çıkmakla tehdit ettiğini hissettim. "Haklıydın, Bain. Sadakatimi ve korumamı kapatamıyorum ama bunun ne anlama geldiğini biliyor musun?" Sıcak, keyifsiz nefesim beni terk etti ve parmaklarım karıncalanmaya başladı. "Bu, konu ona geldiğinde sınırlarım olmadığı anlamına geliyor. Bana söyleyeceksin ve onu geri almak için benimle birlikte çalışacaksın." Parmağım yüzüne o kadar yaklaştı ki amcam araya girip beni itti. "Ya da kızın tecavüze uğraması ve bileklerine zincir vurularak dizlerinin üzerine çökmeye zorlanması senin vicdanını sızlatacak."

Ve benimkinde. Benimkinde de vardı. Neredeyse dizlerimin bağı çözülüyordu ama Tate Amca'nın eli enseme yapıştı ve gözlerimin içine baktı. "Onu geri alacağız. Ama onu öldüremezsin."

"Ona bir şey olursa ben yaparım." Duygularımı geri çekmeye çalışırken sesim sert çıkıyordu. Kendimi kapatmak istedim. Her şeyi kilitlemek ve yumruğumu alıp vücudumdaki paniği hissetmeyene kadar Bain'i dövmek istiyordum.

"O... Onun lanet fotoğraflarını görmedin. O lanet evde nerede tutulduğunu görmediniz!" Sesim mümkün olduğunu bile bilmediğim seviyelere ulaştı. Gerginlik boğazıma dayanmıştı ve amcam beni dik tutmasaydı düşeceğimi biliyordum. Dehşete kapılmıştım. Dehşete kapılmıştım ve bu dünyada ona dokunmaya cüret eden son kişiyi bile öldürmeye kararlıydım. Kontrolden çıkmıştım ve kendimi evcilleşmemiş hissediyordum ama umurumda bile değildi.

"Size nerede olduğunu söyleyeceğim." Tüm oda Bain'e ve onun itaatine yönelmiş gibiydi. Bakışlarımız kilitlendi ve çenesi büküldü. "Anlaşma hâlâ masadaysa, sizi doğruca ona götüreceğim." İçini çekti. "Ve bu süreçte Richard Stallard'ı ortadan kaldıracamız."

Bu çok kolay oldu.

"Bunun bir yolu var." Amcam birkaç adım geri çekildi ve kravatını zorla çıkardı. "Sana bir şey söylemem gerektiğini söyledim ve bu şey sorunlarımızı tam burada ve hemen şimdi çözebilir."

"Ne?" Ellerimi sabırsızca havaya kaldırdım.

Bu okulun müdürü olan amcam ellerini kalçalarına koydu ve beş küçük kelimeyle tüm odayı susturdu. "Federallerle çalışıyorum."

Bain'in gözleri büyüdü. Brantley bir adım öne çıktı, ben de bir adım geri çekildim. *Ne oldu?*

"Jacobi ile çalışıyorum."

Başım döndü. "Jacobi'nin bununla ne ilgisi var?"

"Jacobi kim?"

Bain'i görmezden geldik.

"Isaiah." Amcamın gözleri yumuşadı ve ben gözlerindeki yalvarışa takılıp kaldım. "Jacobi FBI'da. Ayrıldığından beri orada." Yutkundum ve ben durakladım. Tam bir şok ve kafa karışıklığı beni sarmıştı. Cade o anda elinde işe yarar bir şey olmadan odaya girmeyi tercih etti ama amcamın bana doğru yürüyüşü ve ağzının hareketleri karşısında donup kalmıştım. "Açıklama için vaktimiz yok, ama baban birazdan

ölüm, Isaiah. Jacob ve ben bir süredir onu alaşağı etmek için çalışıyorduk. Tek ihtiyacımız olan onu yakalayabileceğimiz bir yere koymaktı. Bir tuzak. Federallerin elinde çok fazla istihbarat var ama... Onu görmedikçe ve biri kimliğini açıklamadıkça hepsi spekülasyon. Baban çok dikkatli. Son derece zeki ve yakalanması zor biri. Ve federaller ondan daha fazlasını istiyor. Federaller onun müşterilerini de istiyor. Bu sadece üzerinde çalıştıkları küçük bir tuzak değil."

Amcam Bain'e baktı. "Sen ve baban onlar tarafından bilinmiyorsunuz. Fikrinizi biliyorlar ama kim olduğunuzu bilmiyorlar. Eğer bizimle çalışırsan, bizi Gemma'ya götürürsen, bunun böyle kalmasını sağlayabiliriz. Küçük balığı istemiyorlar. Köpekbalığını istiyorlar."

"Babam bunun yanına bile yaklaşmaz."

"Ya sen?" Bir kez daha ödünç alınmış zamanı yiyerek sordum. Jack'in yüzü aklıma geldi ve Jacobi'nin benim isteğimle onu koruma altına alırken ne yaptığını bildiğini ummak zorunda kaldım. Ağabeyimle yıllardır ilk kez konuşuyordum ve bana bundan hiç bahsetmemişti. *Ne oluyor lan?*

"Bu doğru mu?" Bain sordu. "Ne doğru mu?"

"Richard ve Gemma hakkında ne diyorsun?"

Gemma'nın günlüğünü inceleyen Bayan Fitz ve Sloane'un yanına gittim ve yatağın altından bazı çizimleri aldım. Onları Bain'in kucağına ittim, ona ait bir şeye dokunduğu için sinirlenmişim. "Ne düşünüyorsun lan sen?" Sanat eserlerine bakarken acının gözlerimin arkasına vurduğunu hissettim. Endişeyi göz kırparak uzaklaştırdım ve acıyı tekrar kesip attım. "Nerede o, Bain?"

Ağır bir nefes verdi. "Covens'ta olduğundan oldukça eminim."

YIRMI DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

GEMMA

Gözlerim kurşundan yapılmış gibi yavaşça kırıştırdım. Oda o kadar aydınlıktı ki anında başım ağrımaya başladı, bu yüzden gözlerimi tekrar kapattım.

Senin için dünyayı yakarım Gemma.

Isaiah'ı düşününce hafifçe gülümseyerek mırıldandım. Gülümsemek garip hissettirdi. Dudaklarım hareketle çatladı ve dilimde kan tadı aldım. Yutkunmaya çalıştım ama boğazım çok kurudu. Sanki içine pamuk tıkanmış gibiydi. Uykuya geri dönmek istedim.

Sadece hayatta kal, Gemma. Senin için geri geleceğim.

"Tobias?" Fısıldadım. Kelimelerim kulağıma garip geliyordu. Yavaş ve mırıltılıydı. Dilimi ağzımın damağında ve dişlerimde gezdirerek taş aradım. Sanki ağzımın içinde taşlar varmış gibi ses çıkarıyor, kelimelerimi homurdanır hale getiriyordu.

"Hayır. Tobias değil. Sana biraz daha ilaç vermek için buradayım. Richard o dönene kadar seni sakinleştirmek istediğini söyledi, böylece çılgılık atmayı bırakacaksın."

Ardından kız gibi bir ses kulaklarıma çarptı. "Ne yapıyorsun?"

Uyuyor muyum yoksa uyanık mıyım anlamaya çalışırken gözlerim kapalı kaldı. Bakmaya korkuyordum ama duyduğum seslerin hiçbirinin Richard'a ait olmadığını bilmek beni rahatlatıyordu.

"Odanın dışında ne yapıyorsun?"

Üzerimde gezinen kişiye cevap verirken hafif, kadınsı sesi kulaklarımda çınlıyordu. O kişinin vücut ısını hissedebiliyordum ve bir yanım onu kendime çekmek istiyordu. Üşüyordum. Çok üşüyordum. Kanım soğuktu. Damarlarım buz sarkıtları gibiydi. Titrediğimden oldukça emindim.

"Biri yine kapımı açık bırakmış, ben de dolaşmaya çıktım."

Üstümdeki kişi uzaklaştıkça yüzüme ılık hava çarpıyordu. Yavaşça bir gözümü açtım, içerideki parlak ışıklara alışmaya çalışıyordum.

bembeyaz bir oda. Başıma yere yasladım ve en son uyandığımda üzerinde yapılanlar yüzünden yattığım şilteden kayarak düştüğümü hatırladım. *Ne kadar zamandır bu haldeydim?* Bilincim gidip geliyordu ve kafam karıştı. Sanki tekrar Richard'ın evine dönmüş gibiydim.

Zemin tenime çok rahat geliyordu ama bu rahatlıkla birlikte mide bulandırıcı bir his de geliyordu ve ne olduğunu anlamak için kafamı daha fazla kurcalamaya korkuyordum.

"Bu sefer kimin için bacaklarını açtın?"

Kız gibi bir kahkaha dikkatimi çekti ve gözlerim nihayet ışığa alıştığında ona odaklandım. Üzerindeki sıkıcı giysilere rağmen güzeldi ve kesinlikle benim yaşımdaydı. Bana çok tanıdık gelen bir masumiyeti vardı.

Sarı-kahverengi saçları ortadan ikiye ayrılmış ve omuzlarının üzerinde hafif dalgalar halinde dağılmıştı. Arduvaz rengi bornozu küçük bedeninin etrafına sıkıca bağlanmıştı ve yalınayaktı, beyaz bulut benzeri zeminde sanki bir gramdan daha ağır değilmiş gibi dolaşıyordu. Burnunun üstündeki çillerin rengi solmuştu ve cildi sanki uzun zamandır güneş ışığı görmemiş gibi solgundu ama asıl dikkatimi çeken şey kollarından yukarı doğru uzanan uzun, pembe yara izleriydi. Bir an için kıskandığımı hissettim çünkü bileklerimdeki yara izlerine karşı her zaman çok korumacı davranmıştım, o kadar ki hava sıcak olduğunda bile uzun kollu giyerdim. Ama bu kız? Kelepçeli bornozunun kolları dirseklerine kadar uzanıyordu ve yara izlerini bir ödül gibi taşıyordu. Uzun, ince, pembe, kabarık izler güzel teninde çöldeki elmaslar gibi parlıyordu.

Onun gibi olmak istedim.

Sadece kim olduğundan gurur duyuyor gibi görüldüğü ve kendine güvenen bir havası olduğu için değil, aynı zamanda kapıda durduğu ve kimse onu durdurmadan koridorlarda yürüyebildiği için.

Siyah önlüklü adam kollarını göğsünün üzerinde kavuşturarak ona baktı ve sorusuna cevap vermesini bekledi. Kadın omuz silkti. "Kıskanıyorum

bacaklarımı senin için açmadım mı, koca adam?"

Gözlerimi kısarak sanki kapalıymış gibi görünmelerini sağladım ve adamın kızın başında dikildiğini gördüm. Hiç etkilenmiş gibi görünmüyordu. Kimdi o?

Başını eğdi, boynuma saplanacak şırıngayı hâlâ elinde tutuyordu. "Belki. Belki sana bunu saplarım ve baygınken seni beceririm, ufaklık."

Dilimi ısırdım. *Bunu bana yapmış mıydı?* Hayır. Richard buna izin vermezdi. Verir miydi? Kalbim göğsümde çarpmaya başladı ve ayağa fırlayıp açık kapıdan dışarı fırlamak için yeterli enerjim olmasını diledim ama ayaklarım uyuşmuş gibiydi. Tüm vücudum uyuşmuş ve karıncalanmıştı.

"Asla yapmazsın." Kız dik durdu ve yüzünde anlaşılmas bir ifade vardı. "Sizler benim şakalarımı böyle bir şey yapmayacak kadar çok seviyorsunuz." Dudağının cilveli ucunu yakaladım ve adam buna kanmış gibi görünüyordu.

Gözlerini devirdi. "Odana geri dön de seni serbest bıraktığım için kıcıma tekme yemeyeyim."

"Kim o?" Gözlerimi hızla kapattım ve tekrar uyuyormuş gibi görünmeye çalıştım ama kızın beni gördüğünden emindim. Hareketlerim çok yavaştı. Kirpiklerimin tekrar çarpışması gerçek dakikalar gibi geldi.

"Çaylak. Seni ilgilendirmez. Aslında, bu alt kat seni ilgilendirmez. Burada kaç kez yakalandın? Tanrı aşkına, psikiyatri çalışanları senin cazibenden kör olmuş durumda."

"Ve sen değilsin?" Kumaşların karıştığını duyduğumda gözlerimi bir kez daha açtım. Kızın bir adım daha yaklaşıp elini adamın yüzünün yan tarafında gezdirdiğini gördüğümde neredeyse boğuluyordum. Sakalının kızın tenine değmesi cızırtılı bir ses çıkarıyordu ve kızın dudakları onunkilere değmekten bir milisaniye uzaktaydı. "En son ne zaman çok yakınlaştığımızı hatırlıyor musun?"

Adamın gözleri kızın ağzına kaydı ama ben bakışlarımı hemen aralarında hareket eden eline çevirdim.

O şey miydi?

"Mmm, hatırlıyorum," diye fısıldadı. "Acaba ne olurdu?"

"Eğer araya girmeseydik ne olurdu?"

Yavaşça geri çekildim, ellerinin ince kalçalarına doğru inişini izlerken beynimdeki bulanıklıktan irkildim. Başını geriye attı, eli pantolonuna doğru inerken boynundaki damarlar belirginleşti. "Lanet olsun. Dur. Böyle davranmamalısın."

"Belki de beni durdurmalısın." Eli adamın pantolonunun içinde daha hızlı hareket etti. *Neler oluyordu?* Kafam karışmıştı ama başka tarafa bakamayacak ya da gözlerimi kapatamayacak kadar sersemlemiştim. Bu kız... farklıydı. Cesurdu. Kararlı. İlk başta tatlı görünüyordu. Sakin sesi bir çocuğunki gibiydi, bir zamanlar benim de sahip olduğum bir masumiyete sahipti. Ama şimdi sert ve tecrübeli görünüyordu.

Adamın kalçaları itmeye başladığında ağzım açık kaldı ve kızın gözleri uzaklaştı, birkaç saniye önce görüldüğü gibi tahrik olmaktan çok rahatsız görünüyordu. Ama o sırada gözüme takıldı. Bir kez göz kırptı ve başını sallayıp beni sessizce susturmadan önce bir an dondu kaldı.

Diğer elini yavaşça geri çekti ve adamın cebinden kendi cebine bir şey soktuğunu gördüğümde gözlerim büyüdü. Adam, kadının elinin pantolonunda olduğunu fark edemeyecek kadar kör olmuştu. Gözleri sımsıkı kapalıydı ve kalçaları sallanıyordu. Ağzından gürültülü nefesler çıkıyordu ve boğucu sesi çınladığında gözlerimi hızla kapattım.

"Sen küçük bir sürtüksün."

"Bütün gün bir hapishane hücresinde tıkılıp kaldığımda, beni *mutlu* etmek için küçük beyaz haplarla beslendiğimde ne bekliyorsun?" Küçük bir inilti çıkardı. "Ayrıca, seni benim için merhamet ederken görmek hoşuma gidiyor. Arada bir kontrolün sende olması iyi hissettiriyor."

"Yüce İsa." Sözleri çaresizlik ve huşu karışımıydı. "Kontrol sende değil."

Ama öyleydi. Bir şey alabilmek için onun dikkatini dağıtıyordu.

Bu gerçek miydi?

"Kahretsin," kelimesi zorlanmıştı.

"Acele etsen iyi olur, biri geliyor."

Nefes alıp vermesi hızlandı ve bir homurtudan sonra her şey sessizleştii. Nefes alış verişı normale döndü ve nefesinin altından "Odana geri dön, şimdi" diye mırıldanmadan önce belli belirsiz bir kıkırdama duydum.

"Bir teşekkür almayacak mıyım?" Ses tonundaki eğlenceyi duydum. "Bu, odamda olmadığım için beni azarlamadığın içindi. Güle güle, koca adam."

Kapı kapanmadan hemen önce gürültülü bir nefes odayı inletti ve birkaç saniye sonra gözlerimi açtığımda boğazıma düğümlenen bir çığlıkla geri çekildim çünkü adam pancar gibi kızarmış bir suratla tepemde dikiliyordu.

"Lanet çeneni kapalı tut." Üzerimde gezindi. "Burada hayatta kalmanın tek yolu bu." Sonra beni tekrar iğneledi ve kısacık bir an için minnettar oldum.

ODA YİNE ATLI KARINCA GİBİ DÖNÜYORDU.

O buradaydı.

Kafamın arkasından gelen küçük bir ses kollarımdaki tüyleri diken diken etti. Zihnimin derinliklerinde bir gölge vardı ve bu uyarıyla gün ışığına çıkmakla tehdit ediyordu. Sanki çok fazla aşağı itilmiş kırık bir parçam, hazırlıklı olabilmem için ortaya çıkıyordu. Ama hazırlıklı olmak yerine onu tekrar aşağı ittim.

Hayır.

Eve gitmek istiyorum.

Ama ev neredeydi? Richard'la değil. Evim, içinde büyüdüğüm yer değildi.

St. Mary's miydi? Güvende olmadığım kanıtlanmış olsa bile kendimi güvende hissettiğim ilk yerdi.

Isaiah.

Onunlayken kendimi güvende hissettim. Onunlayken kendimi iyi hissediyordum. Bir inilti beni terk etti ve tek bir gözyaşının sıcaklığı serinliğime yayıldı.

Yanak. "Isaiah."

"Onun adını bir daha söylersen pişman olursun."

Richard'ın sesini duyunca gözlerimi kapattım. *Gerçek miydi?* Gerçek değildi. Beynim kafatasımın duvarlarına karşı pinpon oynarken başım ileri geri sallandı.

"Seni kaç kere becerdi? Bana yalan söylememen gerektiğini biliyorsun. Yıllar boyunca yalan söylediğin tüm zamanları düşün. Gerçeği öğrendikten sonra ne oldu?"

Bodrum çok soğuktu. Her zaman öyleydi. Richard'ın arkamda olduğunu biliyordum. Onun ağır varlığını hissediyordum ve elinin çıplak omurgamda gezindiğinden emindim. Beni uyandıran bu muydu? Muhtemelen.

"Söyle bana Gemma. Son kurabiye sen mi yedin? Çünkü Tobias onun yaptığını söylüyor." Richard'ın kahkahası korkumu keskin bir kılıç gibi kesti. "Bir kurabiye. Çok önemsiz ama bana yalan söylemene izin veremem. Bunu yapmamın bir nedeni var. Benim evimdeyken kuralları çiğneyemezsin."

"Üşüyorum, Richard Amca."

"Buraya indiğinde beni aramanı söylemiştim sana?"

Gözlerimi açtım ve başka hiçbir şeye benzemeyen bir korku beni tekrar vurdu. Buradan nefret ediyordum. Kurabiye buna değmezdi. Neden almıştım ki?

"Baba," diye fısıldadım ve sonra bir şey sırtımı kestiğinde çılgık attım. Derinin deriye çarpma sesi karanlık odada sekti.

"Özür dilerim!" Bileklerimi hapseden zincirleri çekiştirerek bağırdım.

"Bunu yapmak için çok yaşlısın Gemma. Bana yalan söylüyorsun. Sözde benim iyi kızım olmak için. Seni cezalandırmaktan nefret ediyorum."

"Beni cezalandırmaktan nefret etmiyorsun," derken sesim çatallaştı ve gözlerimi açarak Richard'ın artık kenarlarında ince kırışıklıklarla yaşlanmış olan koyu renk gözlerine baktım. Bodrumda değildim. Beyaz odadaydım. Covens'deydim.

Yüzüne iğrenç bir gülümseme yayıldı. "Bu sefer çok güçlüsün. Geçmişte seni kırmak her zaman çok kolaydı."

Boğazımın derinliklerinde bir hırıltı kıvrılmaya başladı. Öfke içimi yaktı ve Richard'ın karanlığı bile bu alevi söndüremedi.

"Ne?" Richard başını eğdi ve beyaz düğmeli gömleğinin üst kısmının açılmış olduğunu ve koyu kıvrıcık göğüs kıllarını gösterdiğini gördüm. Daha zayıf görünüyordu ve gözlerinin altındaki koyu halkalar onu çok daha tehlikeli göstermekten başka bir işe yaramıyordu. Yanağındaki parlak pembe çiziklere odaklandım. Bunları nereden bulmuştu? "Amına bir sakin girmesi sana bir çeşit özgüven mi verdi? Benimkinin neler yapabileceğini bir düşünsene."

Tiksindim ve korkunun kalıntıları su yüzüne çıktı. *Hayır*. Bana sahip olamayacaktı. "Ben senin değilim, Richard. Bana dokunmana izin vermeyeceğim."

Başını geriye atarak güldü. Saldırmak için ellerimi kaldırmaya çalıştım ama yapamadım. *Kollarımın nesi vardı?* Gözlerimi Richard'dan ayırarak yere baktım, ki bu bir hataydı. Eli boğazıma yapıştı ve çığlığım boğazımda düğümlendi. Acıdı. Gerçekten çok acıyordu. Boynum ağrıyordu ve parmakları sanki açık yaralarımı deşiyormuş gibi hissediyordum. "Buraya geldiğimde çığlık atmaya ve bana vurmaya devam edersen, senin için daha kötü olacak. Kimse senin için gelmeyecek Gemma. Artık pes etsen iyi olur."

Başım onun tutuşu altında sarsıldı ve şakaklarıma yayılan acıyı ittim. Eli boynumdan çekildi ve çamurlu gözlerinde heyecanlı bir ifade belirdi. Onunla dövüşmemden hoşlanıyordu ve muhtemelen şimdiye kadar bunun farkında bile değildi, çünkü geçmişte dövüşmemiştim. Beni almasına izin vermiştim çünkü hayatta kalmanın tek yolunun bu olduğunu düşünüyordum.

Belki de öyleydi.

"Asla pes etmeyeceğim."

Ya gitmeme hiç izin vermediyse? Ya asla canlı çıkamazsam? Panik gözüme batmaya başlamıştı ve beni ele geçirmesine saniyeler kalmıştı, ama bunu yaptığımında yüzeye çıkacak şeyden çok korkuyordum.

Yemyeşil, beyaz, yumuşak duvarların arasından zorlukla duyulabilen bir kapı sesi duyuldu. Uzaklaşmak ve kapıya doğru gitmek için kıpırdanarak hareket etmeye çalıştım. Belki de akli başında biriydi. Belki de bağırdığımı duyabilecek biriydi.

Richard'ın iri eli bacağımı kavradı ve o zaman gri bir tıbbi önlük giydiğimi fark ettim, güzel kızın en son kendimde olduğumda giydiği renkle aynı. *Bu gerçek miydi? Kız gerçek miydi?*

"Hayır!" Birdenbire şaşkınlığımdan sıyrılarak bağırdım. "Dur!"

Richard üzerime çıkarken bacaklarını indirdi, ortası bana o kadar sert baskı yapıyordu ki acıyı başka bir yere yönlendirmek için dilimi ısırdım. Yüzüme şeytan gibi bakarken eli ağzımın üzerine geldi. "Sadece olman gereken iyi bir kız ol Gemma. Neredeyse on sekiz yılını seninle ilgilenerek ve büyümeni bekleyerek geçirdim. Artık sabırlı olmayacağım. Dediğimi yapacaksın. Seninle işleri bittikten sonra benim için yalvaracaksın. Seni kırmalarına izin vermek istemiyorum ama sanırım tek yolu bu. Siz kadınlar benim gibi bir erkeğin sizin gibi birine neler verebileceğinden neden bu kadar habersizsiniz?"

Ağzım tenine karşı sonuna kadar açıldı ve ağzımdaki kanın tadını alarak olabildiğince sert bir şekilde kenetlendim.

"Sadece zor olmak zorundasın!" diye bağırdı, öfke kahverengi derinliklerini ele geçirmişti. Yüzü buruşurken yumruğu hızla havaya kalktı ve ben aniden acıyla sustum.

Başım yana düşerken oda sallanıyordu. Baş dönmesi beni yuttu ve aniden atlıkarıncaya geri döndüm. Bedenim yorulmuştu ve gerçekliği yeniden sorguluyordum.

"Bu neden oluyor?" Fısıldadım, gözlerimi kapattım çünkü uçurumdan başka bir şey görmemek çok iyi hissettiriyordu.

Kulaklarımda bir ses duydum ve gözlerimi tekrar açtım, ekşi kusmuk dilimin arkasına çarptı. Kapı açıktı ve Richard'ın elinden kan damlarken orada durduğunu gördüm. *Bunu ben mi yapmıştım?* Dudaklarımı yaladım. Evet, yaptım. Onu ısırdım.

"Güzel." Sesim sandığımdan daha yüksek çıkmıştı ve başka birine bakmadan önce kısa bir an için bana baktı. Oda bir tünel gibiydi ve bordo bir kravatın bulanıklığını yakaladığımda göğsümde umut kıvılcımları çaktı.

"Isaiah?" Gözlerim daha da açıldı ve kesik kesik bir nefes beni terk etti. *Nefes alabiliyor muydum?* İnledim. Nefes almak zor geliyordu. İçimdeki gümbürtüden göğsüm ağrıyordu.

Bekle. Gözlerimi birkaç kez daha kırptırdım ve odayı düzeltmeye çalıştım. "Biri odanın hareketini durdurabilir mi?" Bağurdım ama sesim doğru çıkmadı. Pürüzlüydü. Boğazım ağrıyordu.

"Bu seni ilgilendirmez evlat. Satıcıları birkaç nedenden dolayı değiştirdim, bunlardan biri de Avcı'nın fiyatlarını yükseltmesiydi. Bir an için bile sana borçlu olduğumu düşünme. Ben kimseye borçlu değilim. Tam tersi."

The Huntsman.

"Yardım edin!" Kafamın bulanıklığıyla savaşıarak bağurdım.

"Ne dediğinizi anlıyorum ama size bir teklifim var." Bu sesi tanıdım.

O şey miydi? "*Bain?*"

Bain odaya doğru adım atarken Richard'ın bakışları bana kaydı. Artık yarı yarıya içerideydi ve gözlerimiz birleştiğinde, Richard'a dönüp bakmadan önce bir an için gözleri büyüdü. "Isaiah'ı istiyorsun, değil mi?"

Ben gözlerimi bir saniyeliğine kapatırken Richard bana arkasını döndü. Her şey bulanıktı, çok fazla parazit olan bir radyo gibi. "Onu buraya götürebilirim. Gemma'nın peşinden gelmek isteyecektir. Babasını da getirecektir. Aralarındaki ilişkinin kanıtını sana benim verdiğimi biliyor. Avcı'nın artık seninle iş yapmadığının farkında olduğundan bahsetmiyorum bile. Satıcıları değiştirdiğinizi biliyor. Kan isteyeceklerdir."

"Hayır." Gözlerim tekrar açılmıştı. *Bunu ben mi söyledim?*

Richard ve Bain bana bakıyorlardı. Onları gerçekten görmeden bile bakışlarını hissedebiliyordum. "Bain, hayır," diye tekrarladım, ona odaklanmaya çalışarak. Sonunda bakışlarımız kilitlenir gibi olduğunda, ağzı sessizce hareket etti. "*Sorun yok,*" diye mırıldandı. "*Şşşt.*"

Ne? O kızı tekrar görmek gibiydi. Bu gerçek miydi?

Kafam çok karışık olduğu için odayı kapattım ve gözlerimi açık tuttukça midemin daha da bulandığını hissettim. Artık onu görmek istemiyordum. Ya da Richard'ı. Duyduklarıma inanmak istemiyordum.

Bain Isaiah'ı buraya mı getirecekti?

Richard onu öldürecekti. Richard annemi ve Tobias'ı öldürdü.

Isaiah'ı da öldürürdü.

Ağladım.

Ağladığımı biliyordum, çünkü havada süzölüyormuşum gibi hissetsem de kendimi duyabiliyordum.

Bir şeyler ters gidiyordu.

Sanki bedenimi hissedebiliyordum ama bedenimi hissedemiyordum.

"*Hayatta kal, Gemma.*"

"Ha?"

"*Uzun sürmez.*"

Hayal gördüğümü biliyordum. İlk ses Tobias'a benziyordu, ama ikinci ses Bain'e benziyordu.

Ve ikisi de bana cesaret verici bir şey söylemeyecekti. Biri ölmüştü, diğeri de beni şeytana satmıştı.

BÖLÜM YIRMI BEŞ

ISAIAH

"BEKLEMİYORUM." Ayağa fırladığımda zorla oturtulduğum sandalye geriye doğru devrildi.

Amcam tırnağını çiğneyerek önümde bir ileri bir geri volta atıyordu. Durduğu yerde dikkatini bana çevirdi ve yeşil gözlerini görmek midemi bulandırdı. Gemma'nınkilerle aynı renkteydiler ve şimdi onun kızı olduğunu bildiğim için onlara bakmak zor geliyordu.

"Bekleyeceksin, Isaiah. Bu senin egondan çok daha büyük bir şey, o yüzden otur."

Kan beynime sıçradı. "Bunun benim egomla bir ilgisi yok, *Tate*. Muhtemelen şu anda onu beceriyordur! Muhtemelen yardım için çılgılık atıyor ve kimse onu alıp tehlikeden uzaklaştırmak için orada değil!

"Bunu zaten düşünmediğimi mi sanıyorsun?" Göğüs göğüse karşılaştığımızda amcamın alnındaki damar zonkluyordu. Ofisinde sadece ikimiz vardık. Brantley ve Cade eşyaları topluyor ve Sloane ile Bayan Fitz'in, biz daha Coven'lara adım atmaya fırsat bulamadan planlarımızı bozmadan hemşireyle yalnız kalabilecek kadar sakın olduklarından emin oluyorlardı. "O benim lanet olası kızım ve bu zavallı kızın Richard Stallard gibi bir adamla kalmasının tek sebebi benim!" Arkasını döndü ve yumruklarını ahşap masasına vurdu ve başı düşerken birkaç eşya da yan tarafa düştü. "Bu çok boktan bir durum. Hepsi öyle. Emily yakalandığı andan itibaren... Büyükbaban onun ikizlerime hamile olduğunu bilseydi hiç şaşırmazdım. Muhtemelen onu oraya bilerek gönderdi ve benim onun için iyi bir şey yaptığımı düşünmemi sağladı ama aslında arkasına yaslanmış, hayatımdaki her şeyi kaybediyor olmama kıcıyla gülüyordu."

"Bain'e güvenmiyorum," dedim, amcamın "Bain'e güvenmediğimi" söylemesine aldırmadan.

Büyükbabam tam bir pislikti. Babam da tıpkı onun gibiydi. Daha sonra, belki o ve ben paralel boktan çocukluklarımız üzerine bağ kurabilirdik, ama şu anda gidip kızımızı almamız gerekiyordu.

Bizim kız.

Göğsüm tek bir hamlede çöktü. Bu gerçekten berbat bir şeydi. Her şeyiyle. Gemma ve ben birbirimize bağlandığımız andan itibaren yanmaya mahkûmduk. Dağınık ağ daha da genişlemiş, rahatsız edici bir geçmiş ve kötücül yalanlarla dolanmıştı. O ve ben masumca ikimizin de istemediği ya da hak etmediği bir hayatın içine atılmıştık.

Ve her şey olup bittikten sonra, onu hiç hak etmiyor olurdum. Richard'ı öldürür, Covens'ı yerle bir eder ve babamın da içeride olmasını umardım. Umurumda değildi. Kötü insanlar kötü şeyleri hak eder. Ve ikisi de canavar gibiydi.

Amcam arkasını döndü. "Doğru muydu? Journey ve Bain hakkında söylediklerin?"

"Fark eder mi? Şantaj işe yaramış gibi görünüyor." Durakladım. "Tabii bizimle oyun oynamıyorsa. Ona güvenmiyorum. Yalan söylüyor olabilir. Coven'lara gitmeliyiz."

"Jacobi'yi beklemeliyiz!"

Amcam, ağabeyimin FBI'da olduğunu öğrenir öğrenmez hemen ofisine gidip onu aradık. Hoparlördeydi ve ağzımdan çıkan ilk şey "*Jack nerede?*" oldu. Görünüşe göre güvendeydi ve her ne kadar yıllardır ağabeyimden nefret etsem de ve onunla uzun zamandır ilk kez geçen gün konuşmuş olsam da, bana *borçlu olduğunu* söyledim ve Jack'i - *benim olduğu kadar onun da küçük kardeşini* - yanına almasını talep ettim - hala ona güvenen bir yanımda vardı. Ona ihanet ettiğimi anladığında Jack'in Jacobi'nin gözetiminde olmasını, babamın yakınında olmasına tercih ederdim.

"Alınma ama FBI'ın babamı ya da Richard'ı alaşağı etme planları umurumda bile değil. Ya da Coven'lar. Benim tek endişem Gemma ve

sizin de tek endişeniz bu olmalı!"

Yine göğüs göğüse gelmiştik ve onun yüzü de benimki kadar kızarmıştı. Çıldırıcı sıcaklık tenimin her santimini kaplamıştı ve onun adı dilimden her döküldüğünde ruhumun bir parçası daha çatlamış gibi hissediyordum.

Tate Amca'nın elleri yüzüme dolandı, parmakları kafa derime baskı yapıyordu. "Gerçekten Covens'e girip onu alabileceğini mi düşünüyorsun? Eğer gerçekten oradaysa, kimse sana anahtarı vermez Isaiah. Muhtemelen oracıkta vurulursun, özellikle de Covens taraf değiştirmişse. Artık baban tarafından beslenmiyorlarsa, seni tam gözlerinin ortasından vurmak için iki kez düşünmeyeceklerdir! Bunu bilmen gerekir. Bunca yıldır neden saklandıklarını sanıyorsun? Zeki ve acımasızlar ve gördükleri her tehdidi, doğru olsun ya da olmasın, alıp yok ediyorlar."

"O zaman içeri girmenin başka bir yolunu bulacağım!" Tüm vücudum şokla sarsıldı. Korkuyla mı? Adrenalin mi? Ellerini onun üzerinden çekmesi için bir ya da iki boyun kırmaya hazırdım.

Geliyorum, Gem.

"Oraya öylece giremezsin, Isaiah! Jacobi'den gelecek telefonu beklemeli ve bu işi halletmenin en iyi yolunu bulmalıyız! ATF ile birlikte çalışıyor ve şu anda bir plan yapıyorlar. Gemma'nın gerçekten Covens'da olup olmadığını bile bilmiyoruz. Bain'e güvenebilir miyiz? Muhtemelen güvenemeyiz. Bu okulda kalmasına asla izin vermemeliydim. Bana kalsaydı, gitmiş olurdu. Ama Isaiah, kendine zarar vererek ona daha çok zarar vereceksin. Onu bir düşün! Onu bulmaya çalışırken ölürsen kendini asla affetmez! O da tıpkı annesi gibi. Herkesi kendinden önce düşünür."

"Az önce biri Gemma mı dedi?"

Amcam ve ben hızla döndük ve ellerim çoktan yumruk olmuştu. İki gölgeli göze kilitlendim, biri siyah diğeri mavi, koyu renk

Saçları kesik kaşlarının üzerinden sarkıyordu. Benim boyumdaydı ama benden daha zayıftı, tam da amcamın ofisinin eşiğinde duruyordu. "Sen de kimsin lan?"

"O benimle birlikte." Utangaç bir ses tonuyla konuşan kişi sola doğru adım atıp odanın içine doğru ilerlediğinde midem bir mancınık gibi yere indi.

Çenesi çözülürken amcamın elleri yana düştü. "Yolculuk mu?"

"AZ ÖNCE GEMMA MI DEDİN?"

Journey'e bakarken boğazım düğümlendi. Bir hayalet görmek gibiydi. Gözlerim hemen yaraları yara izine dönüşmüş çıplak kollarına kaydı. *Üzerinde ne vardı?* Bir... elbise mi giymişti? Gri, büzgülü bir elbise sıksa bedenini gizliyor ve kemikli dizlerinin hemen üzerinden kesiyordu. Baldırlarının ortasına kadar uzanan kalın gri çoraplar giymişti ama çoraplar kir ve çamur içindeydi. Yanında durduğu adam onun kısa boyunu tamamen sarmıştı. Öne doğru bir adım attı ve vücudunun yarısını koruyucu bir şekilde onunkinin önüne yerleştirdi ve aklım hemen Cade'e gitti. *Çılgına dönecekti.*

"Yolculuk," diye fısıldadı amcam, şok onu yere yapıştırmıştı.

Odadaki her şeyin daha da küçülmüş gibi görünmesini görmezden gelerek şaşkınlığı çabucak atlattım ve benimki kadar soğuk görünen iki mavi gözün doğrudan bana baktığını gördüm. "Nereden biliyorsun-"

Vay anasını.

Anında buzla kaplandım. İleri doğru bir adım atarken içimi bir ürperti kapladı. "Bu ne lan?" diye mırıldandım, önce amcama sonra da ona baktım. Bunu birkaç kez daha yaptım ve yüzümdeki kanın çekildiğini hissettim. Her şey apaçık ortadaydı. Çok barizdi. "Tobias."

Çenesi çarpılmıştı ve çenesindeki keskin kesikte solmaya yüz tutmuş morluklar vardı. "Gemma adını mı söyledin?"

Amcam anında yere çömeldi, iki yumruklu eli

birlikte ve ağzına kadar. Az önce kapısından içeri girenin kim olduğunu anladığında başı ileri geri sallandı. Yirmi yıl önceki aynaya bakmak gibi bir şey olmalıydı bu. İkisi arasındaki tek fark gözleriydi. Gemma gözlerini babasından almıştı. Tobias da gözlerini Emily'den almış olmalıydı.

"Aman Tanrım," diye mırıldandı amcam, daha önce hiç görmediğim kadar parlak gözleriyle yavaşça ayağa kalkarken. "Beni nasıl buldun?"

Tobias'ın kesik kaşları birbirine dolanarak şaşkınlıkla amcama baktı. Journey bir adım öne çıkarak kollarını göğsünde kavuşturdu. "Sizi o bulmadı. Bizi buraya ben getirdim."

"Nerelerdeydin?" diye sordum. Journey o geceden sonra ortadan kaybolmuştu ve Cade buna izin vermişti. Ona izin vermişti çünkü nerede olduğunu bilseydi onu takip edeceğini ve muhtemelen daha fazla zarar vereceğini biliyordu. İhtiyacı olan tıbbi tedaviyi aldıktan sonra başka bir okula gönderildiğini varsaymıştık. Bizden ne kadar uzakta olursa o kadar iyiydi.

Gözleri amcama kayarken Journey'nin küçük çenesi kıpırdadı. "Nerede olduğumu biliyor musun?"

Amcam ona kısa bir bakış atarken başını salladı. "Yetimhanedeki Rahibe Mary senin hastanede olduğunu ve sonrasında seni başka bir okula ve koruyucu bir ailenin yanına yerleştireceklerini söylemişti, eğer yapabilirlerse..." Amcam boğazını temizledi. "Sorunları çözmeye istekli bir aile bulmak."

Journey'den tiz ve alaycı bir kahkaha yükseldi ve bu kahkaha alaycılıkla doluydu. Biliyordum. Çoğu zaman benimkine çok benziyordu. "Bu çok komik."

"Journey, neredeydin?" Omuzlarıma ağır bir his çökerken Tobias'a baktım. "Peki onu nasıl buldun?"

Journey ve Tobias bana hitap etmeden önce birbirlerine doğru döndüler. "Buradan alındığım geceden beri Covenant Psikiyatri Hastanesi'ndeyim."

Oda bir anda karanlık ve rahatsız edici bir şeyle kaplandı. Birden

Duvarlar siyaha döndü, ışıklar karardı ve kalbim göğsümde gümbür gümbür atmaya başladı. *Lanet olsun*. Burun deliklerim alevlendi ve onun üst kattaki bir hasta olduğunu ve alt katta ne olduğu hakkında hiçbir fikri olmadığını umdum, ama Tobias'ın onun yanında durduğu gerçeğiyle, bilmek bile istemedim. Sormak bile istemedim.

Tek istediğim bunu geride bırakmak, lanet kapıdan çıkmak ve Gemma'yı almaktı.

Sanki dağ üstüne dağ çıkıyor ve yoluma çıkıyordu. Yol dolambaçlıydı ve hangi yöne itildiğimi ve çekildiğimi bilmemekten bıkmıştım.

"Ne?" Amcamın yumruğunun masaya çarpmasına saniyeler kalmıştı. "Bütün bu lanet kasaba baban ve Richard gibi insanlar tarafından yozlaştırıldı!" Parmağıyla beni işaret etti ve ben de karşı çıkmadım.

"Richard mı? Richard'ı tanıyor musun?" Tobias ofise doğru ilerledi, kapı arkasından kapandı, bu iyi bir şeydi çünkü konuşacak çok şeyimiz vardı ve fazla zamanımız yoktu.

BÖLÜM YİRMİ ALTI

ISAIAH

"Bana kız kardeşimin şu anda Covens'te olduğunu *düşündüğünüzü* mü söylüyorsunuz? İmkânı yok. Olsaydı bilirdim. İşçiler orada konuşuyor. Benimle konuşuyorlar."

Tobias'ın çenesindeki tik, tıpkı benimki gibi ileri geri hareket ediyordu. Sesi menteşelerinden fırlamak üzere olan bir kapı gibi gıcırdıyordu ve açıkçası onun da menteşelerinden fırlamak üzere olduğundan emindim. Pek de gerçek olmayan amcam Tate Ellison'ın aslında babası olduğunun şokunu atlattıktan sonra yüzü neredeyse morarmıştı.

"Gemma'nın bir resmini görmem gerekiyor." Journey bize akıl hastanesinde olduğunu söylediğinden beri nihayet ilk kez konuştu.

Odanın diğer ucundan bacağımı aşağı yukarı zıplatarak ona baktım. "Neden? Onu orada gördün mü? Uzun süredir orada değil." Saate baktım ve panikle yutkundum. *Herhangi bir süre çok uzun olabilirdi.*

"Bana bir resim ver." "Hiç yok."

"Kahverengi saçları var. Yeşil gözleri var. Onunkiyle aynı renk." Tobias *başıyla* amcamı, yani babasını işaret etti. "Onu yıllardır görmedim, o yüzden başka bir şey söyleyemem."

"Bileklerinde yara izleri var," dedim, sesim fısıltıdan öteye geçmiyordu. Gözlerimi kapattım ve Tobias'ın tüm tavrının değiştiğini görmek için tekrar açtım.

"Zincirlerden mi?"

Tüm vücudum sarsıldı. Kendimi sabitlemek için derin bir nefes almadan önce ona hızlıca başımı salladım.

"Journey, biz ayrılmadan önce bir kız gördün mü?"

Kollarını göğsünün üzerinde kavuştururken tereddütlü bakışları Tobias'ınkilerle buluştu

tekrar. Onunla konuşurken sesi yumuşadı ve amcamla ben kısa bir bakışmayı paylaştık.

"Bana anahtar kartı nasıl çalabildiğimi sorduğunu hatırlıyor musun?" Tobias yavaşça başını salladı ve ona şüpheyile baktı. "Ben de sana bunu unutmanı çünkü açıklama yapacak vaktimiz olmadığını söylemiştim."

"Oyaladığınızı biliyordum ve sana birbirimize her şeyi anlattığımızı hatırlattım."

Alt dudağı titriyordu ve sanki geçmişe dönmüş gibiydi. Onun bu yeni, ham halini görmek yerine, bilekleri kesilmiş halde avlunun ortasında yatarken bulduğum kızı gördüm. Çok masum ve savunmasız görünüyordu. "Hank'i köşeye sıkıştırdım, dikkatini dağıtacak bir şey yaptım ve kartını çaldım. En kolay hedef oydu. Çok kolay kandırılabilirdi. Ama onun bulunduğu odadan çıkmadan hemen önce bir kız gördüm. Ona iğne yapmak üzereydi. Daha önce hiç orada bir kız görmemişim. Garip olduğunu düşündüm ve kim olduğunu sordum ama beni başından savdı ve benim amacım bizi oradan çıkarmaktı ve fazla zamanımız olmadığını biliyordum."

"Journey, neye benziyordu?"

Tobias ve ben aynı boş ifadeyi paylaşıırken amcam bu soruyu sordu. Beynimin derinliklerinde lanet olası bir savaş yaşanıyor ve Gemma'nın o yerdeki görüntülerini üretirken cümleler kuramıyordum.

"İyi değildi. O...o kötü görünüyordu. Boynunun etrafında boğulmuş gibi izler vardı, yüzünde de bazı kesikler. Kafası da bir noktada kanamış gibi görünüyordu." Ayağa kalktım. "Ona tam olarak bakamadım. Kısa bir bakıştı ama... elleri arkadan bağlıydı. Elbisesinde kan vardı."

"Nerede? Kan neredeydi?"

Journey dudağını ısırды ve bakışlarını Tobias'tan kaçırdı. "Sence nerede?"

"Beklemeyeceğim. Onu almaya gidiyorum." Tobias'la birlikte kapıya doğru fırladım.

hemen peşimde.

"Bizi içeri sokabilirim. Onlar için yeterince dikkat dağıtıcı olacağım. Hadi gidelim."

"Peki plan nedir?" Amcam peşimizden koştu, Tobias'ı hiç tanıımıyordum ama anında aynı tarafa geçmiş, birlikte çalışmaya başlamıştık. Gemma'yı yakalayacaktık ve kimse yolumuza çıkmayacaktı.

Koyu sarı saçlardan oluşan bir bulanıklık önümüzde vızıldadı. Journey parmak uçlarına kadar uzandı ve Tobias'ın gömleğine tutundu. "Sakin oraya geri dönme, Tobias! Bir kez dışarı çıktığında asla geri dönmeyeceğine dair bana söz vermiştin! Ne olursa olsun! İntikam için bile!"

Onu yolundan iterken elleri yavaşça kollarına indi. "Bu, kız kardeşimin orada olduğunu bilmeden önceydi. Dört yılımı ona geri dönmeye çalışarak geçirdim. O lanet yerde dört yıl geçirdim, beni tekrar tekrar kırmalarına izin verdim, sırf sonunda onları kandırıp dışarı çıkabileyim diye. Hiçbir şey beni durduramaz. Sen bile."

"Tobias!" diye bağırdı, gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyordu. "Oraya geri dönme."

Amcam ofisinden koridora girdi, telefonu kulağına dayalıydı. "Onları durduramıyorum." Üçümüze bakarak durakladı. "Isaiah ve... Gemma'nın kardeşi. Az önce geldi. Bunca zamandır Covens'deymiş."

"Tobias!" Öne doğru kaymaya başladığında Journey tekrar önüne çıktı. Çenesi büküldü ve ağır bir iç geçirdi, tedirginliğini gizleme zahmetine bile girmede.

"Yolculuk. Seninle buraya geleceğimi ve güvende olduğundan emin olacağımı söyledim. Ondan sonra da kız kardeşimi bulacaktım. Bir kez olsun kader benim yanımdaydı. Doğruca ona götürülüyorum! Şimdi lütfen yolumdan çekil."

"Sana ne yaptıklarını unutma! Oraya geri dönemezsin. Düşündükleri gibi biri olmadığını anlarılarsa seni öldürürler."

Alay etti. "Ben zaten ölüyüm, Journey."

Ve bununla birlikte, yüzünü acı kaplarken elleri düştü. Tobias bana baktı, ben de başımı salladım ve ikimiz de onun etrafından dolaştık.

"Isaiah." Cade'in koridorda böğürdüğünü duyduğumda adımlarım duraksadı. "Her şey ayarlandı mı? Az önce babam aradı ve babanın Ric'le buluşmak üzere yola çıktığını söyledi-"

Duyulacak tek bir ses bile yoktu. Diğer hatta Tate Amca'yla konuşan Jacobi'yi bile duyamıyordum. St Mary's'in kapıları açıktı ve serin gece havası bile bu girişteki gerilimi azaltamıyordu.

Omzumun üzerinden baktım ve Cade'in orada durduğunu gördüm, elleri iki yanında, yüzü duygusuzdu. Sanki o da bir hayalet görmüş gibiydi ve dürüst olmak gerekirse Journey bizim için bir hayaletti.

"Journ."

Tobias siyah saçlarını kesik kaşlarının üzerine savurdu. Başını yavaşça Cade'e doğru eğdi ve gözlerinde cinayeti gördüm.

Cade dikkatini Tobias'a çevirdi ve gerginliğin arttığını hissedebiliyordum. "Kimsin sen?"

"Sen Cade misin?"

Amcam telefonda Jacobi ile tekrar konuşmaya başladığında Journey tamamen sessiz kaldı. "Yola çıkıyoruz. Evet, evet. Tamam. Anladım. Olay yerine vardığımızda seni ararım. Carlisle'ı görüyor musun? Cade az önce Carlisle'ın yolda olduğunu söyledi. İş ortaklarındaki değişimle ilgili olarak Richard'la buluşacağını sanıyorum."

Cade bir adım daha yaklaştı. "Evet, ben Cade. Sen kimsin?"

Tam şurada. Tobias'ın yüzünü kaplayan o iğrenç sırıtış bana tam da o anda Yolculuk hakkında istediğimizden daha fazlasını bildiğini kanıtladı. Ayakları onu av peşindeymiş gibi zarif bir şekilde götürdü.

"Tobias," diye uyardı Journey, bir adım öne çıkarak. Ama artık çok geçti. Tobias'ın kolu geri geldi ve hiç irkilmeden Cade'e bir yumruk attı. Anında kan hücum etti ve Cade'in tüm bakışları karardı. Journey'e doğru döndü ama Journey hızla gözlerini kaçırdı, utanmak yerine korkmuş görünüyordu. *Hah.*

Hızla etrafımda döndüm ve Tobias'a doğru koştum. "Biz

bunun için zamanım yok!" Aralarına girdim. "Hadi gidelim. Siz ikiniz WWE maçınızı daha sonra **y a p a b i l i r s i n i z** . Şu an önemli değil."

Ve böylece hepimiz bir silahlı çatışmanın içine doğru yürüdüğümüzü bilerek St. Mary's'i geride bıraktık.

Amcamın arabasındaki hava boğucuydu. Pencereler bir hapishanenin içindeki duvarlar gibiydi. Kimse konuşmuyordu. Tek bir kelime bile. Journey geride kaldı ve mücadele etmesine rağmen, Tobias onu kenara çekip kulağına sessizce konuşarak sonunda kabul etmesini sağladığında rahatladığını görebiliyordum.

Covens'e gittiğimizde bizi neyin beklediğinden emin değildim. Jacobi ve ekibi çoktan oradaydı, ATF ile birlikte görünmez parametreleri ayarlıyorlardı. Bir süredir babamı ve ekibini alaşağı etmek için birlikte çalışıyorlardı, bu da bir noktada beni de takip edip etmediklerini merak etmeme neden oldu. Satışları gerçekleştiren kişi ben olmasam da, yine de işin içindeydim ve yakın ve uzak geçmişte birçok kez Covens'e gitmiştim. Yine de bunların hiçbirinin önemi yoktu. Aklımdaki tek şey Gemma'ydı. Onu oradan çıkarıp güvene aldıktan sonra Richard ve babamla birlikte onların silah kaçakçılığı iş planları hakkında endişelenebilirdik.

Tabii sağ çıkabilirsem.

Eğer bir şeyler ters giderse ve babam fark edilmeden kaçarsa - çünkü görünmez olmasıyla ünlüydü - peşimden gelirdi. Beni avlayıp öldürmekten başka bir şey yapmazdı. Ne de olsa diğer kişiliği *Avcı*'ydi.

"Demek kız kardeşimi tanıyorsun."

Yüzümü dik tutup ön camdan dışarı bakıyordum. Arabayı amcam kullanıyordu, Cade malum sebeplerden dolayı önde oturuyordu, Brantley sağımda, Tobias da solumda. Tıkış tıkıştık ve bu zaten yükselmekte olan iç sıkıntımı daha da arttırmaktan başka bir işe yaramadı.

kan basıncı.

"Evet."

"Şimdi nasıl biri?"

Amcam GPS'i takip ederken araba sarsıntılı hareketlerle döndü. Jacobi ona gitmesi için farklı bir yer verdi, böylece vardığımızda dikkat çekmeyecektik ve eğer birkaç dakika içinde Covens'e varmazsak, kapıyı açıp oraya kendim yürüyecektim. Genelde izlediğimiz yol bu değildi.

"İlk başta bana karşı biraz sertti." Göğsümdeki deliğe rağmen dudaklarım yukarı doğru kıvrılmak istedi.

Tobias'ın kafası bana doğru döndü. "Öyle miydi?"

Ciddiyetle başımı salladım. "Evet. Bana kızgın görünüyordu ve kimse işine burnunu sokmadan yoluna devam etmeye kararlıydı. Korunaklıydı." Yumruğum lacrosse şortumun üzerinde sıkıştı. Deplasman maçı için otobüse binmek üzereyken giydiğim şortu hâlâ değiştirmemiştim. "İyi bir nedeni vardı. Bağımsızdı. Kararlı. Güçlüydü."

Amcam dikiz aynasından gözüme takıldı, ama başka tarafa baktım.

"Ama sonunda sana güvendi mi? Ve sana bir şeyler anlattı mı?"

Ağzımda kan tadı aldım ve Tobias için gerçekten üzüldüm. Kırılmış görünüyordu ve sesinde beliren merak son anda suçluluğa dönüşmüş gibiydi - umutlu bir suçluluk ama yine de suçluluk.

Başımı salladım. "Evet, öyle yaptı."

"Bu Richard'ın planlarını öğrendiği anlamına mı geliyor? Onu karısı yapacağını mı? Onu, gurur duyduğu o berbat evde hayali oyunlar oynamaya zorlayacaktı. Bana yapacağını söylemişti-"

"Neden hâlâ oraya varmadık?" Tobias'ın sözünü kestim çünkü söylediği her şey öfkemde artışa neden oluyordu. Yol daraldıkça daha da tedirgin olmaya başlamıştım. Amcamın endişesini de hissedebiliyordum, sanki o da benimle aynı şeyi düşünüyordu.

Tobias pencereden dışarı baktı ve Brantley de aynısını yaptı.

"*Tate*." Ona amca demedim ve ağız düz bir çizgi oluşturdu.

"Bilmiyorum Isaiah." Araba aniden durdu ve telefonunu yaklaştırıp haritayı yakınlaştırmaya başladı.

"Beni orada istemiyor," diye araya girdim, yanlış yöne gittiğimizi fark ederek. "Jacobi kontrolcü ve..." Hissettiğim az miktardaki umutsuzluğu geri ittim. "Koruyucu. Her zaman çok korumacıydı, bu yüzden beni gerçekten terk ettiğine inanmak çok zordu. Beni orada istemiyor. Döndür şu lanet arabayı."

Amcam arabayı döndürüp zaten gittiğimiz yoldan aşağı doğru uçarken nefesinin altında bir dizi küfür mırıldandı. Sol eli direksiyona yapışmış haldeyken orta konsolu açtı. Küçük siyah bir tabancanın parıltısını yakaladım ve onaylarcasına başımı salladım.

BÖLÜM YIRMI YEDİ

GEMMA

"AVCI, iki sağ koluyla birlikte yola çıktı." Richard'ın kahkahası kulaklarımı çınlattı. "Burada kendilerini evlerinde hissedecekler, değil mi?"

Ona baktım, kafamın içinde çok fazla nefret ve dehşetin yüzdüğünü hissettim. Artık başım dönmüyordu. İkinci kez uyandığımda başım dönmüyordu. Canım yanıyordu ama odaya geldiğimden beri ilk kez dik durduğumu sanıyordum.

Zaman kafa karıştırıcıydı, tıpkı Richard'la birlikte bodrumdayken olduğu gibi.

"Bahse girerim Isaiah ondan daha erken burada olacak." Bain'in kendini beğenmiş gülümsemesi midemde bir delik açtı. Davrandığı kadar korkunç biri olmadığına dair içimde hep küçük bir umut kırıntısı vardı. Ama yanılmışım. Pek çok konuda yanılmıştım.

"Güzel. Onu elime almak için sabırsızlanıyorum. Babasıyla da ilgilenecek misin? Senin baban da geliyor mu? Artık yeni bir satıcım olduğu için Huntsman ve onun küçük yordakçıları umurumda değil ama anlaşma anlaşmadır."

Bain başını salladı. "Babam bu işi bana bırakıyor."

Richard'ın kaşları onaylarcasına kalktı. Konuşma bir anda cinayet ve yasadışı silah anlaşmalarından, bir babanın oğluyla gurur duymasından bahsetmeye dönuştü. "İtiraf etmeliyim ki, satıcıları değiştirme konusunda gergindim ama yerel polis bana ATF'nin Avcı'nın peşinde olduğunu fısıldıyor." Bain'e dirsek attı ve gözlerine ulaşmasa da gülümsedi. "Bordromda yerel ve bölgesel polisler var, bu yüzden bana tüm detayları veriyorlar. Sana ve babana geçmek biraz lütuf oldu."

Richard'ın bakışları beni duvardaki yerime sabitledi ve onun bakışları altında irkilmemek için elimden geleni yaptım. "Bilemezdim

Gemma'nın küçük kaçamakları hakkında da, eğer sen olmasaydın."

Karnımın içinde bir şeyler kıpırdanıyordu. Nefret başımı döndürüyordu ve artık onun oyunlarını oynamanın bir anlamı yoktu. "Isaiah Underwood için bacaklarımı açmaktan mı bahsediyorsun? Bunu sadece sana inat olsun diye yapmadığımı nereden biliyorsun?" Çünkü ilk başta bir parçam bunu istedi. Lekeli bir parçam, *amcamın* elimden aldığı kontrolü geri almak için elimden gelen her şeyi yapmak istiyordu. Onun beni yönetmediğini kendime kanıtlamak istedim.

"Konuşmaya devam et. Sonrası benim için çok daha tatlı olacak. Seni cezalandırmamdan hoşlandığın belli, bu yüzden seni eğip tokatladığımda kendimi kötü hissetmeyeceğim bile."

Ateşin yaktığı bir iz gibi boynuma doğru bir kızarıklık yayıldı. Her yerim karıncalandı ve *neredeyse* ayağa kalkacaktım. Ne için? Emin değildim. Richard benden daha iri ve güçlüydü, üstelik kollarım da bağlıydı.

Dişlerim birbirine sürtünüyordu ve ağzım o kadar kurumuştı ki kelimeleri oluşturabildiğime bile şaşıırıyordum ama kanımda akan adrenalinle hemen hemen her şeyi yapabileceğimi hissediyordum; Richard'ı indirebilir ve çok yaklaşımadan Isaiah'ı uyarabilirdim.

Bir planım yoktu. Körlemesine uçuyordum ve bundan nefret ediyordum. Geçmişte plansız hareket etmişim ve sonu çok kötü olmuştu ama bir planım olduğunda bile bu işlerin yolunda gideceği anlamına gelmiyordu.

Yani, şimdi bana bak. Bağlanmış, dövülmüş, tecavüze uğramış ve kırılmış. Yine de bu beni durdurmazdı. Kırık parçalar çok daha keskindi.

Beyaz yastıklı odada bir baş belirdi ve Bain ile Richard, sanki köşede bir kız bağlı değilmiş gibi tamamen sıradan konuşmalarına ara vererek duvardan uzaklaştılar.

"Efendim, misafirleriniz geldi." Adamı tanıdığımda başım öne eğildi. *Bu bana iğneyi yapan adamdı.* Gözleri bir an benimkilere kayd ve az önce gördüklerimin gerçek olduğunu anladım. Burada bir kız vardı. Anahtar kartını çalan bir kız. Umut tüm benliğime yayıldı. *Belki de benim için geri dönecekti.* "Ayrıca bir hastamızın burada olduğunu bildirmek isterim.

kayıp."

Richard'ın elleri beline gitti. "Bir hasta mı? Bizim kattan mı?"

Adam yenilgiyle başını eğdi ve ben rahatça Bain'e baktım. Onun doğrudan bana baktığını gördüğümde nefesim kesildi. Gözlerinin arkasından bir şeyler geçerken kaşlarım çatıldı. *Bana bir şey mi söylemeye çalışıyordu?*

"İkisi de efendim. İki hasta kayıp. Biri psikiyatri katından, diğeri de bu kattan."

"Bain." Bain bakışlarını hızla benimkilerden ayırdı. "Ben sana seslenene kadar burada kal. Ben Hank'le birlikte dışarı çıkacağım ve Avcı'yı getireceğim. Sanırım oğlundan önce geldi. Konuşmamızın ne kadar hızlı ilerlediğine bağlı olarak onunla ilgilenecek kişi ben olabilirim."

Richard beni tehdit ederek, "Söylediğin her şeyi bana söyleyecek, bu yüzden daha sonra cezayı minimumda tutmak istiyorsan, sessiz kalmanı öneririm" dedi.

Sonra, kapıyı hafif aralık bırakarak koridora doğru yürüdü.

Bain'in sırtı bana dönüktü ve kalbim hızla çarpıyordu. Bileklerim ağrıyordu ve başım sanki sadece Richard yakınımdayken acıyı bloke ediyormuş gibi aniden çarpmaya başladı. Vücudum onun yanındayken herhangi bir kırılganlık göstermeyi reddediyordu.

"Bunu nasıl yapabildin?" Fısıldadım, zonklamayı hafifletmek için bir an gözlerimi kapattım. "Bütün bunlara değdi mi? Başından beri kim olduğumu biliyor muydun? Beni sadece Isaiah'ın babasından bir müşteri almak için mi kullanmayı planladın?"

"Gemma, kapa çeneni," diye homurdandı Bain, hâlâ kapının yanında duruyordu. Bakışlarımla buluşmak için başını hafifçe çevirdi ve yüzündeki ifade ses tonundaki şeytani çentikle uyuşmuyordu. Kehribar rengi gözleri yalvarıyordu. Kaşlarının arasında küçük bir çentik vardı ve aniden bunun gerçek olup olmadığını merak etmeye geri döndüm. "Şşşt," diye mırıldandı ve kararlılığımın düştüğünü hissettim.

Güvenme.

Kafamın içindeki o küçük ses geri dönmüştü ve kafatasıma vuruyordu. Birine güvenmenin verdiği o temkinli his gök gürültüsü gibi patladı ve ben

dinledim.

"Kim olduğumu ne zamandır biliyorsun? Sonunda ne zaman anladın?"

Bain'in omuzları gerildi. Üniformasının üzerinden bile sertleşmiş kıvrımları görebiliyordum. Buraya aceleyle mi gelmişti? Ben kaçırıldıktan sonra Richard'la birlikte mi gelmişti? Bahse girerim Isaiah onu bulmak için her odayı didik didik etmiştir.

"Sloane'u da mı aldı? Sadece Isaiah'ı değil, beni de ölüme gönderdiğini biliyor muydun? Böyle biriyle yaşamamanın nasıl bir şey olduğunu biliyor musun? Ölmesini istediğin birini memnun etmenin ne kadar zor olduğunu biliyor musun?"

Başını salladığını gördüğüme yemin edebilirim ama dikkatimiz tekrar kapıya yöneldi. Artık dışarıdan sesler geliyordu. Boğuktular ama alçak mırıltıları duyabiliyordum. Bir tanesi bana Richard'ınki kadar tanıdık geliyordu. *Isaiah'ın babası*. Sesi anılarımın en derin yerlerinde yaşamıştı. Beni bu psikotik yerin arka kapısının hemen dışında yakaladığında neredeyse bana tecavüz edecek olan oydu. Eğer Richard Isaiah'ın babasının bana o şekilde dokunduğunu bilseydi, onu oracıkta öldürürdü. Ya da belki öldürmezdi. Belki de benimle oynamayı sevdiği gibi onunla da oynardı. Richard alay etmeyi ve kızdırmayı severdi. Onunla her zaman bir kedi-fare oyunu oynardık, ama o bir fareyi sonsuza dek canlı tutardı.

Ve o bendim.

Kahkahaları kapının hafif aralığından odanın içine yayıldı. Neredeyse bağıracaktım ama bağırabileceğimden emin değildim. Ne kadar yüksek sesle konuşmaya çalışsam da sesim fısıltıyı geçmiyordu. Bain'in odanın öbür ucundan beni nasıl duyabildiğinden bile emin değildim. Boğazım zımpara kağıdı gibiydi. Ses çıkaramayacak kadar kısıktı.

Bu düşünceyle gözümün kenarından bir damla yaş süzüldüğünü hissettim ve dudaklarımı büzdüm. *Neden ağlıyordum ki?* Olumsuz düşünceler beni ele geçirmeye başladı ve korku uzaklarda dans etmeye başladı. Kararlılığım azalıyordu. Yüzeye çıkan çaresizlik beni iki büklüm yaptı. *Isaiah*. Çapraz ateşe yakalanmak üzereydi ve hayatımın geri kalanında bu suçluluk duygusuyla yaşamak zorunda kalacaktım. Bu

benim hatamdı. Beni öpmesine, bana dokunmasına ya da beni sevmesine asla izin vermemiş olsaydım, sırtında bu kadar büyük bir hedef olmazdı. Korkumun beni uyardığı gibi uzak durmalıydım.

Richard'ın sesi yaklaştı ve başım havaya kalktı, bedenim hissetmeme izin verdiğim tüm duyguları kilitledi. "Evet, sanırım seni buraya iş anlaşmamızı konuşmak için çağırdığını düşünüyorsun ama durum tam olarak öyle değıl. Ortak bir sorunumuz var Carlisle."

Richard'ın sesi sanki odamın önünden geçiyormuş gibi azaldı ve Bain hızla arkasını döndüğünde sıçradım. Saniyeler içinde yanıma geldi ve önüme eğildiğinde şefkatli sırtımı duvara yasladım.

"Fazla zamanımız yok."

"Ne?" diye sordum. Sesimi zorlukla çıkarabildiğim için hayal kırıklığına uğramış bir halde sordum. "Ne yapıyorsun?"

Bileklerim sarsıldı ve bir inilti çıkardım. *Aman Tanrım*. Paramparça olmuş olmalıydılar. İp, zincirlerden daha kötü hissettiriyordu.

Bain'in çelik gibi bakışları benimkilerle çarpıştı ve bunu itiraf etmekten nefret ediyordum ama sesi yatıştırıcıydı. Nedenini bilmiyordum ama bana bu yerde şu ana kadar herkesten daha güvenli gelmişti. "Oyunlarda her zaman iyi olmuşsundur Gemma. İkimizin de buradan canlı çıkabilmesi için ona ayak uydur. Kollarını arkada tut ki onları gevşettiğimi anlamasın ve kaçma-"

Şaşkınlıkla gözlerimi kıstım ama kapı açıldığında Bain hemen ayağı kalktı. Arkasını döndü ve ben de irkilmiş görünmemek için dudağımı ısırdım. Şoktan ve şüphecilikten vücudum titriyordu ama Richard'ı görür görmez omuzlarımı dikleştirdim ve Bain'in söylediğı gibi oynadım.

"Ne yapıyorsunuz?" Richard bize doğru yaklaşırken sordu.

Bain kenara çekildi. "İnsanların kapının önünden geçtiğini duyduğı için çığılık atmak üzereydi. Ona sessiz olmasını söylüyordum."

Richard merakla ona baktı. Bana baktı ve elinin koluma temas ettiğini hissettiğimde ben de ona ters ters baktım. "Pekâlâ, gösteri zamanı. Burada

Dışarıda bir hareket var ve içimden bir ses bunun senin küçük erkek arkadaşın olduğunu söylüyor." Cümlesinin son kısmını bana yöneltti ve beni sadece korku değil, umut da vurdu.

"Onu nereye götürüyorsun?" Bain, Richard'ın yanına gelerek sordu. "İşler tehlikeli bir hal alabilir. Isaiah onun burada olduğunu bildiğine göre hazırlıksız gelmeyecektir."

Richard başını geriye attı ve güldü. "Onu öldürürken ona izleteceğim. En büyük ceza. Belki artık benim olduğunu ve kimsenin ona dokunamayacağını öğrenir." Gözleri yüzünde kara delikler gibiydi ve dehşet içinde geri çekildim.

"Avcı'yı önce mi sonra mı öldürmek istiyorsun?" diye sordu Bain, yüzümdeki korkunç ifadeyi es geçerek. *Ya şimdi ya da asla.*

Bain'in cevabını beklemedim. Açık kapıyı ve bana bir daha asla verilmeyecek fırsatı gördüm. Richard'ın elinden kolayca kurtuldum çünkü o bunu beklemiyordu. Vücudumdaki zonklama ve ağrılarla savaştım ve ağır ayaklarımı da yanımda sürükleyerek açıklıktan geçtim. *Isaiah.* Onu uyarmam gerekiyordu. Bain'in neyin peşinde olduğundan emin değildim ama Isaiah'ın benim yüzümden Richard'ın ellerinde ölmek üzere olduğunu biliyordum ve onun kaderini değiştirmek için her şeyimle savaşacaktım.

Koridor uzun ve her şeyden arınmıştı. Gençliğime dair anılar kararlılığımı kırmaya çalışıyordu ama ben duvar örmekte iyiydim ve yaptığım da tam olarak buydu. Koridorda yarı koşar yarı tökezlerken elim sert yüzeye her çarptığında kafamda başka bir duvar oluşuyordu. Sona geldiğimde sola döndüm ve Richard'ın peşimden gelip gelmediğini görmek için arkama bakmadım, çünkü geleceğini biliyordum. Beynimin en derin çukurlarında, bu koridorda yolumu biliyordum ve geçmişi engellemek için duvarlar örmeye çalıştığım gibi, içgüdüsel bir parçam da onları yıkmaya çalışıyordu.

Bunu daha önce çizmiştim. Anılarımda bu binanın bir haritası vardı - annemi gördüğüm son yerd - ve sonunda onu kullanacaktım.

"Nerede o?" Fısıldadım, kalbim hızla çarpıyor ve zihnim dönüyordu.
"Nerede bu lanet kapı?"

"Gemma! Kaçamazsın. Kaçmayı bıraksan iyi olur." Richard'ın sesi mesafeliydi ve bana daha uzağa gitmem için motivasyon verdi. Eğer sadece onun emriyle koşmayı bırakacağımı düşünüyorsa, düşündüğümünden daha da kalın kafalıymış.

Yakınlarda bir yerden homurdanma ve bağırma sesleri geliyordu ama kulaklarımdaki uğultudan duyamayacak kadar boğuktu. Bir daire çizerek döndüm ve Richard koridorun sonunda belirince durdum. Korku filmlerinden fırlamış gibiydi. Koridor aydınlıktı ve Azrail gibi koridor boyunca sürünerek ilerliyordu. Gözlerinde kovalamacadan zevk aldığını gösteren bariz bir parıltı vardı. *Kahretsin!*

Gürültülü patlamalar yankılandı ve sesi bastırmak için kulaklarımı kapattım. Sırtım uzaktaki duvara çarptı ve gidecek hiçbir yerim yoktu. Köşeye sıkışmıştım. *Lanet olası kapı neredeydi? Kapının burada olması gerekiyordu!* Aslında hiç kapı yoktu. Hiç kapı yoktu. Sadece uzun, ince bir koridor ve sonsuza kadar devam edecekmiş gibi görünen bembeyaz duvarlar vardı. Yanlış mı hatırlıyordum? Beş yaşındaki hafızam kafamın içinde bir çıkış yolu olduğunu düşünmemi sağlayacak bir harita mı uydurmuştu? Gerçek olanı bastırmak için bu yerin alternatif bir versiyonunu mu yarattım? Gerçekten kapana mı kısılmıştım? Ve Bain neredeydi?

"Bunu duydun mu?" Richard bana doğru yürümeye devam ederken bağırdı. Neredeyse dizlerimin üzerine düşüyordum. "Üç el silah sesi şu anda üç adamın öldüğü anlamına geliyor. Erkek arkadaşının babası az önce can verdi." Richard güldü ve sanki onun evine geri dönmüş, annesi grup evine geri dönmeden önce önümüze sıcak yemek koyarken yemek masasında karşısında oturuyormuşum gibi hissettim. Rahattı, sanki dünya onun ellerindeymiş gibiydi. Ve ona göre, muhtemelen öyleydi. Pek çok insanı yoldan çıkarmış ve onu tanıdığımdan beri tokmağını yargıç kürsüsüne vurarak kaderleri değiştirmişti. Kendini yüce sanıyordu. Dokunulmaz.

"Cehenneme git!" Kükredim ama bu çığlık çığlığa bir fısıltı gibi çıktı. Tadına baktım

Gözyaşlarımın dudaklarımda bıraktığı tuzu fark ettim ve onları hızla iterek bileklerimi görünce durakladım. *Aman Tanrım*. Yırtılmışlardı ve hangisinin taze, hangisinin kurumuş kan olduğunu anlayamıyordum.

"Kaderimin cehennem olduğunu mu düşünüyorsun? Yıllar boyunca sana verdiğim onca şeyden sonra mı? İstikrar, sevgi, istikrarlı yön, koruma. Seni besledim, Gemma." O yaklaştıkça bedenim duvara yaslandı ve ne yapacağımı bilemedim. Korku içimi kemiriyordu ve etrafından dolaşmaya çalışırsam beni yakalayacağını biliyordum. Ölümün gözlerinin içine bakıyordum.

Bir gün onun ellerinde ölecektim. Belki fiziksel olarak değil ama duygusal olarak ölmüş olacaktım.

"*Gemma!*" Bir hıçkırığı bastırırken göğsüm sarsıldı. Bu, kafamın içinde beni biraz daha savaştırmaya çağıran İsaiah'ın sesi gibiydi. Ama buraya kadarmış. Artık başka bir seçenek yoktu. Koridorda tek başıma durmuş, öncekinden daha net bir kafayla Richard'a bakarken biraz önce hissettiğim umut azalmıştı.

"Onu öldürme," diye fısıldadım, yıkıldım ve kararlılığımı topladım. "Eğer onu bağışlarsan istediğini yapacağım." Sertçe yutkundum, neden olduğu acıdan irkildim. "Eğer İsaiah'ın yaşamasına izin verirsen, istediğin her şeyi yapacağım. Ama vermezsen, her gün her saniye çılgılık atarım. Seninle her adımda savaşacağım. Onu öldürürsen asla karın olmam ve seninle aile oyunu oynamam." Bu düşünce bende kusma isteği uyandırdı. Aslında boğazımın yandığını hissettim ama yine de çenemi yukarıda ve bakışlarımı aynı seviyede tuttum.

Kaldıraç etkisi yaratmaya çalıştığımı ve bunun muhtemelen işe yaramayacağını biliyordum.

Richard'ın eli boğazıma dolandı, nefes nefese kaldım ve ellerini pençelemeye başladım. "Benimle pazarlık yapabileceğini mi sanıyorsun? Onun için mi?"

Darbeyi hissetmeden önce gördüm. Başım geriye eğildi ve arkamdaki sert duvara çarptı, görüşüm tamamen kayboldu. Bacaklarım çalışmıyordu ve altımdaki zemini hissedemiyordum. "Burada kontrolün sende olduğunu mu sanıyorsun Emily?"

Emily. Bana Emily derdi. Parmaklarım tenini tırmaladı ve onun

Tırnaklarımın altındaki et. Nefesim kesiliyordu ve başım acıyla patlayan bir bomba gibiydi. Görüşüm, şimşekli bir fırtınada çakan flaşlar gibi hızlı darbelerle geri geldi. Boynumdaki tutuşu kısa bir an için azaldı, sonra tekrar sıkı ve beni daha geriye itti. "Seninle konuşurken lanet olası gözlerini aç. Küçük aşkını öldürüşümü izleyeceksin ve sana dokunmasına izin verdiğin için pişman olacaksın. Sana kuralları söyledim ve sen onları çiğnedin. Sana hep ne dedim Gemma? İyi kızlar kuralları çiğnemez ve sen benim iyi kızımsın."

Beni bir kez daha geriye itti ve yemin ederim her bir organım içten içe sarsıldı. Karşı koymak, ağlamak ve çığlık atmak istiyordum ama bedenim istediğim gibi davranmıyordu. Kanın yüzüme damladığını ve oksijenin vücudumu terk ettiğini hissedebiliyordum. *Beni öldürecek.*

Kalbim hızla atıyor, ben hayatta kalmaya çalıştıkça daha da sert çarpıyordu. Bir patlama sesi duymadan önce hissettiğim tek şey buydu ve aniden yere yığıldım.

Dizlerim yere çarpar çarpmaz dümdüz düştüm. Başım bir ton tuğla gibi yere çarptı.

Görüşüm bulanıktı ama Richard'ın yanımda yattığını ve kıvranıp durduğunu görebiliyordum. "Seni lanet olası pislik! Kimsin sen? Az önce beni vurdun!"

"Seni hapse göndermenin daha iyi bir fikir olduğunu düşünmeseydim, o kurşun tam gözlerinin ortasından girerdi. Ömür boyu hapse gireceksin, Richard. FBI ve ATF'ye ödeme yapamazsın."

İnledim, titreyen bir elimle uzanıp başıma dokundum. Yapış yapıştı. *Elim mi yapış yapıştı? Yoksa başım mı? İkisi de mi?* Gözlerimi tekrar kırptım, aniden çok üşüdüğümü hissettim. Siyah maskeli biri Richard'ın başında duruyordu ve silahı kafasına doğrultmuştu. "Journey'e Gemma'ya dokunduğun gibi dokunduğunu öğrenirsem, seni kendi ellerimle öldürürüm."

Sonra botunu kaldırdı ve Richard'ın yüzüne indirerek dilinin ucundaki her kelimeyi susturdu.

"Bain?" İnledim. *Bain miydi o?* Sesi ona benziyordu.

Yüzümde hafif bir tokat hissettim ve gözlerim tekrar açıldı. Siyah maske her yerde hareket ediyordu ve odaklanmak zordu. "Gözlerini açık tut."

Tam o sırada bir şeyin çarpma sesini duydum ve maskeli kişi aniden ayağa kalktı. Bir saniye oradaydı ama sonra kayboldu. Başımı sola çevirdim, başım sertçe düştü ve haykırdım. Richard gözleri kapalı bir şekilde yanımda yatıyordu ve hareket edemeyecek gibi hissetmeme rağmen yine de ondan uzaklaşmaya çalıştım.

"Hayır," diye fısıldadım, kendimi geriye doğru ittim ama arkamda sert bir şey vardı. Bir duvar mı?

"Gemma!" İleride karanlık bir şeyin bulanıklığı vardı. Bir şeyin benim için geldiğini biliyordum çünkü koyu renk beyaz koridorda göze çarpıyordu.

Bekle. Isaiah! Gitmesini sağlamak zorundaydım.

"Hayır!" Bağırdım. "Isaiah...ru...kaç."

Ama sonra yüzüm tekrar yere çarptı ve karanlık oldu.

YIRMI SEKİZİNCİ BÖLÜM

ISAIAH

KAOS VARDI. Ağır bir kargaşa nöbeti beni arkamdan vuruyor gibiydi ama ilerlemeye devam ettim. Ayaklarım parlak karo zemine çarpıyordu ve bu yerde daha önce bulunmuş olmama rağmen her şey bana çok yabancı geliyordu çünkü zihnim tek bir şeye odaklanmıştı: koridorun sonunda yatan ve az önce kanlar içinde yere yığılışını izlediğim, dudaklarının ucunda benim adım yazılı olan küçük beden.

Çok fazla kan vardı. Ona odaklandım ve panik, sırtımda duyabildiğim kurşunlar gibi derime işledi.

Kimin ateş ettiğinden emin değildim: düşman mı yoksa kurtarıcı mı? Ona ulaştığım sürece umurunda değildi. Bencilceydi ama bunu kabul edecek kadar da erkektim.

Aman Tanrım. Bilinci yerinde olmayan Richard Stallard'ın yanından geçerken dizlerim yere çarptı. Eğer başka bir durumda olsaydık ve Gemma kırmızı bir kan gölü içinde yatıyor olmasaydı, silahımı çeker ve onu o anda öldürürdüm ama Gemma hissettiğim her türlü öfkeden daha ağır basıyordu. Kalbim ellerimdeydi, sadece ve sadece onun için atıyordu ve etrafımda olup biten her şeyi iptal ediyordu.

"Gemma," diye nefes nefese kaldım. Yüzüm ıslaktı ve ellerim titriyordu. Konu ona gelene kadar kontrol hep bende idi. Geçen bahar Journey'i avluda kanlar içinde bulduğumda bile, onu kaldırıp ambulans çağırırken başım omuzlarımda oturuyordu. Endişeliydim ama kontrollüydüm. Gemma söz konusu olduğunda, kendimi kaybetmişim.

Koridorda hızla ilerlerken, FBI ve ATF'nin yanından tamamen görünmezlermiş gibi geçerken, gevşek vücudu kollarımda bir tüy gibi hissediliyordu. Onlar silahlarını doğrultmuş bir şekilde yanımdan geçtiler, ben de gözlerimi kapıya dikmiş bir şekilde yanlarından geçtim.

"Bana lanet olası bir ambulans çağırın!" sesim öfkeli kaosu içinde çınladı,

Covens'e girdiğimizde iki adım arkamda olan Tobias ve amcam, talebimi duyunca oldukları yerde durdular. Tobias'ın ağzı düştü ve bir buçuk saat önce amcamın ofisine adım attığı andan itibaren kendi etrafında oluşturduğu sert kabuk cam gibi paramparça oldu.

Herkes ters yöne giderken onlar bana doğru koştular. Tobias'ın eli yüzünü silmek için kalktı ama ona dokunmaya cesaret edemedi. "*Gemma*, sana ne yaptı?"

Vücudunun her yerinde izler vardı. Çürükler, kan ve lanet bilekleri. *Neredeyse* topuklarımın üzerinde dönüp Richard'ı boğazından yakalamak için koridora geri dönecektim ama yapmadım. Gemma'nın yardıma ihtiyacı vardı, hem de hemen şimdi.

Bir saniye sonra tekrar dışarıdaydık ve hem Gemma'nın kardeşi hem de amcam yanımdaydı. "Jacobi! Jacobi hangi cehennemde? Ambulansa ihtiyacım var."

Buraya geldiğimiz andan itibaren her şey bulanıklaşmıştı. FBI ve ATF'den önce Covens'in yan kapısından içeri girdim. Arkamdan kardeşimin sesini duyana kadar bunu bilmiyordum, bana geri çekilmemi söylüyordu, ama dinlemedim. Amcam, Tobias, Brantley ya da Cade de dinlemedi. Oraya saldırdık. Brantley, Cade ve Tobias bir yöne gidip orada olması gereken korumaları aradılar ve saniyeler sonra arkamızda SWAT ekibi varmış gibi göründü.

Bildiğim kadarıyla Covens'in içinde hâlâ bir şeyler dönüyor olabilirdi. Yine de bilemezdim çünkü Gemma'yı yakaladığım anda yapmak istediğim şeyi yaptım.

Kucağımda Gemma ile FBI ceketini giymiş ağabeyimin görüntüsüne doğru koşarken havadaki sis, tenimde parlayan teri artırmaktan başka bir işe yaramadı.

"Jacobi, lanet olası bir ambulansa ihtiyacım var!" Sesimin nasıl çıktığını bile fark etmemiştim. Jacobi Gemma'ya bakıp bizi yanıp sönen ışıklara doğru iterken omzumda ağır bir el hissettim. Telsizini kaldırdı ve

Hemen tıbbi yardıma ihtiyacım olduğuna dair bir şeyler mırıldandı ve sonra Gemma kollarımdan koptu ve Jacobi yüzüme kapanıp beni geriye doğru itti.

"Bırak onunla ilgilensinler, kardeşim!" Gözleri anneminkiyle aynı renkteydi ve bu beni tam ortadan ikiye böldü. Omzunun arkasından baktım ve iki sağlık görevlisinin Gemma üzerinde çalışmaya başladığını, nabzını yokladıklarını, küçük bir el feneriyle gözlerini açtıklarını ve sonra kapıları çarpıp sirenlerini açtıklarını izledim.

"Hayır!" Parmakları göğsüme saplanırken Jacobi'yi ittim. Ben çırpınırken Tobias ve amcam kollarımı tutuyordu. "Bırakın onunla gideyim! Onunla gitmek zorundayım. Yalnız kalamaz!"

"O güvende, Isaiah. Sana söz veriyorum. Onların yanında güvende." Jacobi'nin yalvarışları kulaklarımda yankılandı ama beni sakinleştirecek hiçbir şey yapmadı. Hiçbir şey adrenalin ve paniğin önüne geçemiyordu.

"Nereden biliyorsun?" Bu Tobias'tan geldi ve onun da en az benim kadar sinirli olduğunu söyleyebilirdim. "Dünyada kaç tane pis polis olduğunu biliyor musun? Kaç adamın burayı bildiğini ve durdurmak için hiçbir şey yapmadığını biliyor musun? Burada kaç adamın *yaratıldığını* biliyor musun? Birine nasıl güvenebiliriz?"

Jacobi'nin elleri göğsümden ayrıldı ve ben karanlık yola bakarken yumruklarım iki yanımda sıkıldı. Yanıp sönen ışıklar artık önümde değil, sadece arkamdaydı. *Onun peşinden gidiyorum.*

"Onu asla güvenmediğim biriyle göndermem. Güvendiğim adamlarımdan bazılarını hastaneye göndereceğim. Şimdi oraya gidebilirsin. Seni babanın yanında istemiyorum."

Babamız. Babamızı kastediyordu. "Hâlâ hayatta mı?"

Başını salladı. "Sen yan kapıdan uçmadan hemen önce üç el ateş edildi. Adamlarım zaten merdivenlerden aşağı iniyorlardı. Önce psikiyatri ünitesinin güvenliğini sağladılar. Baban, Cade ve Brantley ile birlikte hepsinin vücudunda yaralar vardı. Bazı muhafızlarla birlikte kaçmaya çalışıyorlardı ama

Onları yakaladık." Jacobi amcama baktı. "Onları al ve git."

"Ben kalmak istiyorum."

Bu Tobias'tan geldi ve sırtım kaskatı kesildi. "Ne?"

Mavi gözlerinin ardında bir bulut vardı, karanlık ve sıkıntılı bir şey. "Kız kardeşimi güvende tutacağınıza güveniyorum. Uyandığında seni görmek isteyecektir."

Eğer. Eğer uyanırsa.

Bu düşünce bir an olsun aklımdan çıkmadı ve beraberinde gelen acı topuklarıma ve sırtıma kadar yayıldı.

"Bu iyi. Kalmana ihtiyacımız var. Sorularımız var ve sanırım bunları yanıtlayabileceksiniz."

"Richard'ı görmeme izin verdiğiniz sürece istediğiniz her şeye cevap veririm. Ölü ya da diri."

Ses tonunda cinayet vardı, ama yine de Jacobi başını salladı ve başını arkamızda gelişen olaylara doğru eğdi. Tobias tek kelime etmeden arkasını döndü, amcamın onun peşinden gitmek istediğini anlayabiliyordum ama bir adım ileri atar atmaz Tobias arkasına baktı. "Senin onun babası olduğunu bilmesi gerekiyor. Ailemizde akli başında tek bir kişi kaldığını bilmesi gerekiyor."

Jacobi araya girince amcam adımlarının ortasında durdu. "Cade ve Brantley ile birlikte size hastaneye kadar eşlik etmesi için bir memur göndereceğim. Onlar zaten Özel Ajan Gibbons'la birlikte. *Bir avuç lanet genç Covens'e üşüşmüş,*" son kısmı nefesinin altında mırıldandı ve sonra telsizini çekip, Tobias'ın ağabeyimin giydiği FBI kıyafetlerinin aynısını giyen bir grup erkek ve kadına doğru yönelmesini izlerken bir şeyler söylemeye başladı.

Jacobi bana acı verici bir şekilde uzun bir süre baktı, aramızda aklım başka yerde olduğu için çözemediğim bir şey geçti. Başını salladı. Ben de başımı salladım. Sonra amcam ve ben bir ekip arabasının arkasındaydık, Gemma'yı görmeye gidiyorduk.

Yaşayıp yaşamadığını görmek için.

DOKTOR amcamla Gemma hakkında konuşuyordu, her ne kadar ikna etmesi ve açıklaması uzun sürse de.

"Gemma benim öğrencim - hayır, üzgünüm. O benim kızım. Ama onun benim kızım olduğunu yeni ö ğ r e n d i m ."

"Birlikte yaşadığı adam onu taciz etti."

"Amcası olduğunu söyledi ama akraba değillerdi. Hayatı boyunca kızın velayeti ondaydı ama bu resmi olarak yasal değildi."

"Evet. Yargıç Stallard."

"Bunu ona o yaptı!"

Sonunda Özel Ajan Gibbons öne çıktı ve rozetini göstererek her şeyi doğruladı ve doktor sonunda bize bir güncelleme yaptı.

"Tıbbi olarak indüklenmiş

koma." "Olası beyin hasarı."

"Tecavüz kiti."

"Şiddetli travma."

"İyileşmesine izin vermeli ve onu yakından izlemeliyiz. Vücudu çok şey yaşadı."

Kollarım iki yanımda, sanki tüm dünyam askıya alınmış gibi hissederek orada öylece durdum. Adrenalin yavaş yavaş kan dolaşımımı terk ediyordu ve şok etkisini gösteriyordu. Bacaklarım hiç sabit değildi ve kollarım titriyordu. Yüzüm ıslaktı ve göğsüm yarılmış gibi hissediyordum. Eğer onun yerini alabilseydim, alırdım. Bir kalp atışında. Çoğunlukla temizlenmiş ve temiz bir önlük giydirilmişti. Battaniyeler yukarı çekilmişti, bu yüzden biraz daha yaklaştım ve elini tutabilmek için pamuklu çarşafı aşağı çekmeye başladım. Birinin burada olduğunu bilmesini istedim. Benim burada olduğumu. Çok kırılgan görünüyordu ama bundan çok uzakta olduğunu biliyordum.

"Efendim, bunu yapamazsınız! Gerçekten burada olmamanız gerekiyor."

Siktir git.

"Bırak onu." Ağabeyimin sesiyle duraksadım ve rozetini çıkarıp hemşireyi durumu tartışmak üzere bir süreliğine uzaklaştırırken gözlerimi devirdim. Bir rozetin insanları nasıl farklı yönler e çekebildiği beni hayrete düşürüyordu. Bazı insanlar diğerlerinden daha fazla güce sahipti ve bu güç yanlış ellere geçtiğinde *böyle* şeyler oluyordu - insanlar hiç hak etmedikleri halde, güç başkasında olduğu için canları yanıyordu.

Parmağım Gemma'nın bileğine sarılmış beyaz gazlı beze hafifçe sürtündü ve boğazım düğümlendi. Güzel yüzü zihnimde canlanırken gözlerimi kapattım. Onunla tanıştığım gün bana attığı o şımarık bakış. İlk hafta sanat malzemeleri dolabında aramızda bir şey geçtiğini düşündürdüğüm için bana bağırırken yüz hatlarının nasıl gerginleştiği. Bizi birbirimize çeken cazibeden çok daha fazlası ile ormanda hızla ilerlerken yeşil gözlerindeki heyecanın nasıl parladığını. Şimdi her şey çok önemsiz, yaşadığımız her şey göz önüne alındığında çok masum ve önemsiz görünüyordu, ama Gemma ile geçirdiğimiz hiçbir an önemsiz değildi. Onu ilk öptüğümde neyle karşı karşıya olduğumuz hakkında hiçbir fikrimiz yoktu. Her şeyin ne kadar derin olduğunu bilmiyordum.

Derimin altına girebileceğini ve en derin, en karanlık korkularımı hayata geçirebileceğini bilmiyordum. Bana korunaklı dış görünüşümün altında yatan gerçek güvensizliklerim olduğunu kanıtladı ve en büyük tehditlerden biri de seçimlerim yüzünden sevdiğim birine zarar vermemdi. Onun için doğru olanı yaptığımı sanıyordum ama sonuçta o yine de buraya geldi.

Zaferler de oldu, yenilgiler de.

Ve eğer uyanmazsa, bunda bir zafer olmayacaktı. Artık hiçbir şeyin önemi kalmayacaktı. Ne babamın, ne de yerle bir olan imparatorluğunun. Ne Richard ne de ona verilecek ceza ve beraberinde gelecek adalet. Şu andan başka hiçbir şeyin önemi yoktu.

Gemma ve benim kaderimizde en başından beri yanmak vardı ama sanki canlı canlı yanan tek kişi benmişim gibi hissediyordum.

YIRMI DOKUZUNCU BÖLÜM

GEMMA

HİÇBİR ŞEY HATIRLAYAMIYORDUM ve bu çok sinir bozucuydu. Hayatımın çoğunda, bana sinsice yaklaşmaya çalışan karanlık düşünceleri ve anıları uzaklaştırıyordum, ama şimdi, gerçekten bir şeyler hatırlamak için deli gibi çabalıyordum ve aklıma hiçbir şey gelmiyordu.

En son hatırladığım şey neydi?

Isaiah mı? Maçtan önce vedalaşmak için odama mı geldin?

Sesleri duymak için zorlanırken kapalı göz kapaklarımın ardında gözlerimin hareket ettiğini hissettim. Korku beni geride tutuyor ve her şeyi engelliyordu. Karnımın derinliklerine yerleşmiş olan bu duyguya aşinaydım. Neler olup bittiğini anlamaya çalışırken gözlerimi kapalı tutmam için bana yalvaran sinirlerin bükülmesi ve demetlenmesi.

Richard.

Kulaklarımda giderek artan bipleme sesleri vardı. Düşüncelerim birkaç farklı yöne sıçrarken daha ısrarcı hale geldiler. *Covens*. *Covens*'deydim. Aman Tanrım. Beni bir makineye mi bağladılar? O bip sesi miydi? Belki de beni sakinleştirmek ve daha fazla ilaç vermek içindir?

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. "Isaiah." Hiç ortaya çıktı mı? Bain nereye gitti? Richard Isaiah'a ulaştı mı?

Her şey çok hızlı geliyordu ve nefes almam gerektiğini biliyordum ama alamıyordum. Hızlıca aşağı baktım ve üzerimde tıbbi bir önlük olduğunu gördüm. Sonra yorganı bacaklarımdan çektim ve yan dönüp gürültülü bir gümürtüyle yere yığılmadan önce kısa bir an için morluklara bakıp irkildim. Parmağımdan teli tutan bir şey düştü ama odaklanabildiğim tek şey yerde olduğumdu.

"Ugh," diye inledim, var olduğunu bilmediğim yerlerimde sertlik hissediyordum. Benim

Parmaklarım soğuk fayansa değdi ve kolumdan çıkan daha fazla kablo ve tüpün, şeffaf bir torbanın içinde bir şey tutan parlak bir direğe doğru uzandığını gördüm. *Uyuşturucu mu?* Buradan çıkmam gerekiyordu. Kendimi iki titrete kolumun üzerinde yukarı ittim ve bileklerimin etrafındaki bandajları görmezden geldim. Kendimi güçsüz hissediyordum, Richard buraya gelirse onunla savaşılamayacak kadar güçsüzdüm ama belki, sadece belki, o kapıya ulaşabilir ve... ne? Ne yapmam gerekiyordu?

Sürünmeye başladığımda dizlerim sert zeminde sallanıyordu. Sesler duydum. Kafamın arkasında plan yapan ve bana korkmamı söyleyen her şeyi bir kenara ittim ama bunun yerine ayağa kalktım. Beni küçük bir gölge gibi takip eden direğe sıkıca tutundum.

"Yardım edin," diye fısıldadım sıkılmış dişlerimin arasından. Sesim hâlâ boğuk çıkıyordu. Elim kapı koluna gitti ve içinde bulunduğum odanın önceki odaya hiç benzemediğini fark ettim. Beyaz olduğunu hatırlıyordum ama bu oda beyaz değildi. Açık maviydi.

Başımı salladım, bu kadar acımamasına şaşırmıştım. Oda'nın rengi önemli değildi. Buradan defolup gitmem gerekiyordu.

Elim tokmağın üzerindeyken kapı kendiliğinden açıldı. Anında öne doğru düştüm ve metal direk fayansların üzerinde şangırdarak yere çakıldım. "Hayır!" Geriye doğru sarsıldım ve tepemde dikilen yüzle göz göze geldim. "Bırak beni gideyim! Beni görmemiş gibi davran! En azından onu uyarmama izin ver!"

"Whoa, whoa." Üzerimde duran adamın güzel, yumuşak mavi gözleri vardı. Yüzünde herhangi bir iz yoktu ve Richard'ın beni kaçırmamasından sonra gördüğüm erkeklerden hiçbirine benzemiyordu. Bakışlarında canlı bir şeyler vardı. İstesem de unutamayacağım o ölü bakışlardan değildi. Bu kişinin bakışlarına ne kadar uzun süre bakarsam, o kadar çok anı yüzeye çıkmaya başladı.

Hâlâ nerede olduğumdan emin değildim ama artık Covens'da olduğumu düşünmüyordum.

"Isaiah iyi mi?" Sözcükler ağzımdan çıkar çıkmaz, onları tekrar içime çekmek istedim. Ya iyi değilse? Ya Richard'ın söylediği gibi ortaya çıktıysa ve... ve... Elim ağzıma gitti. "Onu öldürdü mü?" Ve ne

Sloane hakkında? Sonra aklıma kardeşim ve Richard'ın bana onu uzun zaman önce öldürdüğünü söylediği geldi.

Titredim, omuzlarım çöktü. Aklım her yerdeydi. Çok fazla duygu beni kukla ipleri gibi çekiyordu ve ne söyleyeceğimi ya da ne yapacağımı bilmiyordum.

Mavi gözlü adam benim seviyeme indi. "İyi olacaksın Gemma." Koluma dokundu, anında geri çekildim ve sonra bir şeyin yere düştüğünü duyduğumda dikkatim sol tarafa çekildi. Bir strafor bardak yere düşmüştü ve siyah bir sıvı, yağmur birikintisindeki minik damlacıklar gibi her yere saçılmıştı. Bir dizi uzun bacağın üzerinde seyahat ettim ve sanki gözlerim uyandığımdan beri ilk kez gerçekten açılmıştı.

Koridordan aşağıya doğru koşarken, dizlerinin üzerine çöküp beni kollarının arasına alırken nefesi kulaklarımda yankılandı. Titriyordum. Dişlerim takırdıyordu.

"*Bir şeyin yok. Bir şeyin yok. İyisin.*" Başımı Isaiah'nın göğsüne bastırdım ve duyularım tamamen açıldı. "Her şey yolunda. Sadece nefes al. Nefes al, bebeğim."

Beni bulan adamın sesiyle başını kaldırdı. "Bir hemşire ve babasını çağıracağım-" Bir tereddüt oldu. "Geri geleceğim."

Ayak sesleri azaldı ve Isaiah'nın kokusunu da yanıma alarak hafifçe geri çekildim. "Isaiah. Neredeyim ben?" Gözlerimiz buluştu ve içime bir rahatlama çöktü ama bunu hissetmekten çok korkuyordum. Gözlerimi kapattım ve başımı tekrar onun göğsüne gömdüm. *Her şey yolundaydı. Ben iyiydim. Ben yaşıyordum ve o da yaşıyordu.* "Lütfen bana o yerden çok uzakta olduğumuzu söyle. Lütfen."

"Hastanedeyiz ve sana söz veriyorum artık güvendesin. Kahretsin, titriyorsun. Sakinleşmeni istiyorum, tamam mı? Seni tekrar sakinleştirecekler ve bu sefer sadece benimle kal." Isaiah'nın elleri kollarımda gezindi ve her şey daha hızlı geri gelmeye başladığında ürperdim. *Richard beni boğazımdan yakalamıştı.* Parmaklarım bir kez daha Isaiah'nın gömleğinden çözülde. "Isaiah, Richard nerede? Seni öldürecek. O her şeyi biliyor! Bana her şeyi bildiğini söyledi.

Bizim resimlerimiz..." diye nefes nefese kaldım, paniğe kapılmıştım. Boynumu ovuşturdum. "Bain'den. *Bain'den!* Seni Coven'lara çekiyordu! Babanı da öldürecekler! Onu duydum. Bain oradaydı ve o... beni çözdü?... ve sonra..." Isaiah elimi boynumdan çekip yerine kendi elini koyunca durdum. Cümlemi bitirirken parmakları tenimin üzerinde gezindi.

"Biliyorum. Her şeyi biliyorum." Sanki bana bakamayacak kadar suçluymuş gibi başını eğdi. "Bilmediğin bazı şeyler var ama önemli olan tek şey hayatta olman ve haftalardır ilk kez kollarımda olman."

"Haftalar mı?" Boğazım kuruduğu için yutkundum. "Sanırım suya ihtiyacım var."

"Hadi, seni yakaladım." Isaiah'a baktım ve mavi gözlerinin ardında o kadar çok şey saklıydı ki. St. Mary's'den alınıp beyaz bir süngerli odaya tıklandığımda gözümün önüne gelen mavi gözler. Dayaktan, uyuşturucudan ya da daha kötüsünden her kendime geldiğimde hayal ettiğim mavi gözler. Başparmağı titreyen alt dudağıma hafifçe dokundu ve kendimi kırılmaktan korumak için iki dudağımı birbirine vurdum.

"Yapma bunu," diye fısıldadı. "Eğer ağlarsan, gözyaşlarını silerim. Kabuslar görürsen, seni uyandırırım. Burada önümde yıkılırsan, seni tekrar bir araya getiririm. Ben senin yanından ayrılmayacağım, sen de benim yanımdan ayrılmayacaksın."

Anladığımdan emin olmak için bir kez başını salladıktan sonra beni kucaklayıp odaya götürdü ve daha önce gelmediği için bir hemşireyi azarlarken titrek bir nefes aldım.

"Sonunda uyandı ve hayati değerlerini kontrol edecek kimse yok. İnanılır gibi değil," diye öfkeyle homurdandı ve ikimizi de yatağa oturttu, bu sırada beni tutmaya devam etti.

OTUZUNCU BÖLÜM

ISAIAH

Odada ağlamasını ya da en azından kendisine söylenenleri sorgulamasını bekleyen çok sayıda insan varken bile kararlılığını bir kez olsun bozmadı. Onun durumundaki başka biri olsa Jacobi'nin ağzından çıkanlara kulaklarını tıkar ve yüzünü buruştururdu ama Gemma güçlüydü.

Benden daha güçlü.

Daha önce tanıştığım herkesten daha güçlüydü.

Sonunda kolundaki serum çıkarılmıştı ve yanaklarını hafif pembemsi bir renk kaplamıştı. Tanıdığım Gemma'ya daha çok benzemeye başlamıştı ve tek istediğim onu kendime saklamaktı.

Bir tutam kahverengi saçını kulağının arkasına iterek yüksek elmacık kemiğinin ne kadar narin olduğunu gösterdi. Boynundaki morluklar artık büyük ölçüde geçmişti ama iyileşmeleri uzun zaman almıştı. Parmak izlerini her gördüğümde gözlerim kıpkırmızı oluyordu. Richard'ın şu anda boktan bir yerde olduğunu düşündüğünden ve muhtemelen onun gücüne sahip bir adamın nasıl parmaklıklar ardına düştüğünü anlayamadığından emindim ama o metal kutunun dışında nefes alıyor olsaydı, ellerimi tutup onu boğduğu gibi onu da boğardım.

"Yani..." Gemma rahatsız bir şekilde kıpırdandı ve kendini yatakta biraz daha yukarı itti. Uyandığından beri birkaç saat geçmişti ve doktorun emirlerine göre onu bilgiye boğmadan önce biraz zaman tanımamız gerekiyordu ama Gemma ısrar etti ve ben de ben olduğum için onu savundum. Hazır olduğunda her şeyi bilmeyi hak ediyordu ve eğer şimdi hazırsa, o zaman hazırды.

St. Mary's'e sallantılı ayaklarla başlamıştı ama oradan daha sağlam ayaklarla ayrıldı. Artık geçmişten kaçmıyordu. Geçmişini memnuniyetle karşıladı.

Kollarını aç.

"Yani... annem kanunla başı derde girdiği için mi grup evine gönderildi? Richard'la da böyle mi tanıştı?" Gemma, Jacobi'nin kendisine anlattıklarını tekrarlıyordu çünkü tam bir karmaşaydı.

Amcam - teknik olarak *amcam* sayılmazdı ama onu öyle düşünmemek zordu - steril kokulu odanın pencere pervazında kaykılmış, Gemma'nın meraklı bakışlarından gözlerini kaçırıyordu. "Şey, teknik olarak Richard'la hüküm giymeye gittiğinde tanıştı. O-"

Gemma başını salladı. "Kızları hapisane yerine grup evine gönderdi. Bunu biliyordum... Sadece annemin onlardan biri olduğunu tam olarak bilmiyordum. Bir iki kez şüphelenmiştim ama küçükken hatırladığım kadarıyla annem grup evine hiç gitmezdi. Biz büyük evde yaşıyorduk. Richard'ın evinde."

Tate Amca'nın damarı tekrar ortaya çıkmış, alnının tam ortasında zonklamaya başlamıştı. İçten içe Emily'nin orada olmasının kendi suçu olduğunu düşündüğünü biliyordum. Bu, Yargıç Stallard'ın bir iyiliğiymiş ve onunla büyükbabam arasındaki son bağdı. Bir anlaşma. Büyükbabam eski dostu Yargıç Stallard'ın yardımıyla Emily'yi hapisten kurtaracak, Tate Amca da aile şirketiyle ilgili suçlayıcı dosyaları yok edecek ve tek kelime etmeden çekip gidecekti.

Yine de bu onun hatası değildi. Yine de neden böyle hissettiğini biliyordum. Bu noktada önemsizdi. Gemma'nın bilmediği çok daha fazla şey vardı.

"Doğru," diye yanıtladı Jacobi. "Anladığımız kadarıyla, annen ve Richard, annenin orada olduğu süre boyunca bir tür ilişki yaşamışlar ve bu, Yargıç Stallard'ın savunduğu tüm etik ve ahlaki değerlere aykırı. Bu yüzden, sen ve kardeşinle birlikte bunu bir sır olarak sakladı."

"Annem artık onunla birlikte olmak istemiyordu. Ona hayır dediğini ve onun da sinirlendiğini hatırlıyorum. Akli dengesinin yerinde olmadığını söyledi ve onu akıl hastanesine bıraktı, daha sonra da kendini öldürdüğünü söyledi."

Jacobi tekrar başını salladı ve Gemma'nın rahatsız olduğunu hissedebiliyordum.

Kulağına fısıldadım, "Biraz ara vermek ister misin?"

Başı anında sallandı, ben de geri çekildim ve elini tutmaya devam ettim.

"Psikolojik bir bakış açısıyla, Richard takıntılı görünüyordu Annenle ve onunla bir aile kurma fikriyle. Annen ona hayır dediğinde, saplantısı sana yöneldi ve bunu bariz bir kişilik bozukluğu ve hayatının farklı yönleriyle birleştirdi..."

"Ne diyorsun sen?" diye sordu.

Kardeşim adına ben konuştum. "Richard kafayı yemiştir."

Gemma güldü. Gerçekten güldü ve yanakları da daha pembe görünüyordu. "Evet. Biliyorum. Ama şimdi ne olacak?" Jacobi'ye baktı ve birden ciddileşti. "FBI'da olduğunu söylüyorsun."

Yavaşça başını salladı. "Biz, FBI adına konuşuyorum, ATF, Alkol, Tütün, Ateşli Silahlar ve Patlayıcılar Bürosu ile yakın bir şekilde çalışıyorduk ve siz radara girmiş gibiydiniz." Jacobi hafifçe gülümseyerek mırıldandı. "Bizim için her şeyi güzel ve derli toplu bir şekilde paketledin Gemma. Sana borçluyuz. Batı yarımküredeki en büyük yasadışı silah tedarikçilerinden birini alaşağı etmekle kalmadık, onların en büyük müşterisini de alaşağı ettik: Yargıç Stallard ve Covens, dark web'de çılgınca popüler olan. Her ne kadar karmaşık olsa da her şeyin merkezinde sen vardın."

Kardeşimin yarım yamalak iltifatı Gemma'nın dikkatini çekmemiş gibiydi. Parmakları bacaklarımızı örten battaniyeyi çözmeye başlamıştı ve gerginliği her halinden belliydi. "Richard'ın maaş bordrosunda kaç kişi var ki? FBI'da? Gücü var... Onu kullanırken gördüm."

Elimi Gemma'nın elinin üzerine koydum ve o da sustu, bana baktı, o kadar savunmasız görünüyordu ki, artık kimsenin ona yaklaşamayacağını bir şekilde kafasına sokmak istedim. "O serbest bırakılmayacak, Gemma."

"Bunu nereden biliyorsun? Neyi?" Paniklemişti, arkasına dönüp

Ağabeyim ve *amcam*, yani *babası* hakkında hiçbir fikri yoktu... *henüz*. "Onun sözüne karşı benimki mi? Tüm o tacizler? Yalan söyleyip annem gibi deli olduğumu söylemeyeceğini kim bilebilir? Bunu daha önce de tehdit etti! Sana güvenilebileceğimi kim söyleyebilir?"

"Onu sadece tacizle suçlamakla kalmıyoruz, aynı zamanda Coven'larla ilgili suçlamalarımız da var. Ve bu sadece onun sözüne karşı sizin sözünüz değil..."

Gemma temkinliydi. "Ne demek istiyorsun? Tanıklarınız var mı? Bana yaptığı her şey için kanıtınız var mı? Ve akıl hastanesinde *gerçekte* neler olduğunu bile bilmiyorum... ama size iyi olmadığını söyleyebilirim. Odama gelen adamlar... Richard'ın orayla ne ilgisi vardı ki? Gençken söylenen ve yapılan bazı şeyleri hatırlıyorum ama..." Kendi içine çekildi. "Orada gördüğüm adamlar kötü insanlardı. Onlar..."

Kalbim gümbür gümbür yere çarptı. Amcam gözle görülür bir şekilde gerildi ve Jacobi yüzünü buruşturdu. "Akıl hastanesinde neler olduğunu biliyoruz. Yargıç Stallard adamların akıl hastası olduğuna karar verdi ve onları hastaneye gönderdi, ama onları gerçek akıl hastanesinde akıl hastalıkları için tedavi etmek yerine..."

Jacobi dikkatini yavaşça bana çevirdi, ben de başımı sallayarak devam etmesine izin verdim. Gemma durmak istediğinde bize haber verirdi ama içimden bir ses durmak istemeyeceğini söylüyordu.

"Bu adamlara hayatta başka bir şey için cezalarını hafifletme seçeneği sundu."

"Ne gibi?"

Duvara bakarak cevap verdim. "Silah kaçakçıları. Uyuşturucu satıcıları. Tetikçiler." Başını bana çevirdi. "Tetikçiler mi? Şey gibi..."

"Karaborsadan kiralanan profesyonel katiller. Evet. Isaiah'ın babasının-" Parmağımla Jacobi'yi işaret ederek onu düzelttim. "Bizim."

Gemma Jacobi'nin kardeşim olduğunu zaten biliyordu, o yüzden bu durum onu şok etmedi.

"İşte bu noktada babamız devreye girdi. Tetikçiler için Coven'lara silah tedarik ediyordu. Silahları yıllardır Richard'a satıyordu, bu da bizi bugün burada bir araya getirdi."

"Bugün burada olmamızın nedeni bu değil." Tate Amca pencere kenarındaki koltuktan bacaklarını yere indirdi ve ellerini dizlerinin üzerine koydu. Odadaki değişimi hissettim ve dilimi ısırdım.

"Ne... Ne demek istiyorsun?" Gemma'nın içindeki yorgunluğu duyabiliyordum, bu yüzden onu geri çektim ve derin bir nefes alarak göğsümde dinlendi. *Biliyorum, bebeğim. Biliyorum.*

Ellerim çıplak kollarını ovuşturdu ve saçlarına bir öpücük kondurdu.

"Sen ve Isaiah ikinizin de uğraşmak zorunda kalmaması gereken bir şeyin ortasındaydınız. Doğduğundan beri Richard'ın gözetiminde olman seni yasadışı faaliyetlerden oluşan hastalıklı bir oyunun kurbanı yaptı. Sadece maruz kaldığınız istismar değil, çok daha fazlası." Amcam bana döndü. "Ve sen, babanın oğlu olarak, sevdiğin tek kızı sadece kendi geleceğinden değil, onun geleceğinden de kurtarmanın bir yolunu bulmak zorundaydın. İkiniz bunca zamandır bu işin merkezindeydiniz. İki kötülük arasında bir köprü gibi."

"Bilmiyorum eğer bu..." Gemma'nın rahatsız bir şekilde kıpırdadığını hissettiğimde araya girmeye başladım. Bana bakıyordu ve ben de ağzımı kapattım. *Bilmesi gerekiyordu.*

"Ben Isaiah'ın amcası değilim, Gemma."

Elini sıkıca tuttum, o da hemen geri sıktı. "O zaman kimsin sen?"

Gözleri kısa süreliğine kapandı. "Ben senin babanım."

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

GEMMA

AĞZIM AÇILDI. Sonra kapandı. Sonra tekrar açıldı. Tüm bunlar olurken oda sessizliğe gömüldü. Burada dört kişiydik ama sadece ben ve... Müdür Ellison... babam varmışız gibi hissediyordum.

"Gem." Isaiah'nın başparmağı elimin üzerinde yavaş daireler çizdi. Müdür Ellison hem rahatlamış hem de dehşete düşmüş görünüyordu.

"I..." Sesim yine bir fısıltıya dönüştü ve boğazımı temizledim, sesimi zorlayan duygularla ağzımı hareket ettirmeye zorladım. "Ben... Kafam karıştı."

Müdür Ellison'ın elleri uyluklarının üzerinde eşit bir şekilde duruyordu. Göğsü yükseldi ve sönmeden önce bir saniye öylece kaldı ve döküldü.

"Annen ve ben, sen ve Isaiah'a çok benziyorduk. Tamamen farklı geçmişlerden geliyorduk ama yine de birbirimize çekildik. Bazı şeylerden dolayı gizli bir ilişkimiz vardı, ama o... bana bazı kötü şeylerde yardım etti ve kötü bir durumda yakalandığında - hırsızlık suçu - ona yardım ettim. Ya da yardım ettiğimi sanıyordum. Ona yardım etmek için babamla -ya da babam olduğunu *düşündüğüm* kişiyle- Isaiah'ın büyükbabasıyla pazarlık yaptım. Ailemiz çok uzun zamandır Stallard'larla iş yapıyordu. Isaiah'ın büyükbabası Yargıç Stallard'dan, *Richard*'dan, anneni hapisten kurtarmak için bir iyilik istedi, karşılığında da aileden ayrıldım çünkü annen gibi benim de yetim olduğum ortaya çıktı. Ben Underwood değilim. Isaiah ile akrabalığım yok. Büyükbabası da bunu en başından beri biliyordu ve beni aileden çıkarmak istiyordu." Müdür Ellison'ın gözleri parlıyordu ve yüzündeki ıstırap belirgindi, ben de aynı şekilde hissediyordum. Suçluluk duygusu. Çok fazla suçluluk duyuyor olmalıydı. "Ona yardım ettiğimi sanıyordum. Hapisten çıkmasına yardım ettiğimi sanıyordum."

"Sen..." Sıkışan boğazımı açtım ve başka tarafa baktım. "Biliyor muydun

Tobias'a ve bana hamile olduğunu biliyor muydun? St. Mary's'e geldiğim anda kim olduğumu biliyor muydun?"

"Hayır!" Müdür Ellison ayağa fırladı ve yatağa doğru yürüdü, ben de başımı kaldırıp ona bakmak zorunda kaldım. "Cezasını çektikten sonra annenle konuşmaya çalıştım ama ne zaman grup evinde onunla iletişim kurmaya çalışsam, geri çevrildim. Mektuplarım cevapsız kalıyordu ve sonunda artık benimle konuşmak istemediğine inandım. Ama sanırım şimdi nedenini biliyorum. Richard onun benimle ya da geçmiş yaşamından biriyle temas kurmasını istemiyordu. Onda bir şeyler görmüş olmalı... Belki de iki küçük bebekle kötü bir noktada sıkışıp kalmış güzel bir genç kızla bir gelecek gördü. Belki de başından beri baban olduğumu biliyordu. Gerçi bunu bilseydi, seni bana göndereceğinden şüpheliyim.

"Cezası bittikten sonra onu tekrar bulmaya çalıştım. Ann, Richard'ın annesi, onun ortadan kaybolduğunu söylemişti. Özel dedektifler tuttum, her şeyi yaptım. Ondan hiçbir iz yoktu. Hiçbir yerde."

Başım yenilgiyle düştü. "Bu mantıklı. Sen artık hayatta olmadığında hiçbir belge olmayacak ve Richard'ın bir şeyleri örtbas etmekte usta olduğundan bahsetmiyorum bile. Tobias ve bana çok hasta olduğu için intihar ettiğini söyledi. Bizi en başta bu yüzden terk etti. İyileşmek için hastaneye gitti ve... kendini öldürdü." Başımı yavaşça kaldırdım ve Jacobi'ye baktım, bir yandan da Isaiah'nın elini sıkıyordum. "Bu doğru değil. Onu Richard öldürdü. Ya da oradaki biri öldürdü."

Başını sallayıp defterine bir şeyler karalamaya başladığında çenesi gerildi.

"Çok üzgünüm Gemma." Geri döndüm ve Müdür Ellison'la tekrar karşılaştım. Varlığının tanıdıklığı ve bana her zaman verdiği sakinlik hâlâ oradaydı ve daha da hissedilirdi.

"Bana Tobias'ı hatırlatıyorsun." Dudağımı ısırdım, gözlerimi tekrar açıp derin bir nefes almadan önce bir saniyeliğine sıktım. Isaiah'nın sert ve sağlam göğsünü ittim, aniden kalbinin atış şeklini özledim.

Sırtımı. "Seninle tanıştığım andan itibaren bana çok tanıdık geldin. Sanki seni bir şekilde tanıyormuşum gibi." Bunun farkına varmak bana bir ton tuğla gibi çarptı ve ağlamak istedim. Gerçekten istedim. İçimde çok fazla acı vardı ama kesin olan bir şey vardı: Müdür Ellison, yani *babam*, hatalı olan kişi değildi. Buradaki gerçek kötü Richard Stallard'dı. Tüm yalanları, örtbasları, ödemeleri. Suçu üstlenmesi gereken kişi oydu. Hepsini.

Elimi onun elinin üzerine koyarak, "Senin hatan değildi," diye fısıldadım. Müdürün başı şaşkınlıkla havaya kalktı. "Ellerinde onların kanı olduğunu düşündüğünü biliyorum ama öyle değil. Bu Richard'ın suçu. Senin değil. Grup evinde seçebileceği bir sürü genç kız vardı. Kim bilir? Belki de bu onun ilk saplantısı değildir."

Birbirimize çok uzun süre kilitli kaldık. Kalbim acıyordu ama aynı zamanda tekrar dikilmiş gibi hissediyordum. Hasar görmüştü ve bazı kısımları muhtemelen asla iyileşmeyecekti. Birini sonsuza dek kaybetmenin yaraları kalacaktı, ama hala dayanmaya çalışan parçalarım vardı. Birini önemseyebilecek ve ona güvenmeyi öğrenebilecek parçalarım vardı. Bunu Isaiah için hissettiklerimden öğrendim.

Jacobi, "Gemma," diye Müdür Ellison'la benim gergin anımızı böldü. "Bilmen gereken başka bir şey daha var." Ayağa kalktı, dikkatini önce Isaiah'ya sonra da Müdür Ellison'a yöneltti, bu da kanımı daha da dondurdu.

"Şimdi ne olacak?" diye sordum, sanki uçurumun kenarındaymışım gibi hissediyordum.

"Dediğim gibi, bu sadece senin sözüne karşı onunki değil. Büyüdüğün evden topladığımız fotoğrafların yanı sıra Richard'ın suçlamalarına ilişkin basın açıklamasından sonra ortaya çıkan pek çok doğrulayıcı ve rüşvet vermeye ve/veya para ödemeye çalıştığı kişiler var. Mesela..." Jacobi başını sallamadan önce bazı kâğıtları karıştırdı. "Bayan Ann Scova. Grup evindeki bazı kızlar *büyük evdeki kız* hakkında konuşmaya başladıktan sonra sizin davanızı üstlenen sosyal hizmet görevlisiydi. O sosyal hizmet görevlisi çetin cevizdir. Her neyse, Richard görmezden gelmesi için ona para ödemeye çalışmış ama

yapmadı."

Başımı salladım. "Wellington Prep'e gönderilmemin sebebi oydu. Richard beni gerçek bir okula göndermekten başka çaresi olmadığını söyledi çünkü bir sosyal hizmet görevlisi etrafta dolaşıyordu. Bu da beni St. Mary's'e göndermesine yol açtı."

"Evet, ve..." Jacobi tekrar Isaiah'a baktı ve arkamda gerildi. Etrafımda döndüm ve onun karanlık yüz hatlarına yayılan temkinliliğe baktım.

"Gemma, Richard sana Tobias hakkında ne söyledi?" Kaşları çatıldı ve dili dudaklarını yalamak için dışarı fırladı. Hastane yatağında kendini daha yukarı çekti ve bir dizini büktü, ben bacaklarının arasına otururken kolunu üzerine koydu. "Bana Tobias'ın hâlâ hayatta olduğunu bildiğini söylememiş miydin? O gece Covens'a bu yüzden gittin, değil mi?"

Başım yine öne düştü ama acımı gizlemenin daha iyi olacağını düşündüm. Bunun yerine başımı kaldırdım ve Isaiah'ın yüzümü okumasına izin verdim. "Richard bana, ben bir yorum yaptığımda onu öldürdüğünü söyledi. Ne düşündüğünü biliyorum. Neden onun söylediklerine inanayım ki? Ama onun gözlerindeki bakışı görmedin Isaiah. Ve bu mantıklı..." Omuz silktim, son birkaç yıldır aklımın bir köşesinde duran gerçeğe inanmak istemiyordum. "O evde kardeşimle bağlantılı *hiçbir şey* bulamadım. Ne bir ipucu, ne bir ipucu, hiçbir şey yoktu. Ve bunu kendiniz bile söylediniz: Covens'ta değildi. Başka nerede olabilir ki?" Kalbim küt küt atıyordu ve hemşire şu anda buraya gelip tansiyonumu ölçse, bir saat öncesine göre çok daha yüksek olacağından emindim. "Onu öldürdü."

"Gem," Müdür Ellison'ın sesi yumuşaktı ve daha önce olduğu gibi, onun yanında kendimi sakın hissettim. Neredeyse Isaiah'ın yanında olduğum kadar sakindim. "Kardeşin yaşıyor."

Tüylerim diken diken oldu ama bu sefer korkudan değildi. Şoktandı. Kalbim içten içe çarpıyordu. "Yaşıyor mu?"

"O bizim diğer tanığımız. Akli başında hiç kimse, ikinizin ifadelerinden ve kanıtlardan sonra Richard Stallard'ın bu dünyada özgürce dolaşmasına izin veremez. Yargısal duruşu göz önüne alındığında bile. Örtbas edemeyeceği kadar çok şey var aleyhinde. Bunun olmasına izin vermeyeceğim."

"Tıpkı babamın da yürümesine izin vermeyeceğin gibi mi?" Bu söz Isaiah'dan gelmişti ama babasının bu işte bir rolü olduğunu bile unutmuştum. Jacobi ona bir bakış attı ve bir şeyler söyledi ama ne dediğine odaklanamadım.

Tobias hayattaydı.

İkiz kardeşim hayattaydı.

"O sende mi? Kardeşim mi?" Vücudumdaki sertliği görmezden gelerek daha uzun oturdum. "O iyi mi? Neredeydi? Şu anda burada mı?"

Kelimeler çok hızlı dökülüyordu ve yataktan atlamaya çalışırken vücudum hızla hareket ediyordu. Isaiah belimden tuttu ve beni geri çekti. "Gemma, sakın ol. Hâlâ iyileşiyorsun."

Başımı ona çevirdim ve içimde yeşeren umudu görebildiğini biliyordum. "Tobias yaşıyor, Isaiah! Kardeşim yaşıyor."

Dudakları hafifçe kıvrılmıştı ama orada da hüznü bir şeyler vardı. Isaiah'yı tanıyordum ve bir şeylerin yolunda gitmediğini anlayabilirdim. "Biliyorum bebeğim. Ama..."

"Ama ne?"

İçini çekti ve sanki odada başka kimse yokmuş gibi beni kendisine yaklaştırdı. Mavi gözlerine baktım ve oyalandığını görebiliyordum. "Isaiah, ben halledebilirim. Neyi?"

Kıkırdadı. "Oh, yapabileceğini biliyorum. Sadece göreceğim acıyla başa çıkabilir miyim bilmiyorum." O devam ederken ağzım açık kaldı. "Bunca zamandır Covens'daydı." Yutkundu, dudaklarını tekrar yaladı. "Ve... bazı şeyler üzerinde çalışıyor. Kendisi üzerinde."

"Yani..."

"Yani, seni görmek istemiyor... henüz değil."

Acı etrafımı sarıp yakarken omuzlarım düştü. *Beni görmek istemiyor muydu?* "Oh."

"Hey, tekrar yoluna girecektir, tamam mı? O sadece..." "Şu anda sadece yalnız kalmak istiyor."

Müdüre döndüm... Babama... Babamıza. "Biliyor mu..."

"Babamız olduğunuzu?"

Başını salladı. "O her şeyi bilir."

Her şeyi kafamda toparlamaya çalışırken onunla birlikte başımı salladım. Duyguların ve ifşaatların hız treni. Yıkım ve umudun iniş çıkışları ve sonra daha fazla yıkım başımı tekrar ağrıtıyordu. Ne söyleyeceğimi ya da hissedeceğimi bilemiyordum. Hayatta olduğum ve Isaiah'ın yanında oturduğum için minnettar olmalıyım, ama şimdi sadece boş hissediyordum, sanki vücudum duyguları kilitliyordu çünkü çok fazlaydı.

"Pekâlâ. Dışarı." Isaiah sanki aklımı okumuş gibi kapıyı işaret etti. Bunu yaptığımın farkına bile varmadan göğsüne geri çekildim.

Jacobi ayağa kalktı ve bana bir kez daha baktı. O ve Isaiah birbirlerine çok benziyorlardı ama Isaiah nazlı sırtışı ve karanlık yüz hatlarıyla kötü çocuk yakışıklılığında, Jacobi ise sakın bir yakışıklılıktaydı. Pürüzsüz ve derli toplu. Şövalyemsi. "Artık güvendesin Gemma. Sen ve Tobias ikiniz de. Tamam mı? Biraz dinlenin." Sonra Isaiah'a bir kez daha baktı ve arkasını dönüp kapıdan çıktı.

Müdür Ellison bacağımı okşadı ve her zamankinden daha şaşkın görünerek yavaşça geri çekilmeye başladı. Ben de aynı şeyi hissettim.

"Headma-" Durakladım. "Ta-" Tekrar durakladım. *Ona ne demeliydim?* Başımı salladım, yere baktım. "Eğer kardeşimle konuşursan, ona sadece şunu söyleyebilir misin..." Kırlıganlığım o kadar ağırdı ki zorlukla konuşabiliyordum. "Ona sadece onu sevdiğimi söyleyebilir misin? Ve her ne hissediyorsa, sorun olmadığını?"

Dudakları hafifçe kıvrıldı ve birkaç saniye önce gördüğüm tedirginlik kayboldu. "Yapacağım. Sen biraz dinlen. Birazdan döneceğim."

Kapı kapandığında Isaiah'ın eli çenemdeydi ve başımı göğsüne doğru eğerek ona bakmamı sağladı. Başparmağı yine alt dudağıma sürtünürken gözleri benimkiler arasında gidip geliyordu. Sallanmaya başladığından oldukça emindim. "İnanılmazsın. Tanıdığım en güçlü insansın."

Gözyaşları oradaydı ve ben onları kırpmadan önce yüzünü bir saniyeliğine bulanıklaştırıyordu. Az önce bana söylenen her şeyin içinde yüzüyordum ve

Şok, korku ve ağzımdan çıkmakla tehdit eden bir sürü başka şey... Ama kardeşimin hayatta olduğu ya da artık bir babam olduğu gerçeğinden bahsetmek yerine, ikimizi de şaşırtan bir şey söyledim. "Seni seviyorum." Bu üç küçük kelime o anda emin olduğum tek şeydi ve onları söylemek iyi hissettirdi.

Bir şok titreşimi Isaiah'a ulaştı ve sanki her şey birkaç saniyeliğine durdu. Gözlerim tekrar yaşardı ve yüzümü tekrar göğsüne gömdüm. "Sadece bunu bilmeni istedim. Daha önce söylemedim ama hissettim. Uzun zaman önce hissettim."

"Biliyorum. Ben de hissettim." Sonra bacağı tekrar aşağı inerken kolları bana dolandı. Benimki onunkinin üzerine takıldı ve o kadar uzun süre öyle yattık ki uyuyor olabileceğini düşündüm.

"Peki şimdi ne olacak?" diye fısıldadım, her şeyden çok kendi kendime konuşuyordum.

Hemen cevap verdi. "İşler daha da karışacak. Hâlâ lanet bir ağın içinde sıkışıp kaldık. Duruşmalar olacak. İfadeler verilecek. Hepsi olacak. Babamın tüm imparatorluğu çöktü. Adamlarından bazıları saklanmaya başladı, diğerleri ise şu anda tutuklanıyor. Richard'ın adı her yere yazıldı ve ortalık karıştı. Tüm eyalet karmakarışık."

"Peki ya Jack? Ve Sloane?"

"İkisi de iyi. Jack'i daha FBI'da olduğunu bile bilmeden Jacobi'ye gönderdim, benimle aynı amaç için çalışıyordu."

Başımı salladım ve ona daha sıkı sarıldım. Gelecek eskisinden daha da korkunç görünüyordu ama en azından değer verdiğim insanlar iyiydi.

"Ne olursa olsun burada olacağım. Tamam mı? Sadece yeni bir normal bulmalıyız."

Ortamı yumuşatmaya çalışırken yüzümü küçük bir gülümseme kapladı. "Yani artık gecenin bir yarısı kimse bizi görmesin diye eteğimin altına uzanmak için yemekhane masalarının altına saklanmak yok mu?"

Isaiah'ın kıkırdaması ani oldu ve o gülerken yüzüm göğsüne çarptı. Her nasılsa ben de hafif bir kahkaha atmayı başardım.

"Boş ver onu. Bu sefer seni masanın üstüne oturtacağım. Masanın önünde

tüm okulu. Umurumda olup olmadığını sorun."

Gülümsedim, yanaklarım sıcacıktı ama sonra aklıma bir şey geldi. "Bain'e ne oldu?" Ayağa fırladım ve gözlerimiz kilitlendi. "Beni çözdü, Isaiah. Sanırım. O odada. O..."

"Anlamlandırmaya çalışmayın."

"Nereye gitti peki? Oradaydı ve sonra..."

"Sana ulaşmamıza yardım etti. Seni oraya o koymuştu ama fark ettikten sonra seni geri almamıza yardım etti..." Başını iki yana salladı. "Bir şeyi anlamamı istiyorum. Bain sana zarar vermeyecek. Okula döndüğünde ve dönersen orada olacak ama sana dokunmayacak. Tamam mı? Bana güveniyor musun? Bain hakkında endişelenmemize gerek yok."

"Evet, sana güveniyorum," diye cevap verdim hızlıca, hâlâ Bain'e takılmıştım. Covens'te onda bir gariplik vardı. Her zamanki gibi sırtına bıçak saplayan biri değildi. Son birkaç haftadır ben dışarıdayken ne olmuştu? *Ben kaçtıktan sonra maskeli olan Bain miydi? Richard'a o şeyleri o mu söyledi? Onu öldüreceğini mi?* Ne gerçektir, ne değildir?

Isaiah zihnimin beni tekrar kendine çektiğini hissetmiş olmalıydı, çünkü bir sonraki bildiğim şey, yüzümü kendine yaklaştırdığı ve beni ağzıyla susturduğuydu. Dudakları usulca dudaklarımı kapladı ve beni öptüğünde hissettiğim, kaçırıldığımdan beri uykuda olan şeyler aniden tekrar ortaya çıktı, soruları ve kafa karışıklığını iptal etti.

Ona yaklaşırken içimden küçük bir ses çıktı. Isaiah gözlerini sıkarken dişleri alt dudağıma battı. Geri çekildi ve gözlerine bakmak sanki okyanusun beni içine çekmesi gibiydi. Beni içine çekti, yüzümün her santimini, özellikle de dudaklarımı. "Kes şunu, iyi kız."

Gülümsedim.

Dudaklarının seğirmesi benimkilerin daha da yükselmesine neden oldu. Omuz silkti ve "Boş ver. Kesip atma." Sonra beni tekrar kendine çekti ve dilimi kendi diliyle kovaladı.

BÖLÜM OTUZ İKİ

ISAIAH

"Git buradan, Isaiah. O benim. Haftalardır onu kendine saklıyorsun." Sloane'un kaşları çatıldı ve bana her zamanki gibi şeytani bir bakış fırlattı.

Kızlar koridorunun uzak duvarına tembelce yaslanırken kollarımı üniformamın üzerinde kavuşturmuştum. Sabahın köründe burası çok vahşiydi. Hayvanat bahçesi gibiydi. Koridorda ıslak saçlarıyla koşuşturan kızlar vardı ve bazılarının cildinde, gözleri hariç yüzlerinin her santimini kaplayan yeşil bir bok vardı. Korkutucuydu ve östrojen fazlalığı beni huzursuz etmekten başka bir işe yaramıyordu.

Bir piliç üzerinde sadece bir havluyla koşarak geçti ve beni saç spreyi ve parfüm sisi içinde orada dururken görünce çığlık attı ve havlusu düştü. Hızla gözlerimi kapattım ve ileriye doğru iterek Sloane'a çarptım. "O benim kız arkadaşım, Sloane. Ve evet, onu haftalarca kendime sakladım ama o lanet olası bir komadaydı. Bu sayılmaz."

"O da öyle."

"Aman Tanrım, siz ikiniz! Onu içeri alın, yoksa asla gitmeyecek. Ne kadar ısrarcı olduğunuzu biliyorsunuz." Gemma'nın sesindeki mizah, kızlar koridorunda geçirdiğim beş dakikaya değdi. Geçmişte, Gemma'dan önce bile buraya sadece gece geç saatlerde gelirdim. Sabahları ise yepyeni bir dönem başlıyordu.

"Peki." Sloane oflayıp pufladı ve kapıyı arkamdan kapatarak dışarıdaki tüm sinsî konuşmaları susturdu.

"Dışarısı çok çılgın," dedim odaya doğru bir adım daha atarak. Kızların yatakhanesine göz gezdirdim ve gerçekten görmek istediğim tek kişiyi aradım.

"Bunu beni gerçek bir silahlı kavgadan çıkaran adam söylüyor." Gemma patladı

banyosundan çıkmıştı ve onu bu şekilde görmek sarsıcıydı. Yanakları pembe bir tonla boyanmıştı, yeşil gözleri her zamankinden daha parlaktı. Altındaki torbalar solmuştu ve sanki gerçekten biraz uyumuş gibi görünüyordu.

Ancak ben görmemiştim. Bütün gece kabus görecektim ve ben ona yardım edemeyeceğim diye endişelendim ama o bana yıllardır kabuslar gördüğünü ve zorla unutturduğu şeyleri hatırladığını hatırlattı ve bu da farklı değildi. Ama şimdi kendini gerçekten güvende hissediyordu. Bain buradayken bile kendini güvende hissettiğini söyledi. O benim gözümde hâlâ bir sıçandı ve Asiler ve ben onu izlemekten asla vazgeçmeyecektik ama onu kurtarmıştı ve sözüne sadık kalmıştı. Ben de kendiminkine sadık kalacaktım.

Gemma, bu saray gibi okulun dışında gelişen her şeye rağmen, doktor izin verir vermez derslere geri dönmesi konusunda ısrar etti. Tobias'la birlikte onun da adı haberlerden saklanmıştı ve kimlikleri gizli kalmıştı, bu yüzden Tate onu normallikten uzak tutmak için başka bir neden düşünemiyordu. Okula dönmek istiyorsa, dönebilirdi.

Bana Gemma'nın kendini her yerden çok burada evinde gibi hissettiğini ve yeni babasının da burada yaşadığı düşünüldüğünde buranın onu yerleştirmek için mükemmel bir yer olduğunu hatırlatmıştı.

Artık Amca demekten imtina ettiğim Tate döndüğünden beri çok meşguldü. Temizlenmesi gereken pislikler ve SMC'ye onun nerede olduğuyla ilgili açıklamalar vardı - benim ve Gemma'nınkilerle birlikte. Mary's'e iki yeni öğrenci yerleştirmek zorunda olduğu gerçeğini de unutmayalım: Biri, dedikodu blogu Mary's Murmurs'un yeni konusu olacağı kesin olan Journey, diğeri de hazır olduğunda Tobias.

Şimdilik uzak duruyordu. Gemma ve benim bilmediğimiz çok şey vardı ama Tate'in onu gözlediğini ve elinden geldiğince yardım ettiğini biliyordum. Tobias Tate'in oğluydu ama Gemma'nın hâlâ iyileşmekte olduğu bir gece hastanede bana söylediklerine göre, aralarında asla bir bağ kurulamayabilirdi. Bir ilişki için asla umut olmayabilir.

Tobias, Gemma'nın onu tanıdığı zamanki çocuk değildi ve Tobias bunu anlayacak kadar akıllıydı, bu yüzden hâlâ uzak duruyordu. Buna saygı duydum.

Gemma da anlıyordu. Travmanın ne kadar zarar verici olabileceğini biliyordu. Ama yine de onu henüz görmemiş olması onu incitmişti. Bu konuda sessizdi. Ayrılmıştı.

Ama onu tanıyordum. Onun duygularını kendi duygularımmış gibi hissediyordum. Tıpkı bugün için gergin olduğunu bildiğim gibi.

Son birkaç haftada olanlardan dolayı değil - çünkü yine birkaçımız dışında kimse bilmiyordu. Gergindi çünkü ona onu belinden tutup kaldıracığımı, kahvaltı sırasında sıcak küçük kışını yemekhane masasına yerleştireceğimi ve herkesin önünde onu anlamsızca öpeceğimi söyledim çünkü artık bunu yapma özgürlüğümüz vardı.

Hiçbir zaman gerçek anlamda özel olmadığımızı düşünerek, herkese özel olduğumuzu göstermek istedim. Çok sakın bir şekilde, o artık benim olduğuna ve karşı karşıya olduğumuz tehlikeler artık gölgelerde saklanmadığına göre, bizim de saklanmayacağımızı açıkladım.

Gemma benim kız arkadaşımdı ve tüm St. Mary's bunu biliyordu. Belki biraz sahipleniciydim ama sahiplenmekle kontrol etmek arasında fark vardı. *Beni istediği sürece benim olacaktı.*

"Hazır mısın?" Sloane ve Gemma çantalarını toplarken nihayet sordum.

Gemma göz ucuyla bana baktı ve ben de göz kırptım. "Isaiah, yapmasan iyi edersin."

"Oh, öyleyim."

Gülümsemek için kendini zor tuttu ama dudaklarının nasıl tatlı tatlı çekiştirdiğini gördüm. "Ne yapmasa iyi olur?" Sloane ona biraz parfüm sıkarak sordu

Üniforma.

Kaşlarım oynadı. "Hakkımı arıyorum." "Ne yapıyorsun?"

Gemma iç çekerek bana yaklaştı, ama bana bir bakış atmadan önce değil.
"Herkesin önünde beni öpeceğini söyledi.

erkek arkadaş ve kız arkadaş."

Parmağımı salladım. "Söylediğim bu değildi. Seni yemek masasının üzerine yatırıp herkesin önünde öpeceğimi söyledim çünkü bunu yapabilirim ve yapacağım."

Sloane bir kahkaha atarken dudakları birbirine çarptı. "Gemma, yüzün şu anda çok kırmızı."

"Kapayın çenenizi! İkiniz de!" Bana geri döndü. "İlgiden nefret ettiğimi biliyorsun."

"Ama sen beni seviyorsun." Göz kırptım ve elini tutarak onu kaosa doğru çektim. Sloane tam arkamızdaydı.

"İkinizin bir şey olduğunu herkes biliyor zaten. Öğrenciler için pek sürpriz olmayacak. Ama belki öğretmenler için." Artık çok daha az vahşi olan koridorda yürürken Sloane bana döndü. *Nasıl bu kadar hızlı kayboldular?* "Artık gözetim altında değil misin? Yoksa bu da mı yalan?"

Gözlerimi devirmekten kendimi alamadım. Sloane, Gemma kaçırıldığında ona her şeyi anlatmadığımız için hâlâ biraz kırgındı. Sonunda Cade ve Brantley, ben hastanedeyken Shiner'la birlikte onu bir kenara çekmiş ve her şeyi ona anlatmışlardı. Brantley her şeyi yoluna koyan kişiydi. Cade hâlâ Journey'in aniden ortaya çıkmasının etkisindeydi. Onunla çok fazla konuşmamıştım ama konuştuğum zamanlardan, tamamen berbat durumda olduğunu söyleyebilirdim - özellikle de Tate işleri yoluna koyana kadar hala yetimhanede olduğu için. Bu durum Cade'i yavaş yavaş öldürüyordu.

"Artık gözetim altında değilim. Bu yalan değildi. Eğer oyalanmayı bırakıp notlarımı yükseltmezsem SMC beni gerçekten okuldan atacaktı." Gemma'yı bir an için göğsüme çektim ve yemek salonuna doğru merdivenlerden inmeden önce burnunu gagaladım. "Öğretmenim için Tanrı'ya şükürler olsun."

Gemma güldü ama biz daha ne olduğunu anlamadan yemek salonuna girmiştik. En fazla yirmi dakika önce havlusu önüme düşen kız, başını göğsüne yapıştırmış bir halde yanımızdan hızla geçti.

"Bütün bunlar da **n e y d i**?" Gemma kıza dönüp bakarak sordu

kaçıyorlar.

Ben geçiştirdim ama Cade, Brantley, Mercedes ve Shiner'a doğru ilerlerken Sloane cevap verdi. "Erkek arkadaşın odamıza gelmek için koridorda beklerken havlusu düştü. Eminim dehşete düşmüştür."

"Aman Tanrım. Bu... utanç verici."

Sloane omuz silkti. "Havlusunu ona isteyerek açmış olabilir ve bu durumda onu yola getirmemiz gerekirdi. Isaiah Underwood alındı!"

Gemma arkadaşına dirsek atarken yüzü kızardı. "Aman Tanrım. Sen de onun kadar kötüsün!"

Sloane Gem'den uzaklaştı ve sanki Gemma ona dirsek atmamış gibi Mercedes'in yanına oturdu.

O ve ben yemek salonunun ortasında kaldık ve *lanet* olsun, biraz gerildim. *Cidden az önce kelebeklerim mi uçtu?*

Gemma'nın yeşil bakışları benimkilere yöneldi ve ben de kravatım aramızda asılı kalacak şekilde eğildim. Kulağına fısıldadım, "Eğer istemezsen yapmam."

Durakladı, kararsız görünüyordu. *Yapmamı istiyor muydu?* Dudaklarım kıvrıldı ve o da dudaklarıma yapıştı. Onun mükemmel kıcını masanın üzerinde düşünmek bana her türlü şeyi yaptı. Onu en son masaya yatırdığım anın hatırası uzun süre unutulmamıştı. Tekrar kulağına doğru eğildim ve sabahtan beri benimle dikiz oyunu oynayan göğüs dekoltesinde bir kızarıklık gördüm. "Ama içten içe bunu istediğini çok iyi biliyorum. Benimle kuralları çiğnemeyi sevdiğini biliyorsun Gem. Ve söylemeliyim ki, kahvaltının ortasında masanın üzerine oturup yeni erkek arkadaşını dilimle becermek... kurallara aykırı."

Dudaklarının ikiye ayrılması yarım saniye sürdü ve ellerimin eteğinin altına dalması, külotunun neredeyse hiç örtmediği sıkı kıcını kavraması ve onu herkesin önünde yere yatırması bir saniye daha sürdü.

"Sen tanıdığım en kötü iyi kızsın, Gemma Richardson."

Kaşları çatıldı. "Belki de ben iyi bir kız değilimdir, Isaiah Underwood."

Sonra ağzım onun ağzındaydı ve tüm yemek salonu sessizliğe gömüldü.

EPILOG

GEMMA

Isaiah arkamdayken yemek odasına doğru yürüdüğüm anda gazete gözüme çarptı. Benim için sandalyemi çekti ve Cade, Brantley ve Shiner kıs kıs güldüklerini gizlemeye çalışmazken ona şakacı bir gülümseme attım. En iyi arkadaşlarının, okulun baş asisinin bir centilmen olduğunu düşünmüyorlardı ama yanılıyorlardı. Isaiah bana karşı farklıydı. Kendisini her zaman dışarıya yansıttığından farklıydı.

İçten içe, en iyi arkadaşlarının da bunu bildiğini düşünüyordum. Sadece onunla uğraşmayı seviyorlardı.

Ben oturur oturmaz, çocuklar yine lakros hakkında konuşmaya başladılar ve okulumuzda tüm yıl boyunca yapılan bir spor olmamasını dilediklerini söylediler. Odada dev bir fil vardı ama yokmuş gibi davranıyorlardı.

İşler garipti.

İşte... Söyledim. Burada, yeni bulduğum babamın evinde, St. Mary's'in arkasında çok büyük bir evde oturmak, onun masasında aile yemeği yemek çok garipti.

Ortalık sakinleştikten ve ben okula döndükten sonra Tate beni ofisine çekti, onu hiç görmediğim kadar dağınık görünüyordu. Kravatı gevşekti, kolları dirseklerine kadar sıyrılmıştı ve masasının kenarında yarısı boş üç fincan soğuk kahve duruyordu. Bana çok tereddütlü bir şekilde okulun hemen altındaki hizmetçi kulübesinden, yolun bir iki mil aşağısındaki gerçek eve taşınacağını söyledi. Orada yaşamayı hiç istemediğini çünkü *"Benim gibi bekar bir adamın o kadar büyük bir eve ne ihtiyacı olabilir ki?"* dediğini söyledi. Ama şimdi işler değişiyordu. Jacobi, beni ya da Richard'ı bir kez olsun unutmayan sosyal hizmet görevlisi Ann Scova ile birlikte bir araya gelmiş ve Isaiah'ın küçük kardeşi Jack'in Tate'in yanına taşınmasına izin vermişti. Isaiah'ın babası parmaklıklar arkasındaydı ve uzun bir süre de öyle kalacaktı.

Kendisine yöneltilen suçlamaların ciddiyeti ve annelerinin daha fazla bakım için tıbbi bir tesise götürüldüğü gerçeğiyle birleştğinde, gidecek başka bir yeri yoktu. Jacobi'nin FBI'daki işi küçük çocuklar için pek uygun değildi, bu yüzden en iyi seçenekleri buydu. Ayrıca, Jack Isaiah ile birlikte olmak istiyordu ve bu da onlara en yakın seçenektir. Jack yolun aşağısındaki ilkokula gidecek ve akşamları eve dönecekti. Isaiah yine yatılı okulda kalacaktı ama Tate ikisiyle de kan bağı olmasa bile istediği gibi gelip gidebilecekti.

Onun yerine, benimle kan bağı vardı.

Bana da burada kalmamı teklif etti ama ben kibarca reddettim. Onunla bir ilişkim olmasını istemediğim için değil; sadece işler çok hızlı ilerliyordu ve okulun geri kalanı onun babam olduğunun farkında değildi.

Eninde sonunda ortaya çıkacağından emindim ama şimdilik en yakın arkadaşlarımız dışında kimse bilmiyordu ve ben de böyle kalmasını istiyordum.

Şimdi, eğer kardeşim geri gelirse, o zaman fikrim değişebilir.

Hâlâ uzak duruyordu ve ondan haber alamadığım her gün bıçağın biraz daha saplanması neden oluyordu.

Ama buna odaklanmamaya çalıştım. O hayatta ve güvendedi, önemli olan da buydu.

Tabağın kenarındaki peçeteyi kaptığım gibi kucağıma çektim ve masanın ucunda duran gazeteye bir kez daha baktım.

Başlık kalbimin kaymasına neden oldu.

"Bodrumdaki Kız Hikayesi Yeni Tanık İfadeleriyle Açığa Çıkıyor"

Haberin benimle ilgili olması sürpriz değildi ve gelecekte daha fazla avukat ve kolluk kuvveti ile konuşmak zorunda kalacağım düşüncesi içimi karartmadı.

hiç öngörü yok. İşler daha da zorlaşacaktı ama bu konuda yalnız olmadığımı kendime hatırlatarak endişemi bir kenara ittim.

Isaiah, arkadaşlarımız ve Tate vardı. Şu anda yanımda olmasa bile Tobias da vardı.

Tate elinde bir kutu pizzayla yemek odasına girer girmez, Jack -Henüz resmi olarak tanışmadığım bu çocuk, burnunun kenarında küçük sevimli gözlükleriyle arkasından koşarak geldi ve ağabeyi ile üç arkadaşına gülümsedi.

"Isaiahhhhhh!" Koltuğunun yanına koştu ve kollarını Isaiah'ın ortasına doladı.

"Hey, küçük adam! Güzel yatak odası, değil mi? Boyanmasına yardım ettim."

"Hayır, yapmadın. Arkana yaslanıp Gemma'yı izledin. Tate Amca bana öyle söyledi." Jack ağabeyini serbest bıraktı ve gözlüklerini burnunun kenarından yukarı doğru itmeden önce dönüp bana baktı. "Sen Gemma mısın?"

Gülümsedim. "Gülümsedim. Odanı beğendin mi?"

Başını kuvvetle salladı, gözlükleri tekrar düştü. "*Bayıldım* buna. Cidden duvarıma Hogwarts'ı mı çizdin? Tek başına mı?"

Mavi gözlerindeki huşu kalbimi ısıttı. Yavaşça başımı salladım. "Evet. İyi görünüyor mu? *Harry Potter*'ı hiç görmedim, o yüzden sadece internetteki bir resme baktım ve elimden geleni yaptım."

Küçük ağzı bir anda açıldı ve başını Isaiah'ya doğru çevirdi. "*Harry Potter*'ı hiç görmedi, Isaiah!"

Odadaki herkes güldü, Tate bile.

"Biliyorum dostum. Bu konuda ne yapacağız?"

Jack başını salladı ve Isaiah'nın yanındaki koltuğa oturdu. "Yemekten sonra *Harry Potter*'ı izlemeliyiz. İzlemek zorundayız!" Hâlâ elinde pizza tutan Tate'e baktı. "İzleyebilir miyiz, Tate Amca? Sadece ilk filmi mi?"

Tate ona sıcak bir sırıtışla karşılık verdi. "Tabii, Gemma isterse. Yine de hepsinin birazdan okula dönmesi gerekiyor."

"Pizza mı?" Isaiah koltuğunda arkasına yaslanarak sordu. Eli bacağıma doğru ilerledi ve küçük ısı kırıntıları tenimi kapladı. "Yemek yapacağını söylediğini sanıyordum."

Pizzayı masaya bıraktı ve omuzları çöktü. "Yaktım onu."

Shiner bir kahkaha attı. "Bir şey söylemeyecektim ama daha oturmadan bir şeyler yaktığının kokusunu aldım."

Tate bir elini saçlarının arasında gezdirdi. "Ben... Ben daha önce hiç yemek yapmadım."

Her zaman okulda yemek yedim."

"Tate'e bak, aile babası olmaya çalışıyor." Isaiah'nın sesi kahkahanın eşiğindeydi ve ona sadece zor anlar yaşattığını biliyordum ama gerçekten çabalamasının çok tatlı olduğunu düşündüm. Beni yemeğe davet ettiğinde o kadar emin değildi ki, Isaiah'ı da davet etmeme izin verdi, ardından Cade, Brantley ve Shiner da kendilerini davet etti. Sloane ve Mercedes tüm erkeklerin geldiğini öğrendiklerinde onların da gelmek isteyeceklerinden emindim. Tate yanımda olmak için çaba sarf ediyordu ama bunu yaparken bana belli bir şekilde davranmam ya da hayatımın kontrolünü elime almam için baskı yapmıyordu.

"Gelecek hafta yemek yapabilirim," dedim, herkes bana bakarken gergin bir şekilde dudağımı ısırdım. Bileklerimi saklamak için çaresizce ellerimi kucağıma çekmek istedim ama kendime yara izlerimi daha fazla saklamayacağıma dair söz verdim. Richard'dan geri alabileceğim bir şey daha vardı. Artık benim üzerimde kontrolü yoktu ve ben de onun açtığı yaraları saklamak zorunda değildim.

"Oh, iyi fikir. Bir ricada bulunabilir miyim, Kraliçe Rebel?"

Shiner'a bakarak güldüm. Bu lakap okula döner dönmez ve herkes Isaiah ile aramızda bir şeyler olduğunu fark eder etmez takılmaya başlamıştı. Çok aptalcaydı ama içten içe ben de seviyordum.

"Hayır, yapamazsın." Brantley koltuğuna geri oturdu ve başını salladı. "Kimse ciğer ve soğan yemek istemez, Shiner. İğrenç, tamam mı?"

"O zaman doğru dürüst hazırlamamışsınız." Isaiah öne doğru oturup kutudan bir dilim pizza çıkarırken Shiner ellerini çırpı. "Harika bir pizzam var."

fikir. Hepimiz sırayla yemeliyiz. Her hafta Pazar yemeği, *ama...*" Parmağını kaldırarak odadakileri susturdu. Dürüst olmak gerekirse, sanırım hepimiz ağzından bir sonraki cümlenin ne olacağını merak ediyorduk, çünkü çok eğlenceliydi. "Değiştiriyoruz. Bir hafta Gemma yemek yapacak. Sonraki hafta ben pişireceğim. Sonra Brantley, Cade, Isaiah ve böyle devam edecek. Bir yarışma yapmalıyız. En iyi aşçının kim olduğunu Jack belirleyebilir, ama hepimiz onun ben olduğumu biliyoruz." Bir parça pizzayı ağzına götürdü. "Hepimiz kazananın ben olduğumu biliyoruz."

Herkes güldü - hatta her şey olduğundan beri çok içine kapanık olan Cade bile. Bunun henüz resmi olarak tanışmadığım Journey ile ilgili olduğunu biliyordum. Yine de onunla tanışmayı çok istiyordum. Onu tanımıyordum bile ve kardeşimin Covens'ten çıkmasına yardım ettiği için ona teşekkür etmek için kollarımı ona dolamak istiyordum. Belki de bu karşılıklı bir şeydi. Ya da belki Tobias ona yardım etmişti. Her iki durumda da, onun Tobias'ın bir parçası olduğunu hissediyordum ve alabildiğimi alacaktım.

Hepimiz pizzalarımızı aldıktan sonra, Tate'in kimse görmesin diye gazeteyi tabağının altına ittiğini gördüm. Göz göze geldik ve benim gördüğümü bildiği için durakladı ama ben ona küçük bir gülümseme verip başımı salladım. Isaiah bacağımı sıktı ve Tate boğazını temizleyene kadar yemeye devam ettim.

"Pazar yemeklerine gelelim o zaman. Bu... bir şey mi?" Doğrudan bana bakıyordu. "Bunu sürekli tekrarlayan bir şey haline getirmek ister misin?"

İşte yine oradaydı, yorgun yüz hatlarına kazınan o küçük tedirginlik. Çok çabalıyordu ve birinin beni hiçbir şeye zorlamaması çok iyi hissettiriyordu. Buna ne kadar saygı duyduğumu bilmiyordu.

Başımı salladım. "Elbette, sanırım bu hoşuma gider." Hemen rahatladı ve gözleri parladı. Shiner'a döndüm. "Ama ben ciğer ve soğan yemeyeceğim."

Isaiah yanımdan gülerken ellerini havaya kaldırdı. "Oh, hadi ama! Ne?"

Masa kahkahalar ve rahat sohbetlerle doluydu. Burada otururken kendimi daha hafif hissetmekten kendimi alamadım, her ne kadar bu an ve bu ilişkiler

en berbat durumdan geldi. Yine de iyi hissettiriyordu. Etrafım ailemle çevriliymiş gibi hissediyordum ve o zaman *evde* hissetmenin nerede büyüdüğünüzle, nasıl büyüdüğünüzle veya sizi kimin yetiştirdiğiyle hiçbir ilgisi olmadığını, her şeyin kendinizi en güvende hissettiğiniz ve en çok sevildiğiniz yerle ilgili olduğunu fark ettim.

Oturduğum yerden sevildiğimi ve güvende olduğumu hissettim.

Hâlâ bir parçam eksikti ama orada olan parçalarım gelince, onlar mutluydu. Mutluydum ve rahattım. Arkamı kollamak zorunda olmamak ve arkamda korku hissetmemek çok rahatlatıcıydı.

Kapı çalındığında Shiner hâlâ ciğer ve soğandan bahsediyordu. Masada bir sessizlik oldu ve hepimiz Tate'e döndük. Yavaşça ayağa kalkıp elindeki pizza dilimini masaya geri koyarken kaşlarının arasında küçük bir kırıksıklık vardı. Odadan çıkar çıkmaz hepimiz, hatta Jack bile ayağa kalktı ve onun peşinden gittik.

Kapıyı açmadan hemen önce arkasını döndü ve gözlerini devirdi. "Yemek odasına geri dön."

Hiçbirimiz kıpırdamadık ve o kapı koluna uzanmadan önce içini çekti. Kapı bir saniye sonra açıldı ve Isaiah benden daha uzun olduğu için gelenin kim olduğunu görmüş olmalıydı. Elini benimkine attı ve sıktı.

"Neyin var?" Vücudum anında korku moduna geçti. Kalbim küt küt atmaya başladı ve sıcak bastı.

Yavaşça Tate'in etrafına baktım ve odadaki tüm havayı içime çektim. Bir nefes boğazımda düğümlendi ve bacaklarım neredeyse beni bırakıyordu.

Bu sonraki hayatta bile tanıdığım bir ses kulaklarıma çarptı. "Sanırım artık teklifini kabul etmeye hazırım. Sanırım kız kardeşimi görmeye hazırım."

Tate bir adım geri çekildi ve orada, kapı aralığında, uzakta batan güneşle birlikte, omzunda bir spor çantası tutan ikiz kardeşim duruyordu.

"Tobias." Fısıltım aramızda dolaşan tek şeydi. Herkes nefesini tutmuş gibiydi.

Tobias öne doğru bir adım atınca gözlerim doldu ve kalbim yerinden fırladı.

Havayı. Farklı görünüyordu. Çok farklı. Artık bir çocuk değildi ve hayatımızın en karanlık zamanlarında tutunduğum ışık da değildi.

Önüme geçer geçmez, "Hey, abla." dedi.

Elim yavaşça Isaiah'inkinden ayrıldı ve titreyerek uzanıp Tobias'ın yüzünün yan tarafına dokundum. Kaşını kesen küçük, ince bir yara izi vardı ve avucum teniyle çarpıştığında ona odaklandım. Göğsüm çöktü ve hıçkırığa ağlamak istedim. *O çok farklıydı.*

"Sana ne yaptı?" Elimi bırakıp kollarımı ona dolayarak fısıldadım. İlk başta gergindi, o kadar gergindi ki karnındaki her sertleşmiş kası hissedebiliyordum ama sonunda kolları beni sardı.

Fısıltısı neredeyse hiç duyulmuyordu. Benden başka kimsenin duyabileceğinden şüpheliydim. "Ben de sana aynısını sorabilirim."

Yüzümdeki gözyaşlarını görmezden gelerek yavaşça geri çekildim. Tobias duygusuzdu ama ben de fazla bir şey beklemiyordum. "Sadece buradan yukarı çıkabiliriz, değil mi?"

Bana yorgun bir gülümseme gösterdi. "Evet."

Tate kapıyı kapatıp Tobias'ın çantasını almadan önce birkaç dakika daha geçti. "Peki... pizza ister misin?"

Tobias beni bıraktı ve geriye doğru ağır bir adım attı. "Elbette."

Ve hepimiz teker teker yemek odasına geri döndük. Isaiah'nın eli tekrar benim elimdeydi ve başımın yan tarafına yumuşak bir öpücük kondurdu. Ona baktım ve bana güven verici bir gülümseme verdi.

Her şey mükemmel olmaktan çok uzaktı ama bu sorun değildi.

Mükemmel abartılıyordu ve buradaki daha önce yediğim her şeyden daha iyiydi.

Son

SON SÖZ

Mary's Serisinin üçüncü kitabı 2022 İlkbaharında yayınlanacak (Amazon'daki tarihin yer tutucu bir tarih olduğunu lütfen unutmayın!). **[Ölü Kızlar Asla Konuşmaz](#)**, Journey ve Cade'in kitabı ve St. Mary's Yatılı Okulu'nda geçecek! **Ön sipariş vermek için [buraya](#) tıklayın!** Ya da Goodreads'te TBR'ınıza eklemek için **[buraya](#) tıklayın!**

YAZARIN NOTU

SONUNDA! Isaiah ve Gemma sonsuza dek mutlu oldular! Gelecek kitaplarda onları daha fazla göreceksiniz (hikayeleri bitmiş olsa da) bu yüzden onları çok fazla özleyeceğiniz için endişelenmeyin! Umarım bu ikilinin katlanmak zorunda kaldığı tüm iniş çıkışlardan keyif almışsınızdır. Onların hikâyesini yazmaya ilk başladığımda *bu* hale geleceğini hiç düşünmemiştim. Mary's bir süre daha içinde yaşayacağım bir dünya. Gelecek daha çok hikaye var ve sorularınız eninde sonunda cevaplanacak (çünkü biliyorum, biliyorum - sorularınız var!). Yeni başlayanlar için Journey ve Cade, ve Tobias? Bain? O KADAR ÇOK SORU VE OLASILIK VAR KI! Emin olun ki daha fazlası gelecek ve bazı şeyler açıklanmadı çünkü gelecek kitapları bozabilirdi! Bir dahaki sefere kadar, dostlar.

XO

Ps. Mary's Duet'i beğendiyseniz ve İngilizce Hazırlık Serimi okumadıysanız, birinci kitap [All the Little Lies](#)'ın tanıtım yazısı için okumaya devam edin: [Bir Lise Zorbası Romantizmi](#).

Tüm Küçük Yalanlar Tanıtım Yazısı:

English Prep, sarmaşıklarla kaplı dış cephesi ve eski, ferforje kapılarıyla dimdik ayakta duruyor. Okulun girişindeki taş gargoyleler de aynı şeyi biliyor.

Herkes gibi ben de buraya ait değilim.

Bir zamanlar öyleydim. Diğer tüm iyi donanımlı çocuklarla birlikte "o" kalabalığa aittim, ama şimdi artık hoş karşılanmıyorum.

Buradan beş yıl uzak kaldıktan sonra olmaz.

Beni rayların yanlış tarafına düşüren skandaldan sonra değil.

Her zaman yanımda olan tek kişiyi görmek için sabırsızlanmadığımı söylersem yalan söylemiş olurum. Eski en iyi arkadaşım. Güvenli yerim.

Ama Christian geride bıraktığım çocuk değil. Soğuk, düşünceli, yıkıcı derecede çekici bakışları tüylerimi diken diken ediyor. Eski en iyi arkadaşım beni kollarını açarak karşılamıyor ve nedenini bilmiyorum. Yalanlar dudaklarımızdan dökülmeye devam ediyor.

Christian gitmemi istiyor. Ama ben kalmaya kararlıyım.

All the Little Lies, 18 yaşından büyük okuyuculara yönelik bağımsız bir lise zorbalığı romanıdır. Bu kitap, bazılarının tetikleyici bulabileceği konuları ele almaktadır.

Amazon'a yönlendirilmek için buraya tıklayın: [Tüm Küçük Yalanlar](#)

AYRICA SJ SYLVIS TARAFINDAN

İngilizce Hazırlık

Serisi [Tüm Küçük](#)

[Yalanlar Tüm Küçük](#)

[Sırlar Tüm Küçük](#)

[Gerçekler](#)

Mary's Serisi [İyi](#)

[Kızlar Asla Yükselmez](#)

[Kötü Oğlanlar Asla](#)

[Düşmez Ölü Kızlar](#)

[Asla Konuşmaz](#)

Standalones

[Üç Yaz Saygılarımla,](#)

[Cammie Sarmaşık](#)

[Peşinde](#)

[Fallon Gerçeğine Aşık](#)

[Olmak](#)

SJ Sylvis'in tüm kitapları Kindle Unlimited'ta ÜCRETSİZ!

YAZAR HAKKINDA

S.J. Sylvis, en çok yeni yetişkin romanları ve romantik komedileriyle tanınan bir romantizm yazarıdır. Şu anda kocası, iki küçük çocuğu ve köpeğiyle birlikte Arizona'da yaşamaktadır. Kahveye takıntılıdır, kurgusal karakterlere kolayca bağlanır ve akşamlarının çoğunu bir kitaba gömülerek geçirir! Onu sjsylvis.com adresinde bulabilirsiniz!

GÜNCEL KALIN

Eşantionlar ve özel haberler için S.J. Sylvis'in **okuyucu grubuna ve/veya**
haber **bültenine** katılın!

[Facebook Okuyucu Grubu](#)

[Bülten Kaydı](#)

TEŞEKKÜRLER

Her zaman olduğu gibi, beni her gün gülümsettikleri ve beni her zaman destekledikleri için *muhteşem* ailemden bahsetmek istiyorum. Sizi sonsuza dek seviyorum. <3

Yazar arkadaşlarıma (hepinizi sayamam. Yanlışlıkla birini atlarsam kendimi çok kötü hissederim, o yüzden kim olduğunuzu biliyorsunuz!!) -- siz olmasaydınız ben nerede olurum? Günlük sesli mesajlarımıza, paylaşımlarımıza, beğenilerimize, cesaretlendirici sözlerinize ve yazma koşularımıza - hepinizi çok seviyorum ve arkadaşlığınız için çok minnettarım. Daha nice kitaplara!

Betalarım (Andrea, Danah, Emma ve Megan) - Olay örgüsündeki boşluklarda, kafa karıştırıcı sahnelerde bana yardımcı olduğunuz ve bana sahtekârlık sendromunu tersine çevirmem gerektiğini hatırlattığınız için çok teşekkür ederim. Dördünüz bana farkında bile olmadığınız şekillerde yardım ettiniz.

Editörüm Jenn'e, çalışmalarımı her zaman parlattığın için teşekkür ederim. Sen olmasaydın olduğum yerde olamazdım! xo.

Proofer/PA'ma, gerçekten sen olmasan nerede olurum hiçbir fikrim yok, Mary! Bana unuttuğum şeyleri yapmamı hatırlattığın, eksiklerimi tamamladığın ve diğer her şey için teşekkür ederim.

Kapak tasarımcıma/aklımı başımda tutan kişiye-Danah, her şey için ve St. Mary's kapaklarını MUHTEŞEM yaptığın için teşekkürler. (Lukeographyau ve Beau Privato'ya da selam olsun!) xo.

Laura, sen bir yazar arkadaştan çok daha fazlasısın. Seni seviyorum ve

Arkadaşlığınız! Yolunuza çıkardığım her şeyde bana yardım ettiğiniz için teşekkür ederim! xo.

Okurlarıma, blog yazarlarına, ARC okurlarına, Tiktokerlere, kitaplarımın duyurulmasına yardımcı olan herkese - VAY CANINA. Bu yazarlık işini gerçek bir kariyer haline getirebilmemin sebebi sizlersiniz. Desteğiniz, incelemeleriniz ve paylaşımlarınız olmasaydı, bugün olduğum yerde olamazdım. Yaptığınız her şey için çok teşekkür ederim. Gözden kaçmıyor.

Xo,

SJ

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.